

Legătură fragilă

Meredith
Wild

Al patrulea volum
din seria Hacker

„Senzual și neașteptat
de tandru...”

Kirkus Reviews

EROS / EROS COP

Lui Blake Landon nu-i mai lipsește nimic. E frumos, bogat și iubit de Erica Hathaway. Cei doi au trecut prin chinurile iadului, dar au reușit să se întoarcă unul în brațele celuilalt.

Erica n-a fost niciodată mai pregătită să spună „da”. Dar tocmai când e pe punctul de a-și lua angajamentul suprem, descoperă un episod îngrijorător din tinerețea lui Blake.

Pe măsură ce ea încearcă să se împace cu trecutul, insistă ca și logodnicul său să dărâme ultimele ziduri rămase între ei. Erica deschide astfel ușa către o lume care-i întrece până și cele mai nebunești fantezii și o face să pună la îndolală limitele propriilor dorințe.

Când pericolul stă la pândă, iar secretele întunecate ies la lumină, oare va reuși trecutul să distrugă promisiunea iubirii veșnice?

ISBN: 978-606-40-0383-6

EROSCOPI

www.edituratrei.ro/eroscop

„Legătură fragilă e pasiune pură, iar tensiunea erotică este aproape insuportabilă!”
Sexy Book Reviews

„Minunat scrisă... Cu personaje atât de autentice, încât nu vrei ca povestea să se termine.”
*Books and Beyond
Fifty Shades*

„Meredith Wild știe să îmbine perfect iubirea și suferința. Pentru fiecare moment dureros ne oferă unul magic.”
*Sizzling Pages
Romance Reviews*

Meredith Wild este o autoare de bestselleruri romane *New York Times* și *USA Today*. Alături de celebra serie *Hacker*, a scris seriile de mare succes *Bridge* și *Misadventures*. Locuiește pe coasta Floridei, împreună cu soțul și cei trei copii. Spune despre sine că este dependentă de tehnologie, că-i place whisky-ul și e o romantică incurabilă.

Când nu trăiește în lumea imaginară a personajelor sale, poate fi găsită pe www.facebook.com/meredithwild. Află mai multe despre proiectele la care lucrează pe www.meredithwild.com.

De aceeași autoare, la Editura Trei au apărut primele trei romane din seria *Hacker: Pasiune ametoitoare, Atracție fatală și Întâlnire periculoasă*.

/EROS COP

Legătură fragilă

Colecție coordonată de
Virginia Costeschi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Mihaela Serea

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Cultura RM Exclusive/
photoBertMyers

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mirela Voicu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Maria Mușuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WILD, MEREDITH
Hacker / Meredith Wild ; trad.: Ana Dragomirescu. -
București : Editura Trei, 2018
vol.
ISBN 978-606-719-870-6
Vol. 4. : Legătură fragilă. - 2018. - ISBN 978-606-40-0383-6

I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.m(73)-31=135.1

Titlul original: Hard Limit
Autor: Meredith Wild

Copyright © 2014 by Meredith Wild

This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, New York,
New York, USA.
All rights reserved.
Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu Grand Central Publishing, New York,
New York, USA.
Toate drepturile rezervate.

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Chișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

*Pentru echipa P.S.
Pentru ultimii zece ani...
cei buni, cei răi și cei urâți.*

Prolog

*E: Ne vedem la club în 10 minute.
Te rog să nu te înfurii.*

Am recitit mesajul Ericăi până când mintea mea a pătruns sensul vorbelor ei.

Fir-ar al dracului!

Clubul la care se referea nu putea fi decât unul singur. Încheieturile degetelor mi s-au albit, de parcă strângând telefonul până când îl zdrobeam așa fi putut s-o opresc să ducă la bun sfârșit ce-și pusese în gând. Am inspirat adânc, lucru care nu m-a ajutat câtuși de puțin să mă liniștesc, am format numărul ei și mi-am dus mobilul la ureche. Am ascultat țârâitul nesfârșit al aparatului, în timp ce înghițeam șuvoiul de înjurături care mi s-ar fi revărsat din gură dacă mi-ar fi răspuns. Știam că nu avea s-o facă.

Am fost întâmpinat de tonul cald al mesajului ei vocal. Mă împungea dorul de femeia din spatele sunetului, dar nu puteam ignora faptul enervant că nu-mi răspundea la telefon. Am închis și mi-am înșfăcat cheile. Am coborât în fugă scările până la Tesla mea și, fără să mai pierd timpul, mi-am făcut loc prin traficul de la ora de vârf.

Uitându-mă la ceas, mi-am făcut socoteala cât o să dureze drumul și cât timp o să stea ea acolo singură, fără mine. Zece sau cincisprezece minute, dacă aveam noroc. Mă lua cu amețală când mă gândeam la ce se putea întâmpla în intervalul ăsta în exclusivistul local clandestin pe care-l cunoșteam de ani de zile sub numele de *La Perle*.

Erica avea să devină o pradă.

Dacă aș fi stat la pândă în umbră, așa cum făcusem de mai multe ori decât voiam să recunosc, numai asta aș fi văzut în ea. O mică bunăciune blondă, tocmai cât trebuie de aprigă pentru ca un dominator să-și dorească să fie a lui. Un bărbat trebuia să fie de-a dreptul orb ca să n-o vrea în genunchi.

Am apăsat pedala de accelerație și am tras de volan, ocolind o coloană de mașini care încetineau, punând timp prețios între mine și Erica. Pe măsură ce îngrijorarea îmi inunda mintea, la fel făceau și diverse amintiri nedorite din acel club. Nu mai pusesem piciorul în el de luni întregi, de când o cunoscusem pe Erica. Am strâns din dinți, gândindu-mă la tot ce se petrecuse acolo, la nenumăratele momente lipsite de însemnătate pentru care continuasem să mă întorc chiar și la ani buni după ce o părăsisem pe Sophia. Tot ce ținea de locul ăla era încărcat de promisiuni sexuale, de cele mai întunecate posibilități care pluteau în aerul dintre fiecare răsufare întretăiată și fiecare schimb de replici deloc nevinovate.

Pieptul mi se încheșta dureros. Furia era acolo. Acea frustrare cumplită pe care numai Erica mi-o putea stârni. Dar dincolo de orice altceva, simțeam dragostea. O dragoste ce-mi ațâța dorința. Deși o voiam pe Erica departe de toate, cele mai josnice pofte ale mele îmi zugrăveau o fantezie în care eu jucam rolul bărbatului ce o găsea în club și o domesticea. Deși știam că era o sarcină imposibilă. La lumina zilei, Erica nu-mi ușura niciodată situația, dar al naibii să fiu dacă noaptea nu mi se supunea ca într-un vis.

Am apăsat pe frână la culoarea roșie a semaforului. Mi-am coborât pleoapele și... iat-o, uitându-se în sus, către mine, cu ochii ăia întredeschiși, albaștri ca două oceane nesfârșite. Firea ei, la fel de aprinsă ca

flăcările iadului, se domolește în numele plăcerii pe care eu i-o dăruiesc. Și întotdeauna i-am dăruit mai multă decât putea îndura. Niciodată n-am lăsat-o să se odihnească până când n-a fost pe deplin satisfăcută. Până când nu i-am citit în privire acea uimire pe care numai eu pot să i-o provoc, împingând-o spre un loc unde nimeni n-a mai purtat-o vreodată. Până când singurul cuvânt pe care-l mai poate rosti e numele meu.

Patima nu ne-a lipsit niciodată. Nu ne putem abține să ne atingem. Adrenalina îneca oboseala ce mi se strecurase în oase după încă o noapte de nesomn. Aș fi fost în stare să mi-o trag cu femeia aia până ce vedeam negru înaintea ochilor și tot n-ar fi fost destul. Ea îmi promisese o viață întreagă și aveam toate intențiile s-o iubesc până la capăt, în fiecare zi.

Dragostea era un cuvânt mărunț în comparație cu tot ce simțeam pentru Erica. Poate că neobosita hotărâre de a o poseda în toate felurile în care mi-ar fi permis reprezenta o obsesie. Heath o remarcase, ba chiar mă avertizase în privința ei, după ce văzuse cum mă schimbam. Dependența nu-i era străină fratelui meu și nimeni nu putea să nege faptul că Erica era viciul meu. Era drogul fără de care refuzam să trăiesc, indiferent de câte ori m-ar fi respins ea. Mă luptasem din răputeri să domin în relația dintre noi doi, ca s-o protejiez, s-o feresc din calea celor ce-ar fi fost în stare să-i facă rău unuia dintre noi, pentru a-l distruge pe celălalt. Nu puteam să cedez controlul și să risc să pierd ceva mai important: singura persoană care intrase în viața mea și o făcuse să merite trăită.

Da, Erica mă schimbase, atât cât se poate schimba un om cu înclinațiile mele. Mă obligase. Pătrunsese în lumea mea, un metru șaiszeci de independență înflăcărată. Simpla ei prezență mă provoca, tulburându-mă și, de obicei, excitându-mă, până când reușeam să găsesc inexplicabila liniște pe care o simțeam când pătrundeam în trupușorul ei zvelt. Chiar și în acele momente, abia dacă puteam să respir ca lumea, știind că Erica era departe de mine. Am strâns și mai tare în mâini volanul. Vârfurile degetelor golite de sânge mă furnicau din pricina nevoii de a-i pipăi corpul, de a o iubi, de a o poseda, de a o controla.

Fir-ar să fie!

Mi-am aranjat mai bine erecția incomodă. N-avea niciun rost, când imaginile din noaptea precedentă îmi cotopeau mintea. Buzele ei pline, cărnoase, despărțindu-se numai și numai pentru mine. Unghiile ei, înfigându-se în coapsele mele, în vreme ce mă primea cu totul în raiul fierbinte al gurii ei.

Mi-am relaxat mâna, lăsând să-mi scape o răsufare tremurătoare. Mi-am trecut degetul mare peste pielea uzată a curelei. Bubuitul inimii s-a întezit. Semaforul s-a făcut verde și am pornit, apropiindu-mă în goană de destinație. Un fior de nerăbdare a pus stăpânire pe mine, trimițându-mi un val de sânge către penisul de acum tare ca piatra.

Când totul urma să se termine, măcar aveam să savurez plăcerea de a-i aplica Ericăi o pedeapsă.

Capitolul 1

Cu două săptămâni în urmă

Mi-am lăsat palmele reci să aluneca de-o parte și de alta a rochiei. Mă îmbrăcasem frumos, ca să fac impresie bună. Știam că era o prostie. Mai ales că nu mă aflam tocmai la prima impresie.

— Cafea?

Blake s-a apropiat de locul în care stăteam și mi-a întins o ceașcă din care ieșeau aburi. Purta o pereche de jeanși închiși la culoare și o cămașă albă, care-i făcea pielea să strălucească. Era bronzat după zilele petrecute în casa de pe plajă, locul în care ne refugiaserăm pentru a scăpa de viața din oraș și pentru a ne reîncărca bateriile. În ziua aceea, la fel ca în toate celelalte, Blake îmi tăia răsufierea. Părea coborât din paginile unei reviste de modă și totuși omul reprezenta mai mult decât o frumusețe răpitoare. Întreaga lui prezență avea darul de a mă scoate din minți. Uneori (când nu eram fermecată de perfecțiunea lui) mă întrebam dacă și eu aveam același efect asupra sa.

— Mulțumesc! i-am șoptit.

Măinile ni s-au atins ușor când am luat ceașca, lăsând fierbințele să-mi cuprindă degetele.

— O să-mi zici că sunt nebun, dar mie mi se pare că ai emoții.

Blake a sorbit din cafeaua lui, apoi și-a lăsat capul într-o parte. Eu mi-am coborât privirea către lichidul cremos, mi-am umplut nările cu aroma lui bogată și am încercat să-mi închipui ce avea să se întâmple în ora următoare. Faptul că Blake îmi era alături ar fi trebuit să-mi aducă o mică (o mare) alinare, dar nu era așa.

— Nu mă pot abține.

El a râs încet.

— Nu există absolut niciun motiv pentru care să ai emoții. Îți dai seama, nu-i așa?

Lui îi venea ușor s-o spună. În celălalt capăt al camerei, un tânăr înalt discuta cu câțiva dintre investitori. Acum eram la *per tu* cu mulți dintre ei, însă nu uitam faptul că ei puteau făuri sau distruge vise. Erau, mai mult sau mai puțin, oameni asemenea lui Blake. Unii reușiseră pe cont propriu, alții avuseseră succes în carieră și tratau investițiile din umbră ca pe un hobby, distrându-se cu cele mai noi idei din domeniu.

Tânărul avea maxilarul încordat, iar mișcările lui bruște, zâmbetul crispat și ochii larg deschiși îl făceau să arate ca și cum ar fi băut în dimineața aia toată cafeaua din Boston.

— Așa eram și eu acum câteva luni, am spus. E îngrozitor, dar tu n-o să știi niciodată ce înseamnă. Pe deasupra, probabil că am rămas și cu o tulburare de stres posttraumatic, după toate porcăriile pe care m-ai făcut să le îndur în camera asta. *De două ori!*

Expresiei amuzate de pe chipul lui Blake îi lipsea remușcarea pe care încercam să i-o provoc. Cu doar câteva luni în urmă, noi doi ne pomeniserăm față în față în aceeași încăpere. Întâlnirea avea să declanșeze un neașteptat șir de evenimente, adică viața noastră împreună, așa cum o știam în momentul acela.

— Văd că ești de-a dreptul distrus! am adăugat, încercând să par supărată, în timp ce suflam aburul din ceașcă.

— Am fost un nesimțit. Recunosc.

— Un măgar în toată regula, l-am corectat eu.

A zâmbit obraznic.

— Bine, dar nu m-ai putea convinge să schimb nici măcar o secundă din ce-a fost, fiindcă acum te am pe tine.

Ochii lui verzi i-au fixat pe ai mei, în timp ce stătea relaxat înaintea mea, cu picioarele depărtate. Într-adevăr, mă avea. Pe măsură ce îngrijorarea mi se topea, mă luptam cu impusul de a-i alunga surâsul ăla îngâmfat cu un sărut, de față cu toți investitorii la costum care erau acolo. Omul mă înnebunea în toate modurile posibile.

— Tu ce zici? Vreun regret? m-a întrebat el.

Privirea i s-a întunecat, ca și cum mi-ar fi putut citi gândurile, iar bărbatul amuzat și plin de sine s-a transformat în iubitul ce-mi ținea inima în palme. Am tras aer pe nas, așteptând atingerea ce urma deseori acelei priviri. O simplă atingere liniștitoare, în care se regăsea toată dragostea noastră împărtășită.

Blake și-a trecut ușor degetele peste conturul obrazului meu, apoi și-a aplecat fața către a mea. Sărutul gingaș pe care mi l-a lăsat pe obraz, care putea fi luat drept un schimb tăcut între doi colegi, a umplut de parfum aerul dintre noi. Răsuflarea mi s-a oprit în loc, păstrându-mi în piept mireasma lui. Mi-aș fi dorit să mă afund în ea, să mă scald în acea unică aromă masculină.

El s-a retras, reluându-și ținuta relaxată în fața mea. Când am dat să-l sărut încă o dată, ceașca de cafea i-a acoperit din nou buzele frumoase. Doamne, câte chinuri senzuale îndurasem eu la mila acelor buze!

Am închis ochii și am scuturat din cap. Nu existau cuvinte. Nici regrete. Blake avea dreptate. Meritase să trecem prin toate suferințele și coborâșurile, oricât de dureroase ar fi fost ele. Făcuserăm greșeli. Ne răniserăm unul pe altul, dar, cumva, răzbiserăm, devenind mai puternici. El îmi cunoștea sufletul, iar eu îl cunoșteam pe al lui. Nu știam ce ne aduce viitorul, dar nu puteam nici să mă imaginez stând alături de altcineva în afară de Blake.

— Mai ai emoții? m-a întrebat el în șoaptă.

Am deschis ochii pentru a descoperi că surâsul lui amuzat revenise, acum cu o nouă căldură în privire.

— Nu, am recunoscut, zăpăcită de brusca schimbare a atmosferei dintre noi și simțind prea acut lipsa de intimitate.

Am încercat să ignor felul în care inima mi se umfla în piept, un semn fără nume al disperării cu care-l iubeam. Eram sclava lui și a trupului cu care, în mod repetat, îmi spulbera capacitatea de a pricepe viața aflată dincolo de pereții dormitorului nostru. Mi-aș fi dorit să fim singuri, să am libertatea de a-l dezmierda. Tânjeam să-l ating.

— Bine. O să fie distractiv, îți promit!

Blake a trecut lângă mine și m-a cuprins cu brațul, mângâindu-mi spatele cu delicate mișcări circulare. Poate că nu mai era un gest oarecare. Indiferent unde ne-am fi aflat, avea un fel de a-i anunța pe toți că-i aparțineam. În sala de ședințe ori în dormitor, nu lăsa prea mult loc de îndoială. Nu puteam spune că mă deranja. În momentul acela îmi doream să mă aplec spre el, să-l respir și să-mi las universul să se topească în brațele lui.

— O să începem în câteva minute. Vrei să mănânci ceva? N-ai luat micul dejun, a murmurat Blake, făcându-mă să-i simt răsuflarea caldă pe gât.

Am scuturat din cap

— Nu, mulțumesc.

Am făcut o pauză, incapabilă să ignor sămânța de îndoială ce încolțea în mine.

— Blake...

— Ce e, scumpo?

Avea o voce blândă în clipa în care numele meu de alint i s-a rostogolit printre buzele superbe. Iar felul în care s-a uitat la mine... Aș fi putut să-i cer diamantul Hope pe o tavă de argint, fără să am prea multe îndoieli c-ar fi găsit o cale de a mi-l aduce.

— Ești sigur că mă vrei aici?

El a tresărit, strâmbându-și frumoasele trăsături cu o mică încrunțătură.

— Cum adică? Bineînțeles că te vreau! Te-am instalat în consiliul ăsta din mai multe motive și nu toate au fost egoiste. Meriți să fii aici la fel de mult ca oricare dintre băieții ăștia.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mă îndoiesc.

— Tu contribui astăzi cu propria experiență — eșecuri și succese. Știi asta.

Atingerea liniștitoare a mâinii lui pe spatetele mele a dispărut, fiind înlocuită de o dulce mângâiere de-a lungul brațului, urmată de o nouă dezmiardare pe obraz. Blake mi-a ridicat bărbia, până când n-am mai putut să văd altceva, sau să mă gândesc la altceva, în afară de el.

— Să nu te îndoiești, Erica! Să nu te îndoiești niciodată de valoarea ta.

Am scuturat ușor din cap.

— Probabil îmi fac griji că motivele tale au mai degrabă legătură cu... *noi*, nu cu meritul meu de a fi aici. Dacă n-o să am cu ce să contribui? Nu vreau să te fac de rușine în fața tuturor oamenilor ăștora.

El și-a rotit spre mine corpul impresionant.

— Ascultă-mă! E prima prezentare la care asști în calitate de potențial investitor, așa că e în regulă să ai ceva emoții. Pur și simplu pune întrebările care-ți vin în minte. Dacă nu te poți gândi la niciuna, probabil că problema vine mai degrabă de la bietul băiat de-acolo care e pe cale să vomite tot ce a mâncat la micul dejun decât de la tine. El e cel care-și pune fundul la bătaie, așa că fă-ți o favoare! Bea-ți cafeaua, du-te acolo cu tupeu, ca și cum ai fi stăpâna locului ăstuia nenorocit (fiindcă peste vreo câteva săptămâni, când o să devii soția mea, chiar o să fii) și fă ce știi tu să faci mai bine: să fii șefă! Caută talentul și hotărăște dacă afacerea individului merită o șansă.

Am înghițit, în ciuda emoției care-mi ardea gâtul. Mă uluia faptul că Blake avea atâta încredere în mine. Dar, la urma urmei, el n-avea prea multe trăsături care să nu fie copleșitoare și absolut năucitoare.

— Știi că ești incredibil?

Expresia serioasă i s-a înmuiat într-un zâmbet oglindit în ochi. Fericirea lui însemna totul pentru mine. Voiam s-o păstrez, s-o împletesc cu a mea și să rămânem astfel cât mai mult timp cu puțință. Speram că pentru totdeauna.

Am închis ochii, prețuind scurtul moment dintre noi. Buzele lui mi-au atins fruntea cu un sărut blând.

— Acum, hai să ne găsim locurile, înainte să-i trimit pe toți acasă și să fac dragoste cu tine direct pe masă! În momentul de față mi-e tare greu să nu pun mâna pe tine.

Mi-am ridicat privirea, încercând să nu-mi las gândurile s-o ia razna pe urmele fanteziei.

— E puțin cam devreme pentru amenințări deșarte, l-am tachinat eu, zâmbind cu jumătate de gură.

Blake și-a scos limba, lăsând-o să-i alunece senzual peste marginea dinților.

— Nu-i o amenințare deșartă și cred că știi asta. Acum mișcă-ți fundul ăla dulce și impresionează-mă!

Am așteptat o secundă, pentru ca roșeața să mi se stingă de pe chip, apoi am luat-o înainte către lungă masă de ședințe, la care toți ceilalți tocmai se așezau. Mi-am ocupat scaunul, iar Blake și-a dres vocea, coborându-și ochii către o hârtie aflată în fața lui.

— Oameni buni, el e Geoff Wells. A venit aici pentru a ne prezenta proiectul lui: aplicații pentru tehnologia portabilă.

Geoff era tânăr, sub douăzeci și cinci de ani. Era slab, cu pielea deschisă la culoare și părul blond-închis, lăsat să cadă în voie pe umeri. Avea toate trăsăturile caracteristice unui programator. Ochii, de un albastru-strălucitor, îi erau larg deschiși și treceau brusc de la un chip la altul, în vreme ce aștepta ca toată lumea din fața lui să nu se mai foiască. Doamne, cât îl mai compătimeam! Când privirile ni s-au întâlnit, i-am zâmbit. Poate că aveam să fiu singura figură prietenoasă din acea mulțime. El mi-a zâmbit la rândul său, parcă relaxându-se un pic.

— Îți mulțumim că ai venit, Geoff! i-am zis.

Așa emoționată cum eram pentru el, faptul că-mi doream să se simtă mai în largul lui m-a făcut să ies din carapace. Am făcut semn cu capul înspre teancul de hârtii pe care-l avea înaintea.

— Spune-ne despre ideea ta!

Tânărul s-a îndreptat și a tras adânc aer în piept.

— Vă mulțumesc că m-ați primit. Mi-am petrecut cea mai mare parte din viață ocupându-mă de programare, dar în ultimii câțiva ani m-am concentrat mai ales asupra dezvoltării aplicațiilor. După cum mulți dintre voi știu deja, pe parcursul următorului an vom asista la nașterea unei noi piețe în domeniul tehnologiei. Software, mai precis aplicații, pentru tehnologia portabilă.

Geoff a intrat în detaliile proiectului său. Ne vorbea cu însuflețire, așa cum discutam uneori eu și Sid despre afacerea noastră, între noi sau cu alții. Toți (Sid, Blake, James și cu mine) trăiam într-o altă lume, în propria noastră bulă *high-tech*. Vorbeam o altă limbă. Nu eram programator, dar îmi plăcea la nebunie latura comercială a tehnologiei și mă delectam cu ciudatul nostru microcosmos. Era clar că Geoff trăia și el în aceeași lume și poate nu ieșea prea mult în afara ei, judecând după înfățișarea neîngrijită și părul răvășit.

Următoarele cincisprezece minute au adus cele mai importante amănunte despre felul în care Geoff plănuia să-și extindă aplicațiile pe care le crease deja. A bifat toate punctele pe care mi le fixasem și eu în minte cu câteva luni înainte, pe vremea când îmi pregăteam propria prezentare pentru Angelcom. Pe măsură ce vorbea, îi recunoșteam pasiunea și talentul. Mai mult, ideea lui mi se părea destul de ingenioasă. Mi-am făcut câteva notițe pe carnetul din fața mea, așteptând cu nerăbdare șansa de a pune întrebări și sperând, în secret, că Blake era la fel de entuziasmat ca și mine.

Dar ecranul telefonului său s-a luminat în tăcere, distrăgându-i atenția de la prezentare. I-am aruncat o privire aspră. Când am văzut că nu observă, l-am împuns cu vârful pantofului. Ne-am privit unul pe altul încruntați, apoi el a zâmbit înțelegător. S-a uitat drept

înainte, concentrându-se asupra singurei persoane care ar fi trebuit să-i capteze atenția în acele momente.

— Ce aplicații ai construit până acum? a întrebat Blake, când Geoff a făcut o pauză în discursul lui.

— Am creat câteva pentru principalele platforme și vor fi făcute publice peste câteva luni.

— Cât de repede crezi că vei putea să ieși pe piață cu alte aplicații?

— Depinde de finanțare. Am nevoie de mult mai mulți dezvoltatori, specializați pe diferite platforme și care să lucreze pentru mai multe proiecte. În clipa de față sunt mai degrabă singur.

— Ai mai pregătit și alte idei? l-am întrebat.

— Mai multe. Datele tehnice sunt gata de pornire. Îmi trebuie doar mână de lucru pentru a le dezvolta, astfel încât să le putem lansa înaintea altora.

Am dat din cap, în timp ce făceam câteva socoteli rapide, comparând cererea lui de finanțare cu programul pe care-l aveam în față. Am privit într-o parte, sperând că ceea ce vedeam în ochii lui Blake era interes. Dar până să apuc să-l „citesc“, el s-a întors din nou către Geoff.

— OK, Geoff, cred că am acoperit toate chestiunile de bază. Mai ai ceva de spus?

Tânărul a scuturat din cap.

— Cred că asta a fost esența, dacă nu cumva mai aveți dumnea-voastră întrebări.

Blake s-a uitat în jur, lansând o ultimă invitație mută la adresarea de noi întrebări. Când a văzut că e întâmpinat cu mișcări tăcute din cap, i-a îndemnat pe domnii de lângă noi să vorbească.

— Ce părere avem, domnilor? Suntem gata să luăm o decizie?

Primul bărbat, care participase și la prezentarea mea, a refuzat repede. Și pe mine mă refuzase. Geoff a început să-și muște interiorul obrazului. Următorii doi investitori au refuzat la rândul lor, așa că deja începusem să-mi fac griji serioase pentru Geoff. Privirea acestuia s-a oprit asupra lui Blake, în timp ce pe chip i se citea

cunoscuta groază de a fi respins în unanimitate. Blake și-a închis și deschis pixul de vreo câteva ori.

— Eu o să...

A făcut o pauză, luându-și încă un răgaz pentru a-și lovi ușor buzele cu pixul.

— Cred că de data asta o să mă bazez pe domnișoara Hathaway.

A făcut semn către mine, care-i stăteam alături. Gura mi s-a întredeschis ușor. Îmi plăcea foarte mult conceptul lui Geoff, dar pe măsură ce secundele se scurgeau, sperasem că Blake va fi acela care va face mișcarea decisivă. Cu brațul sprijinit de spătarul scaunului, el mi-a aruncat un zâmbet strâmb. Naiba să-l ia!

Acum Geoff părea nedumerit și îngrozit în egală măsură, iar chipul îi devenise mai palid decât înainte.

— Mie-mi place, am spus repede.

Tânărul s-a luminat la față.

— Vă place?

— Da. Până acum îmi place totul. Cred că e un proiect incredibil de promițător. M-aș bucura foarte tare să aflu mai multe despre ideile concrete privind aplicațiile.

Un zâmbet larg i-a apărut pe figură.

— Vă mulțumesc foarte mult! Orice ați vrea să aflați...

— Ce părere ai despre săptămâna viitoare, Geoff? a intervenit Blake, abătându-i atenția de la mine.

— Săptămâna viitoare e perfect. Ăă, oricând vă convine dumneavoastră, bineînțeles.

— Grozav! O s-o rugăm pe Greta de la recepție să stabilească o întâlnire.

Blake și-a aruncat ochii către ceilalți bărbați.

— Domnilor, vă mulțumesc că ați venit. Cred că putem să încheiem.

Unul câte unul, investitorii s-au ridicat împreună cu noi. Geoff și-a strâns notițele și a ocolit masa cea mare, apropiindu-se de scaunul meu.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru șansa asta!

— Nicio problemă. Abia aștept să văd câteva dintre chestiile pe care le-ai creat.

I-am surâs cu căldură și i-am strâns mâna.

— Apropo, eu sunt Erica Hathaway.

Blake s-a ridicat de lângă mine și a întins la rândul său mâna, strângând cu hotărâre palma lui Geoff într-a lui.

— Peste câteva săptămâni o să fie Erica Landon. Eu sunt Blake, logodnicul ei.

Zâmbetul lui Geoff s-a lățit și mai tare.

— Îmi pare grozav de bine să vă cunosc, domnule Landon. Am auzit multe despre dumneavoastră.

— Zău? Ei bine, totu-i adevărat!

Blake a râs ușor, după care și-a îndreptat atenția spre celălalt capăt al camerei.

— Mă scuzați. Trebuie să discut repede cu cineva. Dar te felicit, Geoff. Erica e foarte pretențioasă, așa că ești norocos s-o ai de partea ta.

Eu mi-am dat ochii peste cap și l-am înghiontit pe Blake, îndemnându-l să plece.

— Du-te și lasă-ne să stăm de vorbă!

Blake a zâmbit și ne-a părăsit.

— Scuze. El e... Mă rog, să nu te simți prost. Pe mine m-a îngrozit la prima mea prezentare.

— Ați prezentat și dumneavoastră aici?

Am ridicat din umeri, nevenindu-mi să cred că, după doar câteva luni, stăteam de cealaltă parte a mesei.

— Da, așa ne-am cunoscut.

— Uau! Trebuie să-i fi plăcut cu adevărat ideea dumneavoastră.

Am râs, luptându-mă cu roșeala care eram convinsă că-mi colora fața. *Ceva i-a plăcut.*

— E grozav să-l ai pe Blake în echipa ta. Pe mine m-a învățat multe.

Am băgat mâna în poșetă și i-am întins cartea mea de vizită.

— Uite datele mele de contact, dacă ai nevoie să iei legătura pentru orice. S-ar putea ca, înaintea întâlnirii noastre, să am câteva întrebări. Dar trebuie să las toate informațiile să stea puțin „la marinat“.

— Desigur.

Geoff mi-a studiat cu atenție cartea de vizită.

— Clozpin?

— E afacerea pe care am lansat-o.

M-am hotărât să nu menționez faptul că Blake refuzase să-mi tipărească noile cărți de vizită pentru Angelcom înainte să-mi schimb numele. Fir-ar să fie, posesiv mai era!

Geoff și-a ridicat ochii, zâmbetul radios părând să fi devenit deja o trăsătură permanentă a figurii lui.

— Super! Abia aștept să văd despre ce e vorba.

— Ținem legătura, OK?

— Grozav, mulțumesc încă o dată!

Capitolul 2

În timp ce Geoff se pregătea să plece împreună cu ceilalți, Blake discuta încet cu cineva prin ușa deschisă. Eu m-am sprijinit de masă și l-am așteptat să revină. El a închis ușa, apoi s-a îndreptat cu pași lungi către mine.

— În sfârșit singuri!

Mi-am mușcat buza.

— Cum m-am descurcat?

Blake s-a oprit în fața mea, mi-a cuprins talia cu brațul și m-a tras mai aproape de el.

— M-ai făcut să mă simt mândru. Întotdeauna reușești asta.

— M-ai pus într-o situație dificilă. Ai de gând să dobori vreun record privind numărul de ocazii în care m-ai scos din minți în camera asta?

Mi-a zâmbit cu înfumurare.

— Te-ai aștepta la ceva mai prejos din partea mea?

— Nu, sigur că nu. Spune-mi, totuși, ce crezi cu adevărat despre ideea lui? Am dat-o rău în bară?

— Ideea promite. Am simțit eu c-o să muști momeala.

Mi-am lăsat mâinile să alunece ușor în sus, pe gâtul lui, trecându-mi degetele prin părul ce părea puțin prea lung lângă gulerul cămășii.

— Dacă tu o să detești ceva ce mie-mi place la nebunie? E investiția noastră. N-ar trebui să cădem de acord?

— Cred că ideal așa ar fi. Dar dacă ție-ți place un lucru, pune mâna pe el și du-te înainte. Exact așa cum ai făcut azi.

Blake și-a coborât un deget peste partea din față a rochiei mele, după care l-a urcat iar și mi-a cuprins sânii prin țesătură. M-am aplecat înspre el. Simțeam cum dovada clară a dorinței lui se întărește lângă șoldul meu.

— Să înțeleg că-ți place când sunt hotărâtă.

El și-a împins mijlocul în față, prinzându-mă între masă și corpul său puternic.

— Nu sunt ca majoritatea bărbaților, cărora li se blegește cum văd o femeie care știe ce vrea.

Și-a coborât buzele către gâtul meu, lăsându-le să alunece de-a lungul claviculei. Pielea mi s-a înfiorat, iar sfârcurile mi s-au întărit, devenind două puncte încordate pe sub materialul rochiei. M-am arcuit lângă trupul lui, tânjind după o oarecare relaxare, dar cu cât ne atingeam mai mult, cu atât mai tare îmi pierdeam controlul.

— Îți dai seama că asta contrastează izbitor cu nevoia ta obsesivă de a mă controla, nu?

Blake mi-a cuprins ceafa cu palma și s-a uitat drept la mine. Privirea lui, dintr-odată serioasă, m-a lăsat fără aer.

— Eu nu vreau să-ți controlez viața, Erica. Vreau să fac parte din ea, iar tu să faci parte din a mea. Dar nu accept să iei deciziile pentru amândoi, mai ales în chestiuni de viață și de moarte.

M-am uitat lung la el, amuțită și cu răsuflarea tăiată din pricina apropierii lui amețitoare, a felului acaparator în care mă ținea și a durerosului adevăr că, pe parcursul ultimelor câteva luni, nu doar relația dintre noi fusese în pericol. Ci, uneori, și viețile noastre. Iar pentru asta aveam și eu partea mea de vină.

— Nu-i ceva exagerat, nu?

Încordarea de pe chipul lui s-a mai înmuiat.

— Nu, i-am șoptit.

Trecuserăm prin foc și apă, negociind cine e șeful în relația noastră. Blake făcuse concesii și, până la urmă, oricât de chinuitor ar fi fost, la fel procedasem și eu. Îi acordasem mai multă putere decât oricui altcuiva.

Mâinile lui și-au slăbit strânsoarea, plimbându-se de-a lungul rochiei mele, până în punctul în care tivul îmi întâlnea coapsele.

— Bine. Mă bucur că am lămurit chestia asta. Acum, că am terminat cu munca pe ziua de azi, dacă nu te superi, aș vrea să ți-o trag pe masa asta.

Am făcut o pauză, cântărind seriozitatea propunerii.

— Nu mă supăr, dar sunt sigură că nimeni din firmă n-ar vrea să intre, din greșeală, peste o asemenea scenă. Ușa n-are încuietore.

— Nu contează. I-am dat Gretei instrucțiuni explicite să nu mă deranjeze când sunt aici. Niciodată.

— Instrucțiuni explicite? I-am tachinat eu.

Un mic surâs i-a risipit seriozitatea de mai devreme.

— Da, fără perdea. A fost îngrozită când i-am detaliat toate chestiile pe care am de gând să ți le fac.

Mi-a săltat rochia peste șolduri și m-a ridicat fără efort pe blatul mesei.

— S-ar putea ca Greta să fie prea ocupată cu dorința de a fi în locul meu ca să-i mai țină pe oameni la distanță.

I-am acoperit mâna cu a mea, încercând în zadar să-mi trag rochia la loc, peste coapse, într-o poziție decentă. Blake a înaintat și mai mult între picioarele mele, până când am ajuns aproape dezgolită cu totul. Propunerea lui mi s-a furișat în minte, înfierbântându-mi obraji și învăluindu-mi pielea într-o flacără lentă. Nu vedeam nicio fărâmə de îndoială în ochii lui. O secundă mai târziu, îmi acoperea gura cu a lui, copleșindu-mă cu un sărut lacom. Pentru că și eu îl doream cu ardoare, i-am lăsat limba să-mi pătrundă printre buzele

întredeschise. I-am căutat dulceața caldă și m-am lăsat în voia ei, dar spre ce ne îndreptam de fapt?

Am suspinat când el s-a desprins de mine, și-a coborât gura și m-a sărutat în spatele urechii, apoi pe gât în jos, lăsându-și urma dorințelor lui desfrânate pe pielea dezgolită.

— Blake... Doar n-o s-o facem pe bune, nu-i așa?

Mi-a răsfiat părul cu degetele, răvășindu-mi coafura pe care o aranjasem cu grijă mai devreme.

— Peste vreo treizeci de secunde o să intru în tine până la capăt. Deci, da.

M-am chinuit să inspir, căci nerăbdarea și teama mă lăsaseră fără aer.

— Ești udă deja, Erica? Fiindcă vin tare.

Și-a înfipt degetele în carnea feselor mele, trăgându-mă spre el, astfel încât corpurile să ni se contopească prin haine.

— Tare și repede. Așa vrei?

Fir-ar, da! În timp ce mintea mea îi răspundea în tăcere, l-am apucat de umeri, trăgându-l și mai aproape de mine. El m-a sărutat cu asprime, mi-a tras în jos breteaua rochiei și mi-a răspândit un șuvoi de sărutări umede și fierbinți pe umeri și la baza gâtului. Mi-am lăsat pe spate capul care-mi vâjâia de dorință. Am început să gâfâi. Mi-am desfăcut picioarele și mai tare, pentru a-l primi, cuprinzându-i șoldurile și bucurându-mă de faptul că era din ce în ce mai aproape. Am ridicat un genunchi, i-am prins o coapsă cu glezna și l-am îndemnat să se lipească de mine.

El a răsuflat cu putere, frecându-și erecția de chiloții mei uzi leoarcă.

— Doamne, cât te vreau! Chiar acum.

Și-a strâns degetele în jurul șnururilor din care era formată lenjeria mea intimă și le-a tras în jos.

— Oh, Doamne! am gemut, amețită de atingerea delicioasă și simțind dureros de bine încordarea dintre picioare, acolo unde trupul meu era mai mult decât pregătit să primească orice ar fi dorit el să-mi ofere.

— Mi-am dorit să ți-o trag pe masa asta încă din prima zi. De fapt, n-am idee de ce mi-a luat atâta timp ca s-o fac.

— Atunci, fă-o, înainte să intre cineva peste noi.

Nu știam cum sau dacă urma să scăpăm neprinși, dar știam că Blake nu avea să se lase descurajat, iar eu nu intenționam să-l refuz. I-am desfăcut în grabă nasturii cămășii, dornică să simt mai mult din trupul lui.

El și-a umezit buza de jos cu limba, în timp ce privea atent cum îi mângâi ușor mușchii puternici ai pieptului.

— Îți faci griji?

Am înghițit în sec, căci frământările mele se ridicaseră iar la suprafață.

— Da, evident. Nu vreau să fim prinși.

— Ba eu cred că vrei.

Obrăznicia îi licărea în ochi. Mi-a coborât chiloții peste glezne, apoi m-a plesnit scurt peste coapsă în timp ce mâinile îi urcau înapoi spre șoldurile mele.

— De ce aș vrea așa ceva?

Glasul îmi era slab și amestecat cu răsuflarea întretăiată, trădând efectul fizic pe care fantezia îl avea asupra mea. Blake și-a dus mâna spre fermoarul pantalonilor. Împingându-și boxerii în jos, și-a eliberat erecția groasă, apoi și-a lăsat palma să-i alunece pe toată lungimea ei, cu mișcări lente și senzuale. Eu mi-am mușcat buza, pentru a înăbuși un gemăt care risca să treacă dincolo de pereții primejdioasei încăperi în care ne aflam. Îmi doream cu disperare să-l simt în mine.

— Cred că-ți place ideea, riscul să fiu prins în timp ce ți-o trag. În public! Unde n-ar trebui să fim.

M-am uitat fix la el, cu mintea încețoșată de dorință și emoție, în timp ce-mi imaginam consecințele. Toate umilitoare, dar ciudat de erotice, atunci când îmi închipuiam un străin intrând pentru a-l vedea pe Blake că îmi posedă cu sălbăticie trupul, așa cum știam că avea să se întâmple... curând. Miezul îmi zvâcnea, gol și nerăbdător să fie umplut.

— Nu, am mințit.

Blake și-a trecut iar degetele prin părul meu, strângându-și pumnul îndeajuns de tare, încât să mă facă să tremur. Acea margine a prăpastiei, acea promisiune a dominării mi-au deșteptat întreaga ființă, ca și cum aș fi fost străpunsă de un fulger. Dacă înainte fusesem udă, acum eram leoarcă.

— Ba da, ți-ar plăcea.

Cuvintele lui rostite cu glas răgușit nu m-au ajutat deloc să-mi păstrez controlul.

— Imaginează-ți... tu, pe punctul de a-ți da drumul... atât de aproape de extaz, încât n-am putea să ne oprim nici dacă am vrea.

Inima îmi bubuia în timp ce-mi închipuiam scena descrisă. Cu cât vorbeam mai mult despre ea, cu atât mai mult timp îi acordam cuiva ca să ne găsească.

— Doar treci dracului la treabă, Blake, înainte să intre careva.

El își mângâia penisul lângă intrarea în corpul meu.

— Nu mă scoate din sărite, Erica! O să te fac să țipi. Atunci toată lumea o să știe că ți-am tras-o pe masa asta.

Am închis ochii și mi-am lăsat capul pe spate.

— Blake, te rog... te implor! Pune-mi-o acum sau...

Sau ce? Sau... oprește-te? Nu! Aveam mare nevoie de el și chiar în clipa aceea.

Blake s-a împins în mine un pic mai mult. M-am cutremurat lipită de el, dorindu-mi să-l pot trage cumva înăuntru, însă el mă țintuia cu hotărâre în loc. La mila lui.

— Blake! l-am implorat, zgâriindu-i șoldurile cu unghiile.

Mușchii lui încordați au tresărit sub vârfurile degetelor mele. Atunci s-a aplecat deasupra mea, lăsându-mă în jos, astfel încât spatelul să mi se sprijine de masă. Și-a trecut degetele peste obrazul meu, peste buzele mele, oprindu-se în cele din urmă la gât. Mi-a prins șoldul cu mâna liberă și, fără niciun alt avertisment, s-a repezit în mine. Corpurile ni s-au unit cu o plesnitură. Când un țipăt de necontrolat mi-a scăpat printre buze, el mi-a acoperit gura, stingând sunetul.

Toate măruntaiele mele s-au strâns împrejurul lui. Coapsele mi s-au agățat de corpul său neclintit, dorindu-mi mai mult. Cu mâini tremurătoare, m-am prins de marginile mesei, folosindu-le drept sprijin. Undeva, în iureșul nebun al dezlănțuirii sale, îmi doream să ajungă în profunzimea ființei mele. La următorul atac, a reușit. A întetit la nesfârșit focul aprins al trupului meu cuprins de dorință.

Am încercat să nu fac zgomot, însă mici gemete și suspine mi se tot strecurau printre buze, în scutul fierbinte al palmei lui. Amintirea faptului că puteam fi descoperită îmi încingea toate simțurile cu o teamă usturătoare. Pielea mi s-a înfierbântat insuportabil. M-am arcuit pe masă, cu numele lui pe buze. Nu voiam să fim prinși, dar nu mai puteam să tac nici de frica morții.

Blake îmi făcuse asta. Îmi întorsese corpul și mintea împotriva oricărei logici. Gâfâia în timp ce mi-o trăgea fără întrerupere, tăcerea părându-i zăvorâtă în mușchii încordați ai maxilarului. Mâna i s-a desprins de pe gura mea, găsindu-și un punct de sprijin în preajma sânelui încă acoperit. Cu o răsucire fermă, mi-a strâns sfârțul întărit de dedesubt. Mi-am mușcat buza, cu un geamăt.

Ceva bun, karmic, cuprindea atmosfera în vreme ce ne adânceam tot mai mult în plăcerea noastră. De acolo începuserăm. Am închis ochii, amintindu-mi cât de mult îl dorisem, împotriva oricărei rațiuni. Acum îmi aparținea. Îmi aparținea pe deplin.

Îmi închipuisem de foarte multe ori diverse feluri în care s-ar fi putut termina acea primă zi în sala de ședințe. Asta era unul dintre ele. Oricât de mult l-aș fi detestat pe atunci, trupul meu îl dorea. M-am cutremurat, cuprinsă de începuturile unui orgasm. Faptul că fantezia prindea viață mă împingea spre culme.

— Mi-am imaginat asta... Blake, mi-am dorit asta.

Mărturisirea a izbucnit din mine, părăsindu-mi buzele laolaltă cu toate celelalte sunete interzise. Fără veste, el a ieșit din mine, oprindu-mi brusc urcușul lent. Imediat am deschis ochii. Până să apuc să spun ceva, Blake m-a tras în jos și m-a întors pe burtă. Șoldurile mi s-au lipit de masa dură. El s-a aplecat asupra mea,

apăsându-mi fesele dezgolite cu erecția alunecoasă din pricina excitației mele. Energia radia între noi, ca un fir subțire și încordat. Inima mi se zvârcolea lipită de blatul mesei. De-o parte și de alta a corpului, mâinile mi s-au încleștat, pregătindu-se pentru orice ar fi avut Blake de gând să facă. Răsuflarea lui îmi dezmierta gâtul. Vaginul mi s-a strâns, gol și deznădăjduit fără el.

— Blake! am scâncit, zbatându-mă lângă trupul lui, pentru a ne apropia și mai tare.

— Așa te voiam, Erica. Aplecată peste masa asta, strigându-mi numele. Nu auzeam niciun afurisit de cuvânt din ce spuneai.

Mi-a depărtat picioarele cu genunchiul lui. Mi-am strâns cu putere pumnii, arcuindu-mi spatele. În clipa următoare, el m-a pătruns din nou, umplându-mă complet dintr-o singură mișcare brutală.

Am scos un țipăt scurt, neputând să mă abțin.

— Blake!

Cu tot corpul la mila lui, cu obrazul sprijinit de suprafața rece și lucioasă a mesei, nu-mi putea imagina ceva mai intens decât ceea ce trăiam în momentele acelea. Trupul îmi fremăta, acumulând trăiri a căror intensitate creștea vertiginos, pentru a mă aduce tot mai aproape de rai.

— Ai intrat atât de adânc!

Șocuri de plăcere mă străfulgerau de fiecare dată când mă pătrundea.

— Încă nu ți-am arătat ce înseamnă adânc.

N-am avut răgazul să răsuflu și să-mi iau inima în dinți, că Blake m-a și prins de șolduri. Trăgându-mă în spate, către el, s-a împins și mai tare în carnea mea sensibilă. Ceva între urlet și geamăt mi-a străbătut pieptul, dar până să apuce să-mi scape printre buze, mâna lui Blake s-a ridicat acolo, amuțind următorul șir de strigăte, în vreme ce mă pătrundea cu putere.

Cu pumnii strânși, cu degetele de la picioare încârligate, mi-am dat drumul în forță, apoi, zdrobită, m-am înmuiat lângă masă. Dar Blake era încă la fel de tare ca întotdeauna.

— Hai, Blake! Grăbește-te! i-am șoptit.

Gândul că Greta ar putea să intre peste noi m-a adus cu picioarele pe pământ și un nou val de frică mi-a năvălit prin vene. El mi-a eliberat șoldurile și s-a oprit înăuntrul meu.

— A fost prea repede. Eu cred că mai avem vreme pentru încă o tură. Tu, nu?

S-a retras ușor. Cuprinzându-mă cu brațul, mi-a găsit clitorisul și l-a apăsat ferm. Am tresărit, deja ațâțată de orgasmul care abia se risipise. Acum mă amenința din nou, cu și mai multe senzații. Fiecare mișcare atentă mă ducea mai sus, mai aproape.

Asta nu mai era o partidă scurtă. Blake mă zdrobea, iar eu mă destrămam. Am scăpat un șir de injurături, fără să-mi mai pese unde ne aflam. Neputincioasă, cu mintea rătăcită, îmi pierdusem orice urmă de pudoare și bună-cuviință, în timp ce el continua să mi-o tragă, rotindu-și șoldurile la fiecare mișcare și masându-mi pereții strâmți ai vaginului.

Orgasmul creștea în mine precum o furtună ce se apropie din zare, până când, după câteva secunde, înăuntrul meu s-a dezlănțuit cu vuiet. Parcă-l vedeam, niște raze puternice de lumină pulsându-mi în spatele pleoapelor. Și, Doamne, cum îl simțeam, ca pe o tornadă ce se înălța din măruntaiele mele și îmi țâșnea spre fiecare membru.

Copleșită de senzații, am izbit masa cu mâna, lăsând o dâră umedă pe lângă mine. Țipetele mi le-am înăbușit lipindu-mă de blat, acum că strădaniile lui Blake de a mă face să tac păreau înlocuite de o singură îndatorire: aceea de a mi-o trage cu toată puterea de care era în stare.

— Erica!

Geamătul chinuit i-a sfâșiat plămâni. Singurul sunet care e posibil să fi fost auzit dincolo de pereții încăperii încă răsuna în interior când amândoi ne-am prăbușit fără vlagă. Trupul lui Blake îl acoperea pe al meu, în timp ce ne străduiam să ne recăpătăm suflul. Degetele i-au alunecat afară din mine, iar vaginul mi s-a înfiorat în jurul penisului tare ce mai pulsa înăuntrul meu.

Amețită și cuprinsă de o delicioasă epuizare, abia dacă mi-am dat seama că nu fuseserăm prinși. Gândul mi-a zburat în clipa în care Blake s-a retras din mine. Un fior mi-a străbătut pielea dezgolită.

— Întoarce-te! Dă-mi voie să te curăț!

M-am împins în sus și m-am răsucit pe picioarele nesigure. Slăbită, am rămas ridicată lângă masă. Blake mi-a luat chiloții de pe podea. Și-a coborât privirea, concentrându-se asupra sarcinii de a-mi șterge cu țesătura lor pielea peste măsură de sensibilă. M-am uitat la el, dorindu-mi să-i văd ochii, dar aproape temându-mă să-i întâlnesc după tot ce făcuserăm acolo. Dacă ar fi știut Greta!

O bătaie în ușă m-a făcut să mă îndrept brusc și să-mi trag rochia în jos, pentru a-mi acoperi goliciunea.

— Fir-ar! Blake!

Vocea mi se transformase într-o șoaptă panicată.

— Relaxează-te! Mă ocup eu.

Și-a îndesat chiloții mei în buzunar. Și-a băgat cămașa în pantaloni, apoi și-a încheiat nasturii. În timp ce el se îndrepta către ușă, eu m-am împins de lângă masă, încercând din răspuț să-mi aranjez părul complet ciufulit. Încruntându-se, Blake a deschis ușa doar atât cât să-l întâmpine pe cel care ciocănișe, având grijă să mă ascundă de orice priviri curioase.

— Greta, ți-am zis...

Ea i-a întrerupt tonul certăreț cu o scuză scurtă, însă vorbea atât de încet, încât abia dac-o puteam auzi. Blake și-a aruncat ochii peste umăr, către mine, iar pe chipul lui am citit îngrijorarea. Fără niciun alt cuvânt, a ieșit din încăpere, lăsându-mă să mă reculeg.

* * *

M-am prăbușit pe unul dintre scaune. Chinându-mă să-mi potolesc tremurul mâinilor, am încercat să alung rațional amenințarea pericolului care-mi făcuse inima s-o ia la goană și să tresalte în piept. *Fir-ar să fie!* De data asta, ceva diferit mă dezarmase într-un fel cu totul nou.

Trupul încă îmi vibra și mă durea acolo pe unde trecuse el. Blake avea dreptate. Oricând ar fi putut să intre cineva peste noi, iar mie nici nu mi-ar fi păsat. Uneori n-o recunoșteam pe femeia în care mă transformasem, pe amanta extaziată de atingerea lui, de felul în care mă provoca din toate punctele de vedere. Blake mă împingea spre marginea prăpastiei, însă nu mi-aș fi dorit să fie altfel.

Am inspirat adânc pe nas, hotărâtă să-mi vin în fire. Mi-am verificat de trei ori ținuta într-una dintre oglinzile decorative din încăperea. Timpul continua să se scurgă și, când am văzut că Blake nu se întoarce, m-am aventurat afară. Greta stătea bătoasă la biroul ei și tasta. Aș fi voit s-o întreb unde s-a dus Blake, dar nu voiam să-i atrag atenția asupra a ceva ce era posibil să fi auzit. Obrajii mi s-au încins. Am luat-o pe holul ce ducea către biroul lui personal din clădirea Angelcom. M-am apropiat de ușa întredeschisă. Am întins mâna ca s-o împing, însă m-am oprit brusc la auzul unei voci de femeie.

— Când aveai de gând să-mi spui, Blake?

Stomacul mi s-a golit, maxilarul mi s-a încleștat, iar nervii deja istoviți mi s-au întins la maximum. Cunoșteam acea voce. O cunoșteam și o uram.

Sophia.

— Ți-am zis c-o să vină și momentul ăsta. Nu credeam c-o să te ia prin surprindere, a răspuns Blake.

— Atunci de ce a trebuit să aflu de la Heath? Nu puteai să mi-o spui chiar tu? După toate prin câte am trecut împreună.

Blake a oftat din greu.

— Ești mai apropiată de el. M-am gândit că ai vrea s-o auzi de la el.

— Eram apropiată și de tine, până să mă părăsești. Să-l am pe Heath în viața mea nu înseamnă nimic, dacă nu ești și tu în ea.

Glasul scăzut al lui Blake a umplut tăcerea pasageră.

— Nu spune asta, Soph! Prietenia cu tine înseamnă mult pentru el.

— E din cauza târfuliței ăleia de Erica, nu-i așa?

— Ai grijă cum vorbești! a mârâit el.

— Ea te-a pus să faci asta, nu?

— Cred că știm amândoi că eu nu primesc ordine din partea nimănui, nici din partea ta. Ai toate relațiile de care ai nevoie. De peste doi ani afacerea ta scoate profituri sănătoase. Din punctul ăsta de vedere nu mai există niciun motiv ca eu să investesc în continuare. Am avut o înțelegere și e momentul să renunțăm la ea.

— Și cu noi doi cum rămâne?

Tonul tăios al tiradei Sophiei s-a înmuiat la ultimele cuvinte, amestecându-se cu destulă emoție rugătoare. Am strâns pumnii cu forță. M-am rugat ca Blake să nu dea înapoi.

— Ce-i cu noi doi?

Sophia a ezitat preț de câteva clipe.

— Ea încearcă să ne țină departe unul de altul. Tu nu-ți dai seama?

Tăcerea s-a întins pe mai multe secunde, în vreme ce adevărul acuzației se înstăpâna cu o certitudine absolută în spațiul rămas gol. Îmi doream ca Sophia să-și desprindă în sfârșit ghearele de Blake, iar implicarea lui în afacerea ei era singurul lucru care-l mai ținea legat de ea și de trecutul lor amoros.

— Așa e cel mai bine pentru toți.

Vocea lui devenise calmă.

— Nu face asta! l-a implorat ea. N-o lăsa să-ți facă așa ceva! Să ne facă așa ceva.

— Nu există niciun *noi*, Sophia. Ce-am avut s-a sfârșit. S-a terminat de multă vreme și o știi.

— Nu trebuie să se termine! Acum mă simt mai bine. Lasă-mă doar să ți-o dovedesc. Eu știu de ce ai nevoie. Chestia asta... ce faci pentru ea... nu e în firea *ta*. Tu ai nevoie de o supusă, de cineva care e în stare să aprecieze tot ce-i poți oferi. Ei îi trebuie un mentor, nu un stăpân. Am *nevoie* de tine, Blake! Avem nevoie unul de celălalt. De ce nu-ți dai seama?

Am auzit o mișcare și am făcut un pas înapoi de lângă ușă. Închipuirea mi-o luase razna, plină de scenarii nebunești în legătură cu

cele ce se petreceau departe de ochii mei. În fiecare imagine apărea Sophia, cu mâinile pe Blake, seducându-l pentru a-l face să cedeze rugămintilor ei desperate. Și dacă lui îi slăbeau puterile? Ea obișnuia să-l atingă de parc-ar fi fost dreptul ei. Dar nu era. Niciodată nu avea să mai fie dreptul ei să-l atingă pe bărbatul care, în curând, urma să-mi devină soț. Mi-am adunat toată forța voinței pentru a nu da buzna înăuntru, ca să-i spun asta.

— Trebuie să pleci. S-a sfârșit.

— Ce poate ea să facă pentru tine și eu nu pot?

Blake a stat puțin pe gânduri înainte de a rosti următoarele vorbe:

— Sophia... o să ne căsătorim.

O liniște grea a coborât între ei. Am închis ochii.

Ea nu știa.

— Când aveai de gând să-mi spui?

Vocea îi tremura. Blake a oftat adânc.

— Nu știu. Contează?

Sophia a râs scurt, scoțând un sunet delirant, care m-a făcut să mă îngrijorez cu privire la ceea ce urma să facă.

— Cred că nu. Deci, gata? Ea e tot ce ți-ai dorit vreodată.

Am interpretat tăcerea lui drept o aprobare. M-am rugat să fie așa.

— Atunci îmi închipui că a ajuns departe de când ai pus biciul pe ea. Știe despre club?

— Nu și nici n-o să afle vreodată, a replicat el imediat.

Din nou acel râs ușor, ingenuu.

— Tu glumești! Ești pregătit să-ți petreci toată viața alături de ea și nici măcar nu știe cine ești.

— Crede-mă, știe!

— Nu crezi c-ar trebui să afle?

— Destul!

Cuvântul a sunat ca o amenințare.

— Blake...

Sophia redevenise rugătoare. Mi-am imaginat-o în genunchi, implorând, ca sclava înăscută ce fusese odinioară pentru el. Pregătită să i se dăruiască în întregime, dacă el i-ar fi cedat.

— Nouă nu ne-ai dat nicio șansă, i-a șoptit ea.

— Noi n-am avut nicio șansă.

Tonul scăzut al vocii lui abia dacă se auzea.

— Nu-mi face una ca asta, a spus femeia printre sughituri.

— Pleacă, Sophia! Nu îngreuna situația mai mult decât e cazul.

Mișcările s-au apropiat de ușă, așa că am făcut încă un pas înapoi. Inima îmi bătea nebunește în așteptarea întâlnirii cu Sophia în carne și oase.

— Cum vrei tu, Blake, dar nu cred că asta-ți dorești! a izbucnit ea. O să-ți pară rău. Știm amândoi că o să-ți pară rău.

Ușa s-a dat de perete, iar ea a scos un sunet de uimire. Ochiul îi s-au îngustat repede, dărele de rimel rămânând singurele imperfecțiuni de pe chipul fără cusur. Părul castaniu îi cădea drept pe umeri și pe gulerul din piele al hainei de firmă.

— Tu!

Acel unic cuvânt părea să închidă în el tot veninul ei. Lacrimile îi sclikeau în ochi. Erau, poate, lacrimi de frustrare, dar recunoșteam ce vedeam în privirea ei: o dragoste nebună și neînfrănată. O dragoste care trecea granița rațiunii.

— Tu ești aia pe care o vrea!

— Pleacă, Sophia! Acum.

În spatele ei, Blake a apucat strâns cadrul ușii. Purul dispreț de pe chipul lui m-a mulțumit și, în același timp, m-a îngreșat. Voiam s-o evite pe Sophia. Voiam s-o transforme în noroi sub tălpile lui. Dar nu puteam nega faptul că, dacă s-ar fi uitat la mine așa cum se uita la ea, m-ar fi distrus.

Femeia a făcut repede un pas către mine, dar n-am bătut în retragere. Oricât de mult m-ar fi ros vorbele ei, amenințând să-mi scoată la iveală toată nesiguranța, nu-mi permiteam să mă dau de gol. Bărbatul care putea avea pe oricine mă dorea pe mine și

numai pe mine. Mi-am ridicat bărbia, simțindu-mă recunoscătoare pentru pantofii cu toc care mă înălțau suficient cât s-o pot privi în ochi.

— Ai dreptate. Eu sunt aia pe care o vrea. Acum ce-ar fi să te faci fată cuminte și să pleci?

— Să te fut! mi-a scuipat ea.

— Tocmai a făcut-o el. Acum lasă-ne în pace. Blake nu te vrea aici.

Un rânjel i-a stricat trăsăturile fără cusur.

— Eu l-am făcut ceea ce este, Erica. Anii în care a fost în mine or să fie anii pe care n-o să-i poată uita niciodată, indiferent ce o să faci tu. Să te gândești la asta când o să-ți rostești jurămintele de nuntă!

— Sophia!

Fața lui Blake s-a strâmbat într-o grimasă furioasă în momentul în care a făcut un pas intimidant către ea. Fără să se uite înapoi, Sophia a dispărut în lungul holului, lăsându-ne singuri. Îmi doream ușurarea, însă mânia și îndoiala mă răscoleau, făcându-mi mâinile să tremure pe lângă corp.

Când Blake s-a întors în biroul lui, l-am urmat înăuntru. Am închis ușa și m-am rezemat de ea, având nevoie de sprijin. M-am uitat la silueta lui întoarsă către fereastră, către întinsul contur al orașului.

Aș fi dorit să-i vorbesc, dar mă întrebam cum aș fi putut apoi să-mi împiedic emoțiile să dea în clocot. Voiam ca Blake să îndrepte lucrurile, să șteargă spusele ei îngrozitoare. Cuvintele Sophiei încă mă dureau, de parcă m-ar fi lovit fizic. Latura mea superficială voia să creadă că și vorbele mele avuseseră același efect asupra ei.

— Îmi pare rău, a spus el în cele din urmă.

— De ce?

Blake s-a întors și m-a țintuit cu aceiași ochi verzi care mă aduseseră la mila lui cu doar câteva minute în urmă.

— Pentru că a fost aici. Pentru că te-a supărat.

— De ce a fost aici?

Aveam bănuielile mele, dar voiam să-mi confirme. Simțeam nevoia să știu că relația dintre ei se încheiase complet și irevocabil.

— Îmi retrag investiția din agenția ei, obligând-o să-mi cumpere partea.

Blake și-a trecut o mână prin păr.

— Asta voiai, nu?

— Da.

— Ei bine, poftim!

— Îți dorești să n-o fi făcut?

Nu-mi puteam ascunde sfidarea din voce. Nu voiam să-l aud regretând. El și-a prins puntea nasului între degete.

— Mai devreme sau mai târziu tot trebuia s-o fac. Uneori, pe anumiți oameni e pur și simplu mai ușor să-i împaci decât să-i înfrunți. Ea e unul dintre ei.

— Mai bine decât să te țină ostatic pe veci, nu-i așa?

— O să vedem. E obișnuită să obțină ceea ce vrea.

— Ce voia să spună cu...

Am răsuflat îndelung, întrebându-mă cât de mult voiam să-l forțez după dimineața de care avuseserăm deja parte.

— Clubul, am încheiat încet.

Ochii lui nu s-au desprins de ai mei.

— Ce-i cu el?

L-am studiat. Tresărirea mușchilor maxilarului încleștat trăda tot ce auzisem, dar era imposibil ca el să vrea să-mi povestească.

— Spune-mi despre el.

Blake s-a apropiat cu pași mari, atenți, care ne-au adus față în față. Stăteam cu spatele lipit de ușă când el și-a așezat palma lângă capul meu. Mă privea de sus, în vreme ce secunde se scurgeau goale și tăcute între noi.

— Locul ăla e în trecut și acolo o să rămână. Ai înțeles?

Am inspirat cu șovăială de câteva ori. Îmi doream mult să aflu adevărul și totuși mă întrebam dac-ar fi trebuit.

— Poți să vorbești cu mine, Blake.

Gura i s-a întredeschis. Încărcați de o emoție fără nume, ochii i s-au repezit asupra mea. Înainte ca vreunul dintre noi să mai scoată

un cuvânt, el mi-a cuprins fața în mâini și mi-a topit buzele în ale lui. Mișcările îi erau aspre și mă săruta cu o forță vătămătoare, ca și cum ar fi încercat să șteargă ultimele douăzeci de minute. Poate că, pur și simplu, încerca să șteargă trecutul. Uneori puteam să ne pierdem astfel unul în celălalt, uitând de tot și toate.

L-am împins înapoi, despărțindu-ne brusc. Răsuflarea întretăiată îmi ardea pieptul și lacrimile amenințau să țâșnească din fântâna de emoții pe care acea dimineață le scosese la iveală.

— La naiba, spune-mi!

Prin vene îmi alergau adrenalina, iubirea și acea fărâmă de teamă ce însoțea orice confruntare cu latura dură a lui Blake. El mi-a cuprins trupul, trăgându-mă într-o îmbrățișare căreia nu aveam puterea să-i rezist. Răsuflarea lui îmi dezmierda gâtul, în vreme ce buzele lui, acum înmuiate, aproape resemnate, îmi alunecau peste locul în care mi se simțea pulsul. Tandrețea cu care se mișca deasupra mea mai că-mi impunea să mă relaxez și să nu mă mai opun. M-am potolit, dorindu-mi ca el să repare totul.

— Las-o baltă! Te rog!

Mi-a atins ușor obrazul cu al lui.

— Las-o pur și simplu baltă.

Am închis strâns ochii și l-am ținut pe Blake la distanță, dorindu-mi al naibii de mult s-o pot lăsa baltă.

Capitolul 3

Priveam pe fereastra dormitorului nostru, în întunericul luminat de lună. În minte mi se derula iar și iar discuția cu Sophia, ca o melodie ce se tot repeta și nu voia să înceteze, oricât de mult mi-aș fi dorit. Mă răsuțeam de pe o parte pe alta, încercând să-mi găsesc o poziție comodă, însă nu reușeam să uit furia din vocea ei. Mai rău, nu reușeam să-i uit durerea, o neliniștitoare amintire a faptului că Sophia și Blake se iubiseră cândva. Că ea încă îl iubea.

Și ce naiba era clubul? Toată ziua nu mă gândisem decât la el, dar rezistasem imboldului de a-i cere lui Blake să-mi spună mai multe. Când venea vorba despre trecutul lui, trebuia să-i smulg cu cleștele fiecare detaliu dureros. Aveam de gând s-o fac, dar în seara aceea mă abținusem. O parte din mine nu voia să-l supere mai mult decât o făcuse deja vizita Sophiei, însă o altă parte, mai profundă, își făcea griji în privința adevărului. Oare chiar îmi doream să știu despre acea frântură de trecut pe care Sophia o împărtășea cu el?

Totuși, urma să devin soția lui și mă frământa faptul că era foarte probabil ca ea să cunoască o latură a lui care mie avea să-mi rămână

mereu ascunsă. Marile necunoscute mă împiedicau să dorm în timp ce minutele și orele se scurgeau unele după altele. Blake dormea liniștit alături de mine. Lumina lunii îi arunca umbre pe chip. Dacă nu mi-aș fi întipărit în memorie fiecare dintre frumoasele lui trăsături, poate că în clipele acelea, din poziția în care stăteam, mi s-ar fi părut un străin în alb-negrul tăios al nopții.

Cine era Blake... de fapt? Din ce e clădit omul? Ce ne face pe oricare dintre noi să fim cine suntem la un moment dat?

În momentul acela, pentru mine Blake juca mai multe roluri. De amant, de prieten, de tămăduitor. Și, da, pe cel de mentor. M-am crispat, detestând sensul peiorativ pe care Sophia îl dăduse cuvântului. Oare cine fusese Blake pentru ea? Chiar se schimbase atât de mult de dragul meu? Oare asta avea să-l deranjeze odată cu trecerea anilor petrecuți împreună? Veșnicia durează mult.

Pentru prima dată după multă vreme, închipuirile mele despre traiul fericit până la adânci bătrâneți erau întinate de posibilități nedorite. Dacă urma să mă mărit cu omul pe care-l credeam, numai pentru a descoperi că, de fapt, Blake e cu totul altcineva? Ce aveam să mă fac atunci? Cum Dumnezeu să pot supraviețui fără el, sau cu el, știind că nu-l fac fericit așa cum reușiseră altele?

Blake s-a mișcat, oprindu-mi pentru moment nepotolitul vârtej de gânduri și chinuitorul atac al întrebărilor pline de îndoială asupra creierului meu. S-a întors pe o parte, încolăcindu-și trupul lângă al meu. Am rămas neclintită, sperând că nu-l trezisem cu agitația mea. Brațul lui gol m-a cuprins, îndemnându-mă să mă apropiu, până când i-am simțit inima bătând lângă mine, într-un ritm lent, neîntrerupt.

— Te iubesc, mi-a șoptit, cu buzele lipite de gâtul meu.

Câteva secunde mai târziu, răsuflarea i-a revenit la cadența obișnuită a somnului. Atunci m-am topit în bine-venita căldură a pieptului său și am lăsat să-mi scape un oftat greu. Îmi venea să plâng. Aș fi dorit să mă eliberez de toate acele emoții îngrozitoare stârnite de Sophia? Oare de ce-i dădusem atâta putere asupra mea? Eu aveam dragostea lui Blake. El mă iubea *pe mine*. Dar... poate că ea avea

dreptate. Îndoiala a ieșit din nou la suprafață, făcându-mi gândurile liniștitoare să pară slabe și copilărești.

Poate că niciodată nu aveam să știu ce fel de om fusese Blake în trecut sau ce sentimente nutrise față de Sophia de-a lungul relației lor. M-am torturat singură cu gândul ăsta până în zori, când corpul meu pur și simplu a cedat, lăsându-mă să dorm doar cât să fiu funcțională în ziua următoare.

De dimineață, m-am așezat la biroul meu și mi-am frecat ochii oboșiți. Crezusem că o altă zi m-ar putea ajuta. Un nou început și o minte limpede, numai că gândurile mele erau încetoșate din pricina lipsei de somn. Blake și cu mine ne băuserăm împreună cafeaua, dar nu schimbaserăm decât vreo câteva cuvinte după ce eu îi spuseseam că n-am dormit bine. Nu mă întrebase de ce. Poate că știa.

Am încercat să-mi întorc cu de-a sila gândul la muncă, îndeplinind metodic sarcinile zilei. E-mailuri, întâlniri, împărțirea tuturor informațiilor necesare. Slavă Domnului, de când încheiasem cel mai recent parteneriat, afacerea era pe calea cea bună și prospera. Alex Hutchinson, un director executiv de succes în domeniul tehnologiei, al cărui site de comerț electronic se îmbina foarte bine cu orientarea noastră către vânzarea de haine, îmi dăduse o șansă, iar rezultatele aduceau dividende pentru ambele companii. Grație îndemnului de a ne extinde afacerea, venit din partea lui Sid, și a faptului că Blake îmi făcuse cunoștință cu Alex, puseseăm la punct o înțelegere prin care Clozpin direcționa mai multe vânzări către site-ul lui Alex, în timp ce promovarea venită din partea acestuia ne ajuta să ne sporim traficul și numărul de membri. Drept consecință, firma mea era acum mai mult decât independentă. Urma să-i pot înapoia lui Blake investiția inițială mai curând decât mă așteptasem și totuși să-mi păstrez stabilitatea.

Mi-am ridicat privirea din teancul de hârtii cu datele financiare ale lunii august, la care lucrasem până atunci. Imaginea ceasului de pe perete mi-a apărut întâi ca prin ceață, apoi a devenit clară. Se apropia miezul zilei și, odată cu el, un prânz târziu cu Marie. Mă

gândisem să anulez întâlnirea, dar trebuia neapărat să discutăm despre Richard. Era iubitul ei, însă rolul lui în presa locală devenise îngrijorător. Oricât de mult mi-aș fi dorit să mai amân întvederea, nu puteam s-o fac. Am tresărit atunci când telefonul din birou a început să sune.

Câteva clipe mai târziu, Alli și-a băgat capul pe după paravan.

— Te caută pe tine, iubita.

— Cine e?

— Cineva de la știrile locale. Poate vor să promoveze site-ul? Aș fi preluat eu apelul, dar au cerut să vorbească anume cu tine.

— OK, mersi!

Am ridicat receptorul.

— Alo, sunt Erica.

— Domnișoară Hathaway, numele meu e Melissa Baker. Sunt de la postul local WBGH. Speram să vă pot pune câteva întrebări privind legătura dumneavoastră cu Daniel Fitzgerald și campania lui pentru candidatura la postul de guvernator.

Am tăcut un moment, asurzită de zgomotul propriului sânge care-mi zvâcnea prin vene.

— OK, am răspuns, cu șovăială.

— Poliția locală a dat publicității rapoarte legate de moartea fiului său vitreg. Unele dintre aceste rapoarte lasă să se înțeleagă că ați fi copilul biologic a lui Fitzgerald. Avem surse care ne-au confirmat și faptul că ați fi lucrat la campania lui. Ne puteți confirma acest lucru?

Da, totul era adevărat, dar n-aveam de gând să ajut presa în misiunea ei de a distruge campania lui Daniel ori de a-l lega și mai tare de moartea lui Mark, a cărei investigare nu se încheiase încă. M-am oprit brusc.

— Îmi pare rău, dar, de fapt, nu e un moment potrivit, am spus.

— Aș putea să trec cândva pe la biroul dumneavoastră, când v-ar conveni mai mult. Înțeleg că acum conduceți o afacere pe internet de aici, din Boston.

Doamne, ce altceva mai știau? Curând povestea asta avea să intre și pe terenul lui Blake, dacă n-o făcuse deja.

— În prezent nu sunt tentată să comentez. Sper că mă înțelegeți.

— Dar, domnișoară...

Am închis repede telefonul și mi-am așezat mâinile pe masă, sperând să mă opresc din tremurat. Fir-ar! Era doar o chestiune de timp înainte ca săpăturile făcute de Richard în viața mea personală să ajungă la presă. Dar pe măsură ce zilele se scurseseră fără nicio noutate, începusem să cred că grijile lui Daniel privind relațiile publice erau exagerate.

Ceva mai trează și mai demoralizată, am plecat de la birou pentru a mă întâlni cu Marie. Am coborât scările clădirii și m-am îndreptat către Escalade-ul negru ce aștepta mereu lângă bordură, în fața firmei. Clay, garda de corp angajată de Blake și, în majoritatea timpului, șoferul meu personal, și-a ridicat ochii din ziarul pe care-l citea la volan. Mi-a deblocat mașina. Eu m-am așezat pe bancheta din spate.

— Bună, Clay.

— Domnișoară Hathaway, mi-a răspuns el, pe un ton grav și politic.

— Să știi că poți să-mi spui Erica. Oricum n-o să mai fiu multă vreme domnișoara Hathaway.

O mișcare scurtă a capului a fost singurul lui gest de încuviințare.

— Încotro în după-amiaza asta?

— Care-i numele tău de familie?

Privirile ni s-au întâlnit în oglinda retrovizoare.

— Barker.

— Ei bine, domnule Barker, trebuie să iau prânzul cu cineva la The Vine, pe Newbury.

El mi-a zâmbit larg, dezvelindu-și dinții albi și drepecți.

— Foarte bine, domnișoară Hathaway.

Zece minute mai târziu, Clay mă lăsase în fața bistroului de pe strada aglomerată. Am cercetat sala de mese, în căutarea lui Marie.

Ochii celei mai bune prietene a mamei s-au luminat când au dat de mine. M-am dus la ea și am îmbrățișat-o, ușurată c-o vedeam, dar foarte nemulțumită de rolul pe care-l jucase, cu sau fără știrea ei, în toate cele întâmplate.

— Ce mai faci, iubito? Pari obosită.

Marie și-a strâns buzele cu îngrijorare, în timp ce ne așezam una în fața celeilalte.

— N-am pățit nimic. N-am dormit bine azi-noapte.

— Blake ce mai face?

— E bine. Amândoi suntem bine.

Nu voiam să deschid discuția despre adevăratul motiv pentru care petrecusem o noapte albă. Gândurile legate de Sophia și de trecutul ei întunecat alături de Blake au năvălit în primul plan al minții mele. Le-am împins la o parte când Marie a vorbit iar:

— Probabil că începi să te frământați din cauza nunții. Sunt sigură că abia aștepți să-l revezi pe Elliot. Doamne, nu m-am mai întâlnit cu el de secole.

Mi-am amintit când vorbisem ultima oară cu tatăl meu vitreg. Fusese o discuție grăbită și am încercat să uit durerea dezamăgirii pe care o simțisem când aflasem că, până la urmă, el nu avea să vină la Boston.

— N-o să participe, am zis sec.

— De ce nu?

Am ezitat.

— M-a căutat acum ceva vreme ca să punem la cale o călătorie până aici, pentru a o comemora pe mama. Au trecut zece ani.

Chipul i s-a posomorât și buzele i s-au curbat într-un surâs trist. Am închis ochii, căci nu voiam să mă gândesc la felul în care, de-a lungul ultimilor zece ani, Marie îmi fusese ca o mamă. Doar că acum ne lega o prietenie adevărată, mai mult decât orice altceva, iar eu eram absolut furioasă pe ea.

— Oricum, Blake și cu mine vrem să organizăm ceva restrâns. Toate s-au întâmplat foarte repede. Am tot amânat să-i spun lui Elliot

despre nuntă și când, în sfârșit, am vorbit despre venirea lui, mi s-a părut că el și Beth erau prea ocupați ca el să poată face o scurtă călătorie, așa că n-am dorit să-l pun într-o situație penibilă spunându-i despre căsătorie.

— Dar e...

Marie a oftat ușor.

— Mă rog, cred că decizia îți aparține, Erica. Dar sunt convinsă că ar fi găsit el o cale de a fi prezent.

— S-a oferit să mă aducă cu avionul la Chicago, așa că Blake și cu mine ne-am hotărât să mergem acolo weekendul ăsta, de ziua mea. Atunci o să discut cu el și o să-i explic totul. Nu-i mare lucru, zău!

Ea a ridicat din sprâncene.

— Pare distractiv, iubito. Pun pariu că Blake o să-ți satisfacă toate capriciile.

Mi-a aruncat un surâs copilăresc. Aș fi voit să-i împărtășesc entuziasmul, dar nu mă puteam gândi decât la nenorocita aia de reporteră și la felul în care știrea ei amenința să ne explodeze în față în orice clipă.

— E totul în regulă?

Marie s-a întins către mâna mea, lăsându-și degetele să-i alunecă ușor peste ale mele. I-am aruncat un zâmbet lipsit de vlagă și m-am lăsat pe spate, retrăgându-mă din strânsoarea ei în timp ce chelnerul ne umplea paharele cu apă. Am comandat, apoi s-a lăsat din nou tăcerea.

Am tușit scurt, ca să-mi dreg vocea.

— Te mai vezi cu Richard?

— Bineînțeles. De ce?

Mi-am mușcat interiorul buzei de jos și mi-am trecut degetele peste marginea șervetului de pânză pe care-l aveam în poală. N-avea să fie o discuție ușoară. Nu voiam s-o supăr pe Marie, dar trebuia să afle. Am tras adânc aer în piept și mi-am luat inima în dinți.

— Trebuie să te întreb ceva și vreau să-mi răspunzi sincer. Știu că ții la Richard, dar e important.

— Ce e? Ce se întâmplă?

— I-ai spus că Daniel Fitzgerald e tatăl meu?

Buzele i s-au depărtat puțin, iar privirea i s-a oprit asupra mea.

— De ce?

Eu m-am pleoștit, înfrântă de reacția ei. Poate că așa fi crezut-o, dacă ar fi negat pe loc.

— Pentru că, într-un fel sau altul, poliția a aflat că eu sunt fiica lui Daniel. Ancheta privind moartea fiului său nu s-a încheiat încă, așa că-i studiază viața la microscop. Acum s-a agățat și presa de subiect. Tocmai am scăpat de un telefon din partea unui reporter local. Mă tem că or să urmeze și altele.

— Vrei să spui că Richard are ceva de-a face cu treaba asta?

Am încercat să nu-mi ies din fire la auzul tonului ei defensiv. N-aș fi ajuns nicăieri enervându-mă pe ea. Trebuia s-o fac să înțeleagă.

— În seara galei, Richard a fost acolo. Adu-ți aminte, tu mi-ai spus să-l caut pentru că urma să se ocupe de eveniment, împreună cu un fotograf. El nu mi s-a prezentat niciodată, dar când polițiștii m-au luat la întrebări în legătură cu moartea lui Mark, aveau fotografii cu noi doi dansând împreună. Nu doar una. Zeci de fotografii. De ce s-ar fi ocupat cineva așa mult de mine și cum au ajuns tocmai acele poze în mâna poliției?

Marie și-a luat paharul cu mâini tremurătoare și a înghițit cu noduri apa din el.

— Trebuie să existe o altă explicație. Nu știu de ce ar face Richard așa ceva.

— Poate pentru că se folosește de tine ca să obțină informații despre Daniel. Despre mine.

Ea a scuturat încruntată din cap.

— Imposibil!

— E reporter, Marie. Asta-i meseria lui.

— N-ar face una ca asta. Îl cunosc!

Purtarea ei calmă se transformase într-una aproape violentă. Adevărul doare. Asta știam deja. M-am aplecat spre ea.

— El însuși a spus că se concentrează asupra știrilor politice, nu? Cum ar putea să ignore controversesele din jurul campaniei lui Daniel, cu moartea lui Mark și, mai nou, cu o fiică ilegitimă care-l ajută în alegeri? Ți amintești că relația voastră era pe butuci, dar el s-a răzgândit după gală? Totul s-a schimbat între voi, aparent din senin.

— Termină, Erica! s-a răstit ea. Nu știi despre ce vorbești.

— Cum ai putut să-i spui despre Daniel? Pentru Dumnezeu, nici măcar *mie* n-ai putut să-mi zici vreme de un deceniu. Și-i spui *lui*? Un reporter? Acum habar n-am ce impact o să aibă asta asupra afacerii mele ori a lui Blake, ca să nu mai vorbim despre campania lui Daniel.

Marie m-a luat în răs.

— Acum te preocupă campania lui Daniel? El nu ți-a oferit nimic. Nu voia să aibă de-a face cu tine, Erica. Patty i-a oferit șansa de a fi tată, iar el a ales familia cu sânge albastru și cariera. Din cauza alegerii ăsteia tu ai crescut fără tată, iar acum te lupți pentru cariera lui?

Am strâns din dinți. Nu era singura persoană cu asemenea convingeri. Blake ar fi preferat să-l vadă pe Daniel mai degrabă la închisoare decât oriunde altundeva, dar eu nu puteam suporta gândul că l-ar putea distruge greșeala mea de a-i descoperi identitatea și a-l căuta.

— Tu nu înțelegi ce e în joc, am răspuns simplu, căci nu voiam să detaliez motivele sentimentale pentru care-l voiam pe Daniel un om liber. Ce altceva i-ai mai spus?

— Nu știu, Erica.

Marie și-a lăsat capul să-i cadă în palmă și a închis ochii.

— Băusem vreo două pahare și discutam despre câte ai realizat tu. Odată ce m-am pornit să-i povestesc tot ce ai obținut în condițiile date, probabil că am ținut-o așa ceva vreme. Totuși, știind ce însemni pentru mine, nu-mi vine să cred că Richard ți-ar face rău intenționat, folosind greșit acele informații.

— Ei bine, eu sunt aproape convinsă că așa a făcut.

Iar dacă Daniel avea să afle vreodată, Dumnezeu să-l aibă-n pază!

— Nu mai știe nimeni altcineva? Nici oamenii cu care lucrezi tu?

Mi-am aruncat șervetul pe masă și mi-am împins scaunul în spate, căci îmi pierdusem răbdarea cu evidenta încăpățănare a lui Marie de a nu accepta adevărul.

— Crezi ce vrei, Marie! Dar fă-mi o favoare. Data viitoare când o să te întâlnești cu Richard, întreabă-l dacă a mai spus cuiva ce i-ai mărturisit tu. Să te uiți în ochii lui și să-mi zici dacă-l crezi.

M-am ridicat să plec, înșfăcându-mi poșeta.

— Erica, stai!

M-am oprit.

— Cândva m-ai avertizat să am grijă cu Daniel. Dacă ții la Richard, ai face bine să-i dai și lui același sfat.

M-am întors și am ieșit, ignorând-o când m-a strigat pe nume pentru ultima oară. Deja spuseseam prea multe. Dar, la naiba, dacă el umbla deja cu înverșunare pe urmele lui Daniel, atunci trebuia să știe că acesta nu era omul cu care să te joci. Poate că Richard intrase la bănuieli în legătură cu aparenta sinucidere a lui Mark. Habar n-aveam cine din tabăra lui Daniel știa adevărul. Dar pe Blake îl puseseam să-mi jure c-o să păstreze secretul, iar eu nu aveam să fiu aceea care să-și trimită propriul tată în spatele gratiilor.

* * *

Am ajuns acasă mai devreme și mi-am lăsat cumpărăturile pe masa din bucătărie. În ciuda oboselii care mă sâcăia, m-am apucat imediat să pregătesc cina. Familia lui Blake urma să vină în vizită, iar eu așteptasem cu nerăbdare să le fiu gazdă, de vreme ce în weekendul acela nu ajunseserăm să luăm cina la părinții lui. M-am adâncit în prepararea a două lasagna mari, uitând pentru o vreme de grijile ce tot amenințau să scoată capul la lumină.

Am băgat tăvile în cuptor, la copt, după care am umplut un pahar cu vin, dornică de puțină liniște. După o scurtă bătaie în ușă, în cameră a intrat Alli.

— Bună!

Mi-a zâmbit și s-a apropiat pentru o îmbrățișare.

— Nu te-ai întors după prânz. Mi-am făcut griji pentru tine.

— Trebuia să iau niște chestii pentru călătoria din weekend și voiam să mă apuc din timp de cină. Totul merge OK?

— Da. Ah, te-a căutat Alex la telefon, dar i-am spus că nu ești la birou și că weekendul ăsta o să fii plecată. Mi-a zis că săptămâna viitoare o să ajungă în oraș, așa că ți l-am trecut în agendă pentru luni. Sper că e în regulă.

— Sigur.

— Ești entuziasmată că mergi la Chicago?

Oare eram?

— Cred că da. O să mi se pară puțin ciudat. N-am mai fost acolo de ceva vreme, dar abia aștept să evadez puțin.

Alli s-a îndreptat către masa de lucru pentru a-și turna un pahar de vin.

— Pun pariu că Blake are planuri mari pentru ziua ta. E prima pe care o petreceți împreună!

Mi-a zâmbit larg și a ciocnit cu mine. Eu am râs și am mai luat o înghițitură. Nu mă gândisem prea mult la aniversarea mea. Între nuntă și vârtejul zilnic al lucrurilor pe care le aveam de făcut și al numeroaselor întâlniri, sărbătoarea era o idee îndepărtată.

Am discutat cu Alli despre serviciu, apoi despre mutarea ei într-un nou apartament, alături de Heath. Relația lor mergea bine. Ochii ei și zâmbetul lipsit de griji care i se furișa pe buze spuneau foarte multe. Mă bucuram pentru fericirea lor. Îmi închipuiam că simțeau nevoia să fie împreună, așa cum Blake și cu mine ne obișnuiserăm să ne bazăm unul pe celălalt.

Câteva minute mai târziu, pe ușă au intrat Blake și Heath. Alli s-a dus la acesta din urmă, iar el a tras-o într-o îmbrățișare dulce, sărutând-o blând pe buze. Eu m-am concentrat asupra lui Blake, care se îndrepta agale către mine.

— Bună, frumoaso!

Mi-am ridicat bărbia pentru a-i primi sărutul nevinovat. Avea o privire caldă, dar îngrijorarea îi brăzda chipul în jurul ochilor.

— Cum ți-a mers azi?

Până să apuc să-i răspund, au intrat Catherine, Greg și Fiona, cu brațele încărcate de vinuri și deserturi. S-au îngrămădit cu toții în bucătărie, vorbind unii peste alții și îmbrățișând pe toată lumea. Am surâs în sinea mea, căci îmi plăceau la nebunie energia și voioșia pe care le aduceau în viețile noastre.

— Ce mai fac porumbeii mei? a întrebat Catherine, în timp ce se înalța pe vârfuri pentru a-l săruta pe Blake pe obraz.

El i-a zâmbit plin de sine.

— Suntem bine, mamă.

Ea i-a răspuns bătându-l ușurel și drăgăstos pe obraz, apoi s-a întors către mine.

— Dă-mi voie să te ajut, scumpo. Uită-te la masa asta! O să-l lași șomer pe Greg.

Am râs.

— Mă îndoiesc. Lasagna lui e de-a dreptul incredibilă. Greg a zâmbit mândru.

— Mulțumesc!

— Oh! a exclamat Fiona și privirea i s-a luminat. Am câteva chestii de discutat cu tine.

I-a făcut cu ochiul lui Alli.

— OK! i-a răspuns aceasta, apoi a arătat înspre Blake, Heath și Greg, care întârziu pe lângă masa din mijlocul bucătăriei.

— Băieți, în sufragerie! Fetele trebuie să se sfătuiască.

Heath și-a dat ochii peste cap.

— Ă-ău!

Alli i-a făcut semn să tacă și l-a împins pe urmele celorlalți. În timp ce ei se așezau comod în sufragerie, ea s-a aplecat către noi și a spus încet:

— Așa, acum că e și Fiona aici, trebuie să-ți pregătim petrecerea burlăcițelor. Vreau să știu doar dacă vrei ceva anume sau preferi să te surprindem.

— Ăăm, fără surprize, cred. Dar ar trebui s-o invitați pe Simone.

— Categorie. E pe listă. Îți dorești să faci ceva în mod special?

Am dat din umeri.

— Nu prea.

— OK, Fiona și cu mine o să ne ocupăm de recuzită.

A început să-și noteze câteva chestii în telefon.

— Recuzită?

— Paie în formă de penis, diademe care sclipesc, lucruri de felul ăsta.

Am râs și mi-am umplut din nou paharul cu vin.

— Voi aveți de gând să mă trimiteți cum se cuvine la altar, nu-i așa?

— Oh, da! Nu ne dăm în lături de la nimic. Mă tem că n-o să fie o petrecere distinsă, a răspuns Alli.

Am ridicat din sprâncene, aproape dorindu-mi să fi ales să fiu surprinsă.

— Of, Doamne! Sper că n-o să vină vreun striper. Blake ar face atac de cord!

Fiona a chicotit.

— Mă rog. N-avem nevoie de aprobarea lui.

— V-am auzit! Și răspunsul e: ba pe dracu'! a strigat Blake din sufragerie.

— Blake! Ai grijă cum vorbești! a replicat Catherine, după care și-a pus mânușile de bucătărie și a scos lasagna din cuptor.

Fiona a scuturat din cap și s-a aplecat peste umărul lui Alli, ca să vadă ce tasta aceasta.

— În seara asta o să stabilim data, iar planurile și recuzita lasă-le în seama noastră! Faci asta doar o dată în viață.

— OK, dar nu uitați că mi-ar plăcea să mai fiu logodită și la sfârșitul petrecerii, am zis eu.

Dumnezeu știa că n-aveam nevoie ca Blake să dea buzna peste noi și să facă o criză de isterie din cauza vreunui desfrâu dezlănțuit la beție. Catherine mi-a pus o mână pe umăr.

— Eu nu mi-aș face griji în privința asta. Nu sunt sigură că există ceva ce i-ar putea clătina hotărârea de a se căsători cu tine. Mă uimește faptul că încă nu te-a luat pe sus și nu te-a dus în Las Vegas. Știi cum e Blake când îi intră ceva în cap.

— Da, știu, am mormăit eu.

Ea mi-a aruncat o privire atotcunoscătoare și a luat niște vase cu garnituri de pe masa din bucătărie.

— Cina e gata!

Restul serii ni l-am petrecut discutând despre orice, de la eforturile lui Heath pentru niște noi afaceri ale companiei lui Blake până la detaliile nunții ce se apropia. La final, eram ghiftuită și nu mă mai puteam gândi decât la ce viitor nebun mă aștepta alături de acei oameni minunați și iubitori.

După plecarea tuturor, m-am retras în dormitor și am început să pregătesc câteva haine pentru bagajul pe care urma să-l iau în călătorie. Blake a intrat și m-a îmbrățișat din spate.

— În sfârșit, singuri. Credeam că n-or să mai plece!

— Mie mi s-a părut că întâlnirea de la noi a mers foarte bine. Ar trebui să facem mai des așa ceva. M-am distrat.

Vinul îmi mai potolise o parte din supărările de peste zi. Eram în continuare obosită, dar mai liniștită decât înainte.

— Curând o să avem nevoie de mai mult spațiu.

Privirile ni s-au întâlnit în oglindă.

— Da?

Blake m-a sărutat pe obraz.

— Până la urmă Fiona o să aibă și ea pe cineva, iar familia o să crească. Vom avea nevoie de un loc mai bun în care să primim oaspeți.

M-am lăsat pentru câteva clipe în voia gândului.

— Oh! am spus încet.

Brusc îmi simțeam corpul prea înfierbântat. Blake mi-a dat drumul din îmbrățișare și s-a așezat pe pat.

— Te-ai gândit vreodată să ne mutăm?

— Nu prea. Apartamentul ăsta e grozav. Cu siguranță, mai plăcut decât orice locuință la care m-aș fi așteptat în oraș. Într-un fel mă întrebam cum ar fi să avem o casă a *noastră*, nu doar a lui Blake, dar viețile ni se mișcau prea repede ca să merg mai departe cu gândul.

Îmi oferise deja foarte multe. Nu eram în măsură să-i cer și altceva, mai ales ținând cont de inegalitatea financiară dintre noi.

— Am putea începe să căutăm o locuință în afara orașului.

M-am întors cu fața către Blake, nedumerită de faptul că subiectul intrase deodată în discuție.

— Dar amândoi lucrăm aici. De ce ne-am muta?

El a ridicat din umeri.

— Lucrurile se mai schimbă. La un moment dat s-ar putea să ne dorim alt peisaj. Martha's Vineyard ne place la nebunie, dar, evident, e prea departe de locurile noastre de muncă.

M-am uitat lung la el, încercând să-mi dau seama dacă era ceva ce-mi doream cu adevărat. Prea multe se schimbau în viața mea în ultima vreme. Imediat ce un lucru părea să se așeze, cumva totul se întorcea din nou cu fundul în sus.

— E doar o chestie care mi-a trecut prin minte. Dar nu trebuie să discutăm despre asta chiar acum.

Blake și-a scos tricoul și jeanșii, după care s-a strecurat sub pătură. Imaginea superbului său trup dezbrăcat mi-a șters aproape orice alt gând.

— Cum ți-a mers azi? Ai fost cam tăcută.

S-a sprijinit într-un cot, iar aerul îngrijorat de mai devreme i-a îmblânzit trăsăturile. Eu am aruncat câteva haine în valiza ce stătea deschisă pe podea și gândul mi-a revenit la nu tocmai plăcuta întâlnire cu Marie.

— M-am văzut cu Marie la prânz.

— Cum a fost?

— A recunoscut c-a lăsat să-i scape față de Richard povestea cu Daniel, dar nu crede că el e cel care a făcut publică informația.

— E o prostie!

— Știu. Sunt destul de sigură că-l iubește și nu concepe că el i-ar putea face așa ceva.

Am oftat.

— Am plecat brusc de la masă. Mă simt îngrozitor, dar nu mai puteam s-o ascult cum îi ia apărarea. Mi-am reamintit discuția, enervându-mă la fel de tare din cauza felului în care ea îl proteja pe Richard. M-am schimbat într-un maiou și m-am suit lângă Blake în pat, stingând veioza de lângă mine. El m-a îmbrățișat strâns.

— Îmi pare rău c-a trebuit să te ocupi de problema asta. Dar acum măcar știi.

Am dat din cap și mi-am sprijinit capul de pieptul lui, trecându-mi mâinile peste curbele line ale corpului său.

— Să sperăm c-o să-i vină mintea la cap și o să-și dea seama că el nu e așa cum îl crede.

Eram supărată pe Marie, dar îmi și părea rău pentru ea. Știam cum e să te îndrăgostești iremediabil, iar asta să întunece aproape orice altceva. Fără să stau pe gânduri măcar o secundă, eu îi luasem apărarea lui Blake în fața oricui aruncase vreo acuzație la adresa caracterului său. Persoane din trecutul lui, Max, Trevor, chiar și Isaac, mă avertizaseră în privința lui Blake, încercând în zadar să păteze imaginea singurului bărbat pe care-l iubisem vreodată. Până la urmă, nimeni nu reușise să-mi zdruncine convingerea că el era un om bun.

Frământat, poate, și cu certitudine nu întotdeauna nevinovat. Trecutul lui de hacker încă nu rămăsese categoric în urmă și nici nu eram sigură că avea să rămână vreodată. Avea un fel de a obține informații prin orice mijloace necesare, talent pe care nu reușisem niciodată să-l înțeleg pe deplin.

I-am căutat privirea prin întunericul care ne înconjură, simțind o strângere de inimă la gândul că, dincolo de cuvintele lui și de tot ceea ce trăiserăm împreună, stăteau ascunse mult mai multe lucruri. Încă nu-mi făcusem curaj să-l întreb din nou despre club și nici nu eram sigură că voiam s-o fac. Poate că avea dreptate. Poate c-ar fi trebuit să renunț, dar un glăscior din mintea mea pur și simplu refuza asta.

El s-a încruntat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Sunt doar puțin îngrijorată din cauza afacerii, i-am răspuns repede, ocolind ceea ce mă preocupa mai mult. Cred că mă frământ puțin și din cauza lui Daniel. Când totul o să devină public, o să-i afecteze campania. Azi-dimineață m-a sunat o reporteră să mă descoasă.

Blake mi-a îndepărtat o șuviță de păr de pe frunte.

— Știam că până la urmă povestea o să iasă la lumină.

— Așa e. Pur și simplu, mi-aș dori să le lăsăm pe toate în urmă. Atâta vreme cât ancheta privind moartea lui Mark rămâne deschisă, eu trebuie să trăiesc cu minciuna. Mor de teamă că poliția o să afle adevărul.

— Ar fi trebuit să le spui tu adevărul când ai avut ocazia, Erica.

Am închis ochii, simțind încotro se îndrepta discuția.

— Știi bine de ce n-am putut.

— Vrei să crezi că Daniel e altcineva decât e în realitate. Că, într-un fel, acel unic gest, deși a fost merit doar să-i salveze campania, răscumpără tot ce n-a făcut el pentru tine, tot ce nu ți-a dat niciodată.

M-a cuprins un val de emoție, iar lacrimile m-au înțepat din spatele pleoapelor. Refuzând să mă las pradă trăirilor pe care nu voiam să le înfrunt, m-am împins mai încolo și am încercat să mă întorc cu fața către perete. Blake s-a grăbit să mă răsucescă la loc.

Am deschis gura ca să protestez, dar el și-a coborât buzele către ale mele, amuțindu-mă cu un sărut lent și poruncitor. Cu o mână mi-a cuprins obrazul în palmă, în vreme ce, cu cealaltă, m-a strâns și mai tare.

Tocmai mă luptam să trag aer în piept, când el a întrerupt sărutul, după care m-a fixat cu ochii lui întunecați și atenți. Și-a trecut degetul mare peste buza mea de jos.

— Îmi pare rău. Nu sunt sigur c-o să-l pot ierta vreodată pe Daniel pentru că te-a amenințat și ne-a despărțit. S-ar putea ca noi doi să fim mereu dușmani.

M-am înmuiat. Resentimentele lui își aveau izvorul în dragostea pentru mine.

— Înțeleg că ai motivele tale.

— Dacă are vreo importanță, sper ca Daniel să nu te dezamăgească iar.

Mi-a mângâiat obrazul, apoi s-a aplecat și mi-a oferit încă un sărut, de data asta mai puțin autoritar.

— Te iubesc, Erica! Ți doresc numai binele.

Am închis ochii.

— Știu.

— Destul am vorbit despre Daniel.

Oftând, am dat din cap.

— N-ai vrea să știi ce-am pus la cale pentru ziua ta?

Blake a ridicat dintr-o sprânceană. Buzele mi s-au curbat într-un mic surâs.

— Poate.

El și-a coborât mâinile înspre coastele mele, unde a început să-și miște degetele gâdilându-mă. Am izbucnit în râs și l-am împins ca să mă eliberez.

— Nu pari foarte entuziasmată, m-a tachinat.

— Sunt. Termină!

Nu mă puteam opri din râs în vreme ce Blake continua să mă gâdile. M-am zbătut până când, dându-mi seama că era prea puternic ca să-i scap, am recurs la ciupituri.

— Hei!

El m-a răsucit, mi-a prins mâinile la spate și m-a plesnit cu putere peste fund. Am scos un țipăt, dar n-am mai încercat să mă mișc, căci chinul gâdilatului se terminase. Am rămas întinsă acolo, lăsând ca usturimea palmei lui să-mi pătrundă în piele. Mi-am mușcat buza, conștientă de faptul că veselia mi se transforma în dorință.

— Nici măcar nu m-ai întrebat despre cadourile pe care o să le primești, mi-a șoptit el cu glas răgușit, lăsându-și trupul să alunece peste al meu. Mi-a eliberat mâinile, mângâindu-mă de-o parte și de alta a corpului, în vreme ce-i simțeam erecția lipită de fesele mele.

— Tu nu m-ai întrebat niciodată ce-mi doresc, i-am răspuns, dând vorbelor același dublu înțeles misterios.

Blake a expirat adânc, iar palmele i-au alunecat spre partea din față a chiloșilor mei. Mi-am ridicat șoldurile pentru a-i lăsa loc să mă atingă.

— Știu ce-ți dorești, Erica. Eu știu întotdeauna, uneori mai bine decât tine.

Doamne, și cât de bine știa! Am strâns în pumni perna de deasupra capului, lăsându-mă pradă poftei. Voiam să dispar în bezna aceea, în momentul dintre noi. La naiba cu lumea întreagă! Am tras brusc aer în piept când degetele i s-au strecurat printre cutele umede ale vaginului meu, masându-mi blând clitorisul excitat.

— Ce-ar fi să-ți dau unul dintre cadouri mai devreme? Ți-ar plăcea? Am dat din cap, incapabilă să vorbesc fără să gem zgomotos.

— Nu te aud. Pronunță cuvintele!

Degetele i-au alunecat înăuntrul meu, amintindu-mi că acolo îl voiam de fapt. Apoi s-au retras, lăsându-mă goală și tânjind după el. Am scâncit și mi-am ridicat iar șoldurile către el.

— Erica! a cântat Blake, iar îndemnul lui mi-a răsunat în urechi ca un reproș grav.

— Te rog, Blake!

Mă chinuiam să rostesc vorbele pe care voia să le audă. Din reflex, am început să-l implor.

— Ce mă rogi?

— Te rog, trage-mi-o! Îmi vreau cadoul. Te rog...

Mi-am săltat șoldurile și mi-am frecat fundul de corpul lui. El a tras o înjurătură și mi-a împins chiloșii până la genunchi. Fără să se mai deranjeze cu dezbrăcatul complet al vreunuia dintre noi, și-a lăsat la rândul său boxerii în jos, doar atât cât era nevoie. Penisul lui fierbinte îmi ardea pielea. Vârful delicat mi-a alunecat pe fese, apoi a început să-mi împungă intrarea vaginului.

— Orice pentru sărbătorită!

Cuvintele i-au ieșit cu greu, în timp ce, dintr-o singură mișcare puternică, a intrat în mine până la capăt. Eu mi-am încleștat maxilarul în jurul strigătului care-ar fi dorit să-mi scape printre buze în clipa în care Blake m-a pătruns complet. M-am strâns toată în jurul

lui. Ușurarea și dorința intensă de a primi mai mult m-au copleșit. Șoldurile lui m-au împins în față și în jos, către salteaua care atenua forța contactului. Fiecare atingere a penisului îmi trimitea furnicături delicioase în toate membrele și îmi făcea corpul să pulseze acolo unde-l întâlnea pe al lui. Clitorisul și adâncurile mele erau locuri tainice, unde plăcerea nu putea veni decât din partea lui. Excitarea mea ne umezea pe amândoi, făcând ca penetrarea să fie lină, cu toate că ritmul se întetea.

Realitatea a început să-mi scape printre degete. Pe măsură ce orgasmul prelua controlul, o nouă realitate prindea contur, una în care noi eram singurii oameni din lume. Mi-am întors capul într-o parte, luptându-mă să trag aer în piept, căci pasiunea cu care mi-o trăgea îmi tăia răsufarea.

Gemeam în timp ce trupurile noastre fierbinți și asudate alunecau unul peste celălalt. Doamne, ce putea să-mi facă omul ăsta! La un moment dat a ieșit din mine, m-a răsucit, apoi și-a făcut loc printre picioarele mele. S-a aplecat și mi-a prins buzele între ale lui. Mi le-a supt, devorându-le carnea umflată cu răsucirile viguroase ale limbii lui catifelate.

După aceea, ridicându-mi o coapsă în jurul taliei lui, m-a pătruns iar, în doar câteva secunde. Intrând și mai adânc, împingându-se în mine mai repede, cu mai multă putere, m-a adus până pe culme. Mă sufocam, gâfâiam și mă încheștam în jurul lui, chinuită de o plăcere copleșitoare. Cu un ultim sărut, Blake mi-a amuțit strigătele în timp ce-și dădea drumul. Eliberarea lui a explodat în mine sub forma unor zvâcnituri ritmice. Am împărțit aceeași răsufare, prăbușindu-ne laolaltă în păienjenișul moale al patului.

— Te iubesc! mi-a șoptit el.

Trupul i s-a unduit deasupra mea, găsind pentru ultima oară cea mai adâncă parte din mine și storcând cea din urmă picătură de plăcere din unirea noastră. M-am cutremurat, simțindu-mă vulnerabilă, epuizată și pe deplin iubită.

Capitolul 4

După nici douăzeci și patru de ore, Blake și cu mine ne aflam într-o mașină închiriată, lăsându-ne conduși de GPS către locuința lui Elliot, unde eu nu fusesem niciodată. Uitându-mă pe fereastră, am remarcat micile diferențe dintre suburbiile din Chicago și Boston, orașul în care, deja de câțiva ani, mă consideram acasă. Mă schimbasesem radical de când plecasem din Chicago. Deodată mi se părea de necrezut faptul că acolo îmi petrecusem cea mai mare parte din viață.

Mi-am întors privirea către Blake, care părea foarte concentrat asupra drumului. Doar pentru o clipă și-a luat ochii de la drum și m-a surprins fixându-l îndelung. Mi-a cuprins mâna într-a lui, strângând-o cu blândețe.

— Ești emoționată din cauza revederii cu Elliot?

Am tras adânc aer în piept, sperând să potolesc agitația ce mi se strângea în piept. Deși trecuse foarte multă vreme, pentru mine locurile acelea încă păstrau o mulțime de amintiri. Amintiri în care nu știam sigur dacă eram pregătită să plonjez tocmai atunci. Încercasem

să privesc călătoria mai mult ca pe o evadare pentru noi doi, dar, dintr-un motiv pe care nu prea puteam să-l înțeleg, mă temeam să-i arăt lui Blake vechea mea lume. Poate pentru că, fără mama, din viața mea în Chicago mai rămăsese doar ambalajul, și nu avea nimic în comun cu tumultuoasa legătură a lui Blake cu propria familie. Depășisem demult acele vremuri. Eram o femeie în toată firea. Uneori vulnerabilă, însă capabilă să-mi croiesc drum prin lume cu mai multă încredere decât înainte. Absolvisem facultatea și construisem o afacere prosperă, care în sfârșit devenise stabilă. Acum urma să mă căsătoresc cu Blake și să-mi încep viața alături de el. Cum aș fi putut să mă gândesc la trecut când acesta pălea pe lângă zilele împărtășite cu logodnicul meu? Cumva, după câte trăiserăm împreună, el devenise căminul meu. Aveam viața noastră în doi, iar gândul de a mă-ntoarce în timp îmi clătina pământul de sub picioare.

— Sunt pe cale să-mi privesc trecutul în față. Cred că asta mă sperie puțin.

M-am uitat în sus, sperând să mă agăț de ceva care să mă liniștească. În adâncul ochilor lui întunecați am descoperit o licărire de înțelegere.

— O să fie bine, scumpo, mi-a spus el încet, strângându-mă ușor de mână.

Brusc eram la fel, doi oameni care fug de trecut, aruncându-se cu capul înainte într-o nouă viață, o nouă șansă de a deveni mai apropiați.

GPS-ul ne-a anunțat că am ajuns la destinație tocmai când opream în fața locuinței lui Elliot. Mi-am strâns puloverul în jurul corpului, deși mâna lui Blake într-a mea îmi oferea infinit mai multă alinare.

Elliot și Beth locuiau într-o fermecătoare casă cu etaj, aflată la mică distanță de oraș. Ferestrele din față erau încadrate de obloane albastre. Prin câteva dintre ele răzbătea lumina. Camerele erau viu colorate, iar înăuntru întrezăream câțiva copii alergând.

Ne-am apropiat de treptele din lemn care duceau către intrare și am deschis ușa cu plasă împotriva insectelor, care a scârțâit puțin. Am

apăsât butonul soneriei, apoi am făcut un pas în spate. Am așteptat pe veranda văruită, care înconjura întreaga clădire, frângându-mi mâinile de nerăbdare. Blake m-a luat iar de mână și m-a tras lângă el. Murmurul vocilor din interior s-a întetit, iar ușa s-a dat de perete.

— Erica!

Elliot a zâmbit larg când a trecut pragul și m-a luat de lângă Blake, îmbrățișându-mă strâns. L-am cuprins la rândul meu și, cât ai clipi, am redevenit o copilă, foarte fericită că-l vedeam. Nu se schimbase. În afara câtorva fire cărunte în favoriții de un castaniu-închis, rămăsese același bărbat chipeș dintotdeauna. De înălțime medie, era ceva mai scund decât Blake, dar la fel de suplu și în formă. Albastrul-închis al ochilor i se luminase. De lângă noi, Blake și-a dres vocea.

— Blake!

Elliot a rânjit și s-a retras suficient cât să-i strângă mâna într-a lui, în timp ce pe mine continua să mă cuprindă cu celălalt braț.

— Îmi pare foarte bine să te cunosc în sfârșit.

— Și mie la fel.

Surâsul lui Blake era diferit. Nu știam ce să cred.

— Intră! ne-a spus repede Elliot.

Ne-a condus în hol, acolo unde și-a făcut apariția Beth. Era îmbrăcată în haine lejere, iar ochii îi străluceau când ne-a văzut intrând. Ne mai întâlniserăm de vreo două ori, prima dată la nunta lor, apoi într-o vară, în timpul unei scurte vizite. Fusese întotdeauna drăguță cu mine și n-aveam niciun motiv s-o resping sau s-o antipatizez. Elliot o iubise pe mama, dar îmi doream să fie fericit. Îmi fusese îndeajuns să-l văd că zâmbește din nou după moartea ei, ca să știu că Beth era femeia potrivită pentru el. Avea ochii căprui și părul prins într-un coc ciufulit. Și-a șters mâinile pe pantaloni, lăsând în urma lor urme albe ce n-au făcut decât să-i sporească aspectul relaxat.

— Scuze! Ne-ați prins în toiul unui mare proiect culinar, așa că arăt aiurea.

S-a aplecat pentru a mă săruta pe obraz, având grijă să nu mă atingă mai mult.

— E grozav să te văd, Erica! Mă bucur foarte mult că ați putut veni. Privirea i s-a îndreptat către Blake, care stătea lângă mine.

— Tu trebuie să fii Blake.

Am simțit cum mi se încălzește sufletul. Am încercat să-mi ascund zâmbetul în timp ce mă uitam la ei cum fac cunoștință cu bărbatul care, peste doar câteva săptămâni, urma să-mi devină soț. Voiam ca Elliot și Beth să vadă cât eram de fericită datorită lui. Voiam să-l placă și să vadă ce om minunat era pentru mine.

În timp ce ei trei schimbau câteva vorbe, mi-am dorit și mai mult ca Blake s-o fi cunoscut pe mama. Dar mi-am alungat gândul și mi-am îndreptat atenția către cele două fetițe cu păr castaniu ce se buluciseră lângă picioarele părinților, studiindu-ne pe mine și pe Blake cu ochii lor mari și căprui.

M-am lăsat pe vine și le-am comparat trăsăturile de îngerăși cu amintirile pe care mi le lăsaseră fotografiile lor văzute de-a lungul anilor. M-am uitat în ochii celei mai mici.

— Tu trebuie să fii Clara. Nu-i așa?

Ea a dat cu sfială din cap, bătând neliniștită din piciorușul desculț.

— Câți ani ai? Ah, stai! Lasă-mă să ghicesc!

M-am prefăcut că stau pe gânduri.

— Pari destul de mare. Ai trei ani?

Micuța a zâmbit și a dat iar din cap.

— Iar pe tine cum te cheamă?

Cealaltă fetiță, doar cu vreo doi ani mai mare decât sora ei, stătea neclintită lângă Elliot, fixându-mă cu atenție.

— Marissa, a spus ea încet.

— E un nume frumos. Eu sunt Erica. Am auzit foarte multe despre tine. Îmi pare tare bine să te cunosc în sfârșit.

Ea s-a îndepărtat pentru o clipă de Elliot și s-a oprit în fața mea, legănându-și pe lângă corp mâinile pline de faină. Și-a lăsat puțin capul într-o parte.

— Tu ești sora mea?

Am deschis gura ca să vorbesc, în vreme ce căutam răspunsul potrivit.

— Da, a intervenit Beth. Tu și Erica aveți același tătic.

Marissa s-a încruntat, ca și cum s-ar fi străduit, dar n-ar fi reușit să priceapă pe de-a-ntregul treaba asta.

— Mămica ta unde e?

— Oh! am spus eu încet. E în cer.

— Și peștișorul meu s-a dus în cer. Mami zice că acolo o să fie fericit.

Am zâmbit, fermecată de cele două fete frumoase.

— Pun pariu că așa este.

Clara și-a părăsit locul de lângă Beth și mi-a prins mâna între degețelele ei durdului.

— Hai... să ne jucăm!

Mi-am ridicat ochii și i-am văzut pe ceilalți surâzând. Beth a zis repede.

— Oh, hai să-o lăsăm pe Erica să se odihnească un pic înainte s-o luăm la joacă! A făcut un drum lung.

Eu am râs.

— E în regulă. De-a ce ne jucăm?

— Facem fursecuri pentru surori, mi-a explicat Clara, iar în ochii ei strălucitori am citit că se aștepta ca eu să știu deja despre ce vorbește.

— Facem?

Micuța m-a luat de mână, așa că le-am urmat pe ea și pe Beth în bucătărie.

— Scuze, e o harababură aici. La început am vrut să facem fursecuri, pe urmă au trebuit să fie în formă de inimioare, apoi neapărat roz, așa că...

Beth și-a aruncat brațele în aer, în timp ce ne uitam amândouă la masa de lucru plină cu firimituri.

— Ne-am ales cu astea.

Clara s-a ridicat pe vârfurile picioarelor și a luat un fursec roz, în forma unei inimioare puțin strâmbe, pe care mi l-a îndesat în mână.

— Clara le-a zis fursecuri pentru surori, căci știa că le facem special pentru tine.

— Ooo, mulțumesc!

Am mușcat și am scos un „mmm“, prefăcându-mă exagerat de încântată.

— Foarte bun! Voi le-ați făcut?

Amândouă fetițele au dat din cap, cu privirile strălucind de mândrie.

— Oh, Doamne, ce-i ăsta?

Am făcut ochii mari când Beth m-a luat de mână, apropiindu-și fața de inelul meu cu diamante.

— Ah, ăăm...

Mă chinuiam să găsesc vorbele potrivite, mai ales că aveam gura plină cu fursecul roz. Nu mă gândisem prea mult la cum aveam să-i dau vestea lui Elliot, dar părea că Beth mi-o luase înainte.

— Ne-am logodit.

Ea a scot un mic țipăt.

— Elliot, vino încoace!

Câteva secunde mai târziu, el și Blake ni s-au alăturat în bucătărie.

— Erica și Blake s-au logodit!

— Ce? Când s-a întâmplat asta?

Elliot se uita când la Blake, când la mine.

— Ați stabilit data? a intervenit Beth, înainte ca vreunul dintre noi să apuce să răspundă.

— O să organizăm doar o mică ceremonie pe malul mării, peste câteva săptămâni, a spus Blake.

— Glumiți?

Elliot s-a întors către Beth. Amândoi au scuturat din cap.

— Ei, fir-ar să fie, ar fi trebuit să-mi zici, Erica!

Am ridicat din umeri.

— Știu că ești ocupat. Nu voiam să mai ai ceva pe cap. În plus, totul s-a petrecut foarte repede. Eu însămi abia dacă țin pasul.

— Păi, o să găsim noi o soluție. Vreau să fiu acolo! a spus Elliot fără nicio ezitare.

— Zău, o să fie ceva foarte restrâns. Știu că sunteți prinși până peste cap.

Nu voiam să vină fiindcă se simțea vinovat. Avea o viață acolo și o familie care avea nevoie de el. Asta era evident, când te uitai la cele două fete care lipăiau prin bucătărie.

— Nu fi nebună, Erica! O să găsim noi o soluție, într-un fel sau altul.

Beth s-a apropiat pentru o îmbrățișare.

— OK, dar nu vă stresați. Înțeleg că amândoi sunteți foarte ocupați.

Beth mi-a făcut semn să tac și ne-am apucat să pregătim împreună cina. Blake și cu Elliot s-au retras în camera cealaltă, iar ea a început să-mi pună întrebări despre cum l-am cunoscut pe logodnicul meu. Clara și Marissa m-au hrănit pe rând cu fursecuri pentru surori și, până la urmă, au reușit să mă tragă de lângă mama lor și să mă ducă într-o altă încăpere. În ciuda încercărilor lui Beth de a le distrage atenția, am ajuns să-mi petrec următoarea oră pe podeaua camerei lor, în vreme ce „adulții” puneau masa și discutau la parter.

L-am auzit pe Blake vorbind despre afacerea noastră și despre câțiva oameni din oraș pe care-i cunoștea. Nu-mi părea prea rău că-l lăsasem singur cu Elliot și Beth, care-i erau, în esență, complet străini. El putea să poarte o conversație cu oricine. Era mult mai sociabil decât majoritatea programatorilor.

Când aproape că mă săturasem de jocul de-a ceaiul, întreaga familie s-a așezat la masă. Fetele au monopolizat cina cu întrebările, râsetele și obișnuitele lor zbunguieli drăgălașe. Ceea ce nu m-a deranjat. Bucuria lor umplea orice tăcere stânjenitoare care altfel s-ar fi lăsat între noi și, curând, le-am îndrăgit pe amândouă deopotrivă.

Pe măsură ce mâncarea dispărea din farfurii, energia ficelor lui Elliot sporea. Chicoteau, se târau pe sub masă și se amestecau deseori în discuțiile celor mari. Iritarea lui Elliot s-a topit în doar câteva secunde, când a cuprins-o pe fiecare dintre micuțe cu câte un braț. Strângându-le

la piept, le-a amenințat cu îmbrățișări de urs și sărutări de prințese. Am zâmbit, căci dragostea din familia lor era evidentă și molipsitoare.

Beth s-a ridicat de la masă și a luat-o pe una dintre fete din brațele lui Elliot, săltând-o pe șold.

— Cred că acum e timpul să facem baie. Hai să le spunem noapte bună Ericăi și lui Blake!

— Nu! a strigat Clara, frecându-se la ochi și așezându-și capul pe umărul mamei sale.

Beth a surâs.

— Ba da, e timpul. Elliot, ce-ar fi ca tu și Erica să faceți focul în curtea din spate? Eu o să le bag pe fete în pat.

— Ești sigură?

— Da, mergeți! a insistat ea, gonindu-l cu un gest.

El i-a aruncat un zâmbet cald, apoi a lăsat-o pe Marissa să plece de la pieptul lui și să se cuibărească lângă piciorul lui Beth. Blake s-a ridicat repede în picioare.

— Eu o să mă ocup de strânsul mesei. Voi luați-o înainte!

Elliot și cu mine ne-am uitat unul la altul. Părea că toți complotau pentru ne face să profităm la maximum de scurta noastră reîntâlnire. El a zâmbit, și-a luat paharul cu vin și s-a ridicat.

— Cred că ăsta-i momentul nostru. Hai afară! E o seară plăcută.

Un gard împrejmuia curtea din spate, ocupată în cea mai mare parte de un uriaș loc de joacă, iar în rest de jucăriile fetelor, împrăștiate peste tot. M-am așezat pe un scaun de pe verandă, câtă vreme Elliot a aprins focul în mica vatră de afară. Apoi a luat și el loc, iar în următoarele câteva minute flăcările s-au întetit.

— Nu-mi vine să cred că te măriți.

Am râs.

— Nici mie. De când m-a cerut Blake, tot încerc să mă obișnuiesc cu ideea.

— Blake pare un tip grozav. Chiar mă bucur pentru voi doi.

Am zâmbit și am dat din cap.

— Și eu cred că e un om grozav.

— E destul de bun pentru tine?

Auzindu-i întrebarea, nu aveam cum să nu râd.

— E uimitor. Absolut uimitor.

— Am și eu grijă de tine cum pot. N-am apucat să-l bag în spe-riți pe niciunul dintre iubii tăi. Simt că trebuie să recuperez timpul pierdut, mi-a spus Elliot, iar surâsul lui ghiduș mi-a dat de înțeles că vorbea doar pe jumătate serios.

— O să ai ocazia cu Clara și Marissa, sunt sigură. Cresc foarte frumos.

— Oh, Doamne, nu-mi aminti! a spus el și a început să-și maseze fruntea. Mi-am ridicat ochii spre stele și m-am relaxat pe scaun. Noaptea era răcoroasă, dar focul îmi încălzea picioarele.

— Mă bucur că am reușit să venim, am recunoscut. A fost minunat să vă văd pe toți. Nu-mi vine să cred că a trecut atâta vreme.

— Știu. De fapt, a trecut prea multă vreme.

Elliot a oftat și a luat ultima înghițitură din paharul de vin, înaintea de a-l așeza pe măsuța de lângă el.

— Sunt cu adevărat mândru de tine, Erica.

Privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă, după care mi-am lăsat ochii în jos, simțind că, brusc, mă cuprinde sfiala.

— Mulțumesc, Elliot.

— Mă uit la Marissa și Clara cum cresc în fiecare zi și te văd pe tine. Deși mă agăț de momentele astea petrecute cu ele, știind că n-o să dureze, faptul că retrăiesc totul îmi trezește o mulțime de amintiri. O mulțime de regrete că n-am putut să te sprijin mai mult.

— Nu-i nimic.

Nu știam ce să-i zic. Și eu îmi dorisem să avem o relație mai profundă, dar mă împăcasem cu ideea că nu a putut face asta.

— Ba este!

Elliot s-a lăsat în față, sprijinindu-și coatele de genunchi și uitându-se la foc.

— Vreau să știi că n-am iubit pe nimeni așa cum am iubit-o pe mama ta. Pe atunci era, într-adevăr, cea mai uluitoare femeie pe care o

cunoscusem vreodată. Iar tu erai copia ei micuță. Al naibii de simpatică și cu mintea brici. Nu se putea să nu mă îndrăgostesc și de tine. Mă simteam foarte norocos că-ți eram tată. Pe urmă, când ea s-a îmbolnăvit...

A clătinat din cap și tristețea i-a încleștat maxilarul.

— A venit ca din senin. Toată lumea mea s-a prăbușit. Eram tânăr, iar Patricia fusese viața mea. Apoi... Mă speria de moarte gândul că n-o să fac nimic cum trebuie în ceea ce te privește. Dintr-odată, rolul de tată mi se părea cel mai înfricoșător lucru de pe pământ. Mi-era teamă c-o să stric totul. Că n-o să procedez corect față de ea, știi?

Voiam să-l liniștesc. Să-l asigur că totul ieșise bine. Căci ieșise bine, nu-i așa? Am întins mâna către mâna lui. El mi-a ținut-o strâns preț de câteva secunde, după care i-a dat drumul, reîntorcându-și privirea spre micul foc care ne încălzea picioarele.

— Am încercat să te sun de foarte multe ori, mi-a spus încet. Pe măsură ce trecea timpul, îmi doream să încerc să-ți explic, dar e greu să faci asta la telefon. Voiam să vin să te văd, dar viața mi-a stat în cale. Știu, asta nu-i o scuză.

— Acum sunt eu aici. Și înțeleg. Nici nu pot să-mi imaginez prin ce ai trecut. V-am simțit lipsa în viața mea. Amândurora. Dar m-am descurcat. Cred că din cauza asta sunt un alt om. Poate mai independent decât aș fi fost.

Am râs încet, iar Elliot s-a uitat în sus.

— Vreau să spun că bietul Blake n-ar putea să mă țină locului nici dacă viața lui ar depinde de asta.

El a zâmbit și tristețea din ochi i s-a mai risipit puțin.

— Bravo! Îl ții treaz.

Din plin. Probabil mai mult decât era cazul, deși Blake nu se satura niciodată să mi-o amintească. Mi-am ridicat privirea spre cornul lunii. Cu toate că străbătuserăm un drum lung în ziua respectivă, oamenii din cealaltă viață a mea aveau același cer deasupra capului. Nu eram foarte departe de lumea lor, de traiul pe care mi-l făurisem după atâta timp. Elliot nu știa aproape nimic despre universul acela, despre persoanele care-mi deveniseră o familie, despre

trăirile care mă îngenuncheaseră și despre cele care mă ajutaseră să mă ridic la loc. De unde ar fi putut să știe?

— Voiam să te întreb ceva, am zis încet.

Mi-am îndreptat spatele pe scaun, pregătindu-mă sufletește pentru ceea ce ar fi putut să urmeze.

— Mama ți-a vorbit... vreodată despre tatăl meu?

El s-a încruntat, iar expresia i-a devenit nehotărâtă. S-a cufundat într-o tăcere stânjenitoare. Îi recunoașteam șovăiala. Văzusem aceeași expresie pe chipul lui Marie, atunci când avusese ocazia de a-mi spune adevărul despre Daniel, dar n-o făcuse. Tăcuse mîlc, ca să respecte dorințele mamei.

— Știi deja cine este. Apărea în niște vechi fotografii din facultate pe care mi le-a dat Marie și așa am reușit să-l depistez. Până la urmă, Marie mi-a confirmat. Știu că mama nu prea voia să aflui, dar cred că m-a înfrînt curiozitatea.

Elliot a dat încet din cap.

— Pot să te înțeleg. Era greu să nu afli, după atîta timp afli. Dar ea își făcea griji în privința influenței pe care ar fi avut-o el asupra vieții tale.

— Dacă despărțirea lor a fost atît de groaznică, nu pricep de ce familia ei n-a susținut-o mai mult, știi? Să te trezești cu fiica gravidă după absolvirea facultății nu e tocmai situația ideală, dar noi n-am fost apropiate niciodată de părinții ei. Întotdeauna au părut mai legați de frații ei și de copiii acestora. Privind în urmă, parcă eram oaia neagră. Mama, la fel.

Elliot și-a strâns mâinile sub bărbie.

— Aș putea să-ți spun întreaga poveste, dacă tot ești aici. Cine știe când o să avem o altă ocazie?

M-am încruntat.

— Care-i întreaga poveste?

El și-a trecut degetele prin păr și a inspirat adânc pe nas.

— Din câte mi-a zis Patty, atunci când s-a întors acasă după absolvire, înainte să le spună alor ei despre sarcină, a așteptat o veste de la Daniel. După ce a fost clar că relația lor nu avea să ducă nicăieri, le-a

dat vestea părinților. Evident, aceștia s-au supărat. Dar când au aflat cine e tatăl tău, lucrurile s-au schimbat. Nu-i mai deranja atât de mult sarcina ei, cât hotărârea lui de a nu o lua de nevastă. Voiau ca ea să-l forțeze, să ia legătura cu familia lui și să dea adevărul pe față. Au amenințat c-or să facă ei înșiși asta și acela a fost momentul în care ea s-a mutat. Avea nevoie de ajutorul lor, dar nu intenționa să-l determine, prin șantaj, pe Daniel să facă din ea o femeie cinstită. Își dorea să te aibă și urma să găsească o cale de a te păstra și de a-și clădi o viață.

Durerea mi-a strâns pieptul.

— De ce ar fi făcut ei așa ceva?

— Mama ta provenea dintr-o familie bună. Cel puțin din punct de vedere profesional. Doctori, profesori. Pentru ei ar fi fost o lovitură ca Patty să se înrudească, prin căsătorie, cu neamul lui Daniel. Ea obișnuia să spună că tocmai de aceea o și trimiseseră la Harvard. Îi costase mult, dar se gândiseră că măcar o să-și găsească un soț. Un copil din flori nu era o mare realizare, din punctul lor de vedere.

Am scuturat din cap, căci detestam s-o văd pe mama în lumina aceea. Familia ei fusese foarte distantă, iar acum aflasem și de ce. Mi se făcea rău când mă gândeam la toate alegerile pe care le făcuse pentru a mă păstra, cu prețul îndepărtării de propria familie.

— Îmi pare rău. Toate astea sună oribil. E motivul pentru care eu nu voiam niciodată să-ți spun, iar Patty nu voia niciodată să afli. Uneori crezi că vrei să știi adevărul, dar oamenii pot fi cruzi. Cruzi și egoiști, iar adevărul nu-ți poate fi spus fără să te doară.

— Sinceră să fiu, n-au fost prea multe lucruri dureroase în legătură cu descoperirea lui Daniel. El e... Mă rog, seamănă mult cu cel pe care probabil ți l-ai imaginat.

Elliot m-a privit câteva clipe în tăcere.

— Ce fel de om e? Patty nu prea vorbea despre el.

Am tras adânc aer în piept. Daniel avea mai multe fețe decât îmi doream să aflu.

— Puternic. Viclean. Adânc implicat în cariera lui și în mediul politic. Presupun că, în general, ori faci ca el ori e de rău.

Elliot m-a studiat atent.

— Se pare că nu s-au schimbat prea multe.

— Nu. Dar, dacă mai are vreo importanță, eu cred c-a iubit-o pe mama. Mă gândesc că, pur și simplu, n-a prea avut de ales. Dacă ar fi făcut ceea ce trebuia, familia lui poate că l-ar fi renegat.

— Iar Patty a făcut ceea ce a considerat că era corect și familia a renegat-o pe ea.

Am oftat, întristată pentru amândoi. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ei ar fi rămas poate împreună. Puteam fi o familie, cu sau fără sprijinul părinților mamei. Nimic nu putea înlocui anii pe care-i pierduserăm, dar poate că acum nu mai avea nicio importanță.

Beth și Blake ni s-au alăturat pe verandă. Când mi-am văzut logodnicul, discuția cu Elliot mi s-a părut dintr-odată mai puțin apă-sătoare. Ochii lui Blake i-au săgetat pe ai mei. I-am zâmbit, în ciuda amărăciunii care-mi umplea sufletul.

— Fetele s-au culcat? a întrebat Elliot.

Beth s-a prăbușit pe un scaun. Părea epuizată și dornică să bea ceva tare.

— Nu fără luptă. Dar s-au culcat.

— Fetele voastre sunt tare scumpe, am spus. Faci o treabă gro-zavă cu ele.

Beth a reușit să zâmbească.

— Oh, mulțumesc! Mă străduiesc, dar, Dumnezeuule, cum mă mai storc de puteri!

— Dar voi doi? Ceva planuri în privința copiilor? a întrebat Elliot.

Eu am rămas cu gura căscată. Întrebarea mă luase complet prin surprindere. Beth și-a lovit soțul peste umăr.

— Termină! Blake o să facă un atac de cord.

Acesta s-a uitat la mine, cu o privire mai îngândurată decât m-aș fi așteptat.

— N-am prea vorbit despre asta. Dar avem timp să ne hotărâm.

De fapt, nu vorbiserăm deloc. Însă, judecând după felul în care el mă privea, presimțeam că situația urma să se schimbe curând.

Capitolul 5

Era aproape miezul nopții când am plecat de la Elliot. Blake și cu mine ne-am întors cu mașina în oraș și ne-am cazat într-un superb hotel de cinci stele, cu vedere către lacul Michigan. Ne-am prăbușit în pat la câteva secunde după ce am intrat în cameră.

Am deschis încet ochii, bătând ușor din pleoape. Lumina dinaintea zorilor se strecura înăuntru și, prin perdele, întrezăream scli-pirea lacului. M-am cufundat înapoi în pernă. Era abia șase dimineața și Blake dormea liniștit lângă mine. Zborul de ieri după-amiază și apoi cina cu familia lui Elliot îl obosiseră.

M-am gândit la seara trecută, în care-i făcusem cunoștință lui Blake pentru prima oară cu cineva din lumea mea, în afară de Marie. Eram bucuroasă că i-l prezentasem lui Elliot și mă mândream cu faptul că revenisem alături de el în universul lui și al lui Beth. Revederea cu ei fusese minunată, dar vorbele lui Elliot aveau să schimbe pentru totdeauna felul în care-i priveam pe cei din familia mamei. Efectiv îmi fusese spulberată orice speranță de a-i mai primi vreodată în viața mea.

Blake s-a răsucit și s-a întins. Amintirea discuției cu Elliot s-a risipit, iar gândurile mi s-au întors la logodnicul meu. Cearșaful îi atârna peste șolduri, punându-i în valoare trupul senzațional. Mi-am lăsat piciorul să alunece pe coapsa lui și m-am cuibărit lângă el. Era cald de pe urma somnului.

— 'Neața, somnorosule! i-am cântat încetișor, în timp ce-mi roteam ușor mâna pe pieptul și pe abdomenul lui.

El a gemut și s-a întins iar, trăgându-mă mai aproape, relaxat.

— Ador să mă trezesc lângă tine.

Am murmurat ceva și l-am sărutat pe piept. El și-a trecut degetele prin părul meu. Avea ochii adormiți și chipul destins, odihnit.

— La mulți ani, scumpo!

Am zâmbit.

— Mulțumesc. Aș fi uitat complet dacă nu mi-ai fi adus aminte.

— Ce vrei să faci azi? Putem să facem orice îți dorești.

Am ridicat din sprâncene.

— Credeam că ai pus tu totul la cale. Nu m-am obosit să-mi doresc ceva anume.

El a râs.

— Bine, mă declar vinovat. Hai să facem un duș și să ne îmbrăcăm.

O să luăm micul dejun și pe urmă o să te duc la cumpărături.

— La cumpărături? Pentru ce? Am tot ce-mi trebuie.

— Cumpărături pentru garderoba din luna de miere.

Am izbucnit în râs.

— Nu cred că asta vrei să faci cu adevărat.

El mi-a zâmbit plin de sine și m-a rostogolit jos de pe el, întorcându-se pe o parte. Sprijinit într-un cot, a început să mă mângâie alene pe sub marginea bluzei.

— E ziua ta și vreau să te răsfăț. În toți anii petrecuți în Chicago, ai mers vreodată la cumpărături pe Michigan Avenue?

M-am gândit că trecusem foarte rar pe popularul bulevard, darămite să cumpăr ceva de la magazinele de-acolo.

— Nu. Nu se prea încadra în buget.

— Ei bine, de data asta totul se încadrează în buget.

L-am tachinat cu un surâs.

— Total?

Blake și-a săltat o sprânceană.

— Te îndoiești? Sunt aproape convins că-ai fi în stare să-ți cumpăr orice ți-ai putea dori vreodată.

I-am acoperit buzele cu un sărut jucăuș.

— Nici nu mă îndoiesc. Dar pe mine mă interesează mai mult celelalte...

Am agățat cu un deget cearșaful ce abia dacă se mai ținea de șoldurile lui și l-am tras încet în jos.

— ...bunuri ale tale.

— Hmm! a gemut el cu gura lipită de a mea, împingându-și mijlocul în sus.

Era excitat, iar erecția i-a alunecat în mâna mea nerăbdătoare.

— Ce-i al meu e și al tău, scumpo.

— Atunci o să mă simt ca acasă, i-am șoptit, mușcându-i buza de jos. El a gemut, iar degetele i s-au prins de părul meu. Mi-am lăsat limba să alunece peste buza cărnoasă. Apoi i-am împins umărul, întinzându-l pe pat.

Zâmbetul care-mi juca pe buze a dispărut pe măsură ce mă lăsam în jos, de-a lungul corpului său puternic. Mi-am coborât limba spre centrul abdomenului său și i-am vârât-o ușor în buric. I-am inspirat mirosul, aroma lui de mosc fiind tot mai intensă pe măsură ce înaintam, până când am ajuns la penisul întărit. I-am simțit grosimea și venele pulsând în timp ce-l frecam ușor. Fiecare mișcare o punctam cu gura, rotindu-mi limba peste vârf și sugând lichidul sărat al pre-ejaculării. Voiam să scot mai mult. Voiam să-l văd pierzându-și controlul. Mi-am înfipt unghiile în șoldurile lui, în timp ce-l luam cu totul în gură.

— Fir-ar! a strigat el, nu știu sigur dacă din pricina unghiilor ori a faptului că-l cuprinsesem până la rădăcină.

Oricare ar fi fost motivul, am mers mai departe.

— Ah! a suspinat el. Vino încoace, iubito!

Am gemut, iar inima mi s-a încordat de excitare când mi-am închipuit cum ar fi fost să-l cuprind cu totul în alte feluri. L-am lăsat să-mi alunece încet printre buze.

— Abia am început. Relaxează-te!

— Oricât de mult mi-ar plăcea o felație de dimineață...

A tras brusc aer în piept în momentul în care l-am primit până în adâncul gâtului.

— Naiba să mă ia, e ziua ta! Mișcă-ți fundul aici! Ești pe cale să-ți primești primul cadou.

Cu o mișcare bruscă, și-a scos vârful penisului dintre buzele mele. Apoi s-a aplecat și m-a tras în sus înainte să apuc să protestez. L-am încălecat.

— Măinile pe tăblia patului! mi-a spus el, cu vocea încă răgușită după somn.

Mi-am așezat mâinile pe lemnul tare de la capul patului și l-am văzut pe Blake cum se lasă în jos, pentru ca pe urmă să dispară între picioarele mele.

— Acum așază-te! mi-a zis și i-am simțit răsuflarea atingându-mi în rafale pielea, în timp ce rostea aceste cuvinte vulgare.

— Blake...

M-am încordat, rușinată de poziție. Nu știam cum sau de ce, dar el încă reușea să mă scandalizeze. Fără să-mi lase timp să-l refuz, și-a așezat palmele pe fundul meu și m-a ghidat înspre fața lui. M-am lăsat în jos cu reținere până când, deodată, gura lui umedă și arzătoare s-a lipit de sexul meu. Am strâns în mâini marginea tăbliei patului și mi-am mușcat buza, abia reușind să-mi înăbuș geamătul.

Blake a zăbovit la intrare, alintându-mi carnea sensibilă de acolo. Apoi și-a trecut latul limbii de-a lungul despicăturii vaginului. Eu m-am lăsat și mai mult în jos, vânând plăcerile fierbinți ale gurii lui. El mi-a despărțit labiile cu degetele și a șoptit ceva, ținându-și buzele aproape de carnea mea. Aerul mi-a gădilat clitorisul, cerându-i atingerea cu disperare. M-am cutremurat, implorând fără cuvinte. Blake

m-a sărutat acolo, dar atenția și-a îndreptat-o către intrarea în vagin. M-am cutremurat când limba lui m-a pătruns și pe urmă s-a retras.

— Blake!

În momentul în care i-am rostit numele, nu știam sigur dacă era o rugămintă sau mai mult de-atât. Mă simțeam descoperită, prea expusă, în timp ce el continua să mi-o tragă cu limba. Dar Blake văzuse fiecare părțică din mine. Nu-mi mai rămăsese nimic de ascuns. Simțeam nevoia copleșitoare să-l ating. Voiam să-mi trec degetele prin părul lui mătăsos în timp ce mă satisfăcea. Voiam să mă acopere cu trupul său, deși, în adâncul sufletului, știam că întotdeauna avea să-mi dea ce-mi trebuia, chiar dacă nu era ceea ce-mi doream. Poziția aceea mă făcea să simt un ciudat amestec între vulnerabilitate și dominare. Poate că asta mă neliniștea.

— Îți ador păsărica. Vreau să-ți dai drumul, ca să te gust și mai mult. Niciodată nu-i destul.

Zbateră trupului său departe de privirea mea făcea patul să se miște și știam că trebuia să fie dureros de excitat, dorindu-și s-o bage în mine cu aceeași disperare cu care îmi doream eu s-o primesc.

— Am nevoie de tine acum. Te rog, Blake...

Gâfâiam de nerăbdare. Gândurile mi se evaporaseră odată cu dorința ce zvâcnea în mine. Dar el continua, penetrându-mă cu limba. Am încercat să mă eliberez, dar el m-a prins și m-a ținut în loc. M-a prins de fese atât de strâns, încât n-am mai avut nicio cale de scăpare.

Când credeam că n-o să mai pot îndura nicio secundă, Blake și-a îndreptat atenția către clitorisul meu care pulsa, lingându-l și sugându-l aspru cu limba, ceea ce m-a trimis direct pe culmea orgasmului. Am scos un țipăt. Am izbit cu o mână tăblia patului, în vreme ce, cu cealaltă, am zgâriat peretele. Voiam să-l ating. Voiam să-mi revărs asupra lui toate acele senzații nebunești. Voiam să simtă și el totul.

Eram aproape. Picioarele îmi tremurau când și-a băgat un deget în vaginul meu lacom. M-am strâns în jurul lui, reamintindu-mi cu câtă ardoare îl doream în mine. Mi-am rotit șoldurile, nerăbdătoare

să primesc mai mult. M-am întins în jos și mi-am trecut degetele prin părul lui. Deodată, el și-a desprins gura de mine.

— Măinile pe tăblia patului! E ultimul avertisment pe care-l primești!

Mi-am ridicat mâna la loc și am scos un mârâit de frustrare. Blake continua să intre și să iasă din mine cu mișcări ritmice. M-am pregătit pentru încă un urcuș lent și amăgitor înspre extaz, dar, în schimb, el s-a retras. Degetul lui lat, alunecos din cauza excitației mele, a început să-mi maseze în cerc cutele strânse ale anusului. Am tras brusc aer în piept și m-am împins în sus cale de câțiva centimetri, atât cât îmi permitea strânsoarea lui.

— Relaxează-te! mi-a spus el încet și m-a tras înapoi în jos.

— Blake, nu pot, am insistat eu, simțind cum, dintr-odată, fiecare celulă din corpul meu voia s-o ia la fugă.

— Ba da, poți.

M-am zbătut, într-un palid efort de a-i scăpa din gheare, dar n-am reușit, fiindcă Blake nu și-a abandonat ținta. Voiam să mă aducă mai repede la orgasm și, în același timp, simțeam dorința să scap de poftele lui perverse. M-am prins de tăblia patului, incapabilă să-mi iau gândul de la degetul lui iscoditor. Un nod strâns mi s-a format în stomac.

El mi-a dat drumul și m-a îndemnat să mă întind pe spate. S-a aplecat deasupra mea, cu buzele lucind. Ale mele tremurau. Blake era absolut nestingherit și, cu toate astea, eu încă mă agățam de propriile inhibiții, de parcă ele ar fi putut să mă salveze cumva de totala lui lipsă de rușine.

S-a lăsat mai jos, cu trupul fierbinte lipit de al meu.

— Vreau să intru în tine, scumpo! Peste tot, mi-a șoptit.

Inima îmi fremăta în piept. Dorința și teama mă lăsaseră fără cuvinte. *La dracu'!*

— Am... am emoții, asta-i tot.

Îngrijorarea s-a stins din ochii lui. M-a făcut să tac, cu un sărut în care mi-am simțit propriul gust. Apoi a coborât de-a lungul corpului

meu și mi-a ridicat picioarele pe umerii lui, așezându-se între ele. M-am relaxat puțin, căci sunetul vocii lui și apropierea de el îmi slăbiseră mecanismele de apărare.

Blake și-a găsit ținta, iar eu am încremenit, luptându-mă cu imboldul de a mă feri din nou. El m-a rugat încă o dată să tac.

— N-ai de ce să ai emoții. Îți ador trupul. De fapt, sunt aproape obsedat de trupul tău. Relaxează-te și lasă-mă să te fac să-ți dai drumul.

Și-a lăsat limba să alunece peste mine, după care s-a aplecat și a încercuit punctul acela sensibil care voia să se strângă și să se deschidă în același timp. *Fir-ar!*

Am tras cu putere aer printre dinți și am strâns în pumni păturile aflate de-o parte și de a alta a mea. Blake a mers mai departe, continuând să mă corupă cu limba lui afurisită în feluri pe care nu le credeam posibile. Când s-a oprit, m-am înmuiat în pat, suficient de amețită pentru a mă relaxa. Când un deget alunecos a pătruns dincolo de cercul strâmt al anusului, am tresărit.

— Oh, Doamne!

Am închis strâns ochii, încercând din răspuțeri să accept acel prim pas către un nivel de intimitate pe care nu eram pe de-a-ntregul pregătită să i-l ofer lui Blake. În ciuda tuturor îndoielilor care-mi urlau în minte, o fierbințeală neașteptată mi-a fulgerat obraji și pielea. Locurile în care corpurile ni se uneau s-au încins, devenind la fel de alunecoase ca degetul acela care mă pătrundea tot mai adânc.

Până să-mi dau seama ce fac, mi-am ridicat șoldurile și am gemut.

— Îți place?

Oare îmi place? Dumnezeu, habar n-aveam! Tot ce știam era că mai aveam un pic și mă desfăceam în mii de bucăți. Trupul meu implora să se destrame. Simțeam totul, în tot corpul. Întreg organismul mi se răzvrătea sub povara senzațiilor stârnite de Blake. El s-a retras din cercul acela strâmt, doar pentru a intra din nou, răsu-cindu-și degetul. Repetând mișcarea, m-a readus, cu o viteză alarmantă, în culmea extazului. M-am strâns tare în jurul degetelor lui.

Cu răsufierea tăiată, oscilam între plăcere și durere, stare în care Blake mă mai adusese de foarte multe ori până atunci.

— Nu cred... Nu pot.

Mi-am arcuit spatele, iar mușchii mi s-au strâns în jurul penisului său. Blake mi-a răspuns iute cu cea de-a doua cotropire. Cele două degete ale lui m-au deschis, ajutându-l să ia în stăpânire acea parte a corpului meu. Am oftat din cauza disconfortului când gura lui mi-a acoperit iar vaginul, chinându-mi carnea cu mângâieri fierbinți și umede ale limbii.

Am urcat tot mai sus și mai sus, până când m-am ridicat în zbor. Nu mai puteam suporta. Orgasmul a năvălit asupra mea ca un val copleșitor. Poate am țipat. Poate chiar mi-am pierdut cunoștința. Tremuram când Blake s-a înălțat din nou deasupra mea, cu ochii lui verzi plini de dorință.

Amândoi rămăsesem fără aer. El și-a lipit vârful penisului de vaginul meu și s-a împins în mine. Simțindu-mă din nou umplută de încântare, m-am repezit spre un alt orgasm răvășitor. A treia senzație, penisul zdravăn al lui Blake penetrându-mă într-un fel minunat, îmi făcea capul să vuiască. Oare mai avusesem vreodată parte de o partidă de sex atât de apropiată de perfecțiune? Nu eram sigură.

El s-a împins în mine, iar trupul meu i-a răspuns, modelându-se în jurul grosimii penisului său .

— Așa de strâmtă!

Frecarea era intensă. M-am prins de el. Iar cădeam. Zburam. Numele lui mi-a scăpat printre buze odată cu țipetele neajutorate.

— Al dracului de strâmtă! Fir-ar... Dă-ți drumul cu mine, iubito! Încă o dată.

I-am zgâriat spatele cu unghiile în timp ce el mă pătrundea și mai adânc. Capul mi s-a lipit de pernă, iar spatele mi s-a arcuit, ridicându-se de pe pat. Intrase atât de mult în mine și cu toate astea mi-am adunat ultimele puteri pentru a mă apropia și mai mult de el. M-am crispat și mai tare. Dărdâiam. Un urlet răgușit mi-a izbucnit din piept când el și-a dat drumul, revărsându-și căldura în mine.

N-am mai ajuns la micul dejun. Fiecare mușchi din corp îmi era epuizat după ceea ce făcuserăm. După ceea ce-mi făcuse Blake. Am mai dormit puțin, am făcut duș și, în cele din urmă, am adunat destulă energie și voință încât să ieșim din camera de hotel.

Blake m-a dus să luăm prânzul la cel mai scump restaurant pe care l-a găsit în oraș. Am băut șampanie și am luat o masă delicioasă, după care am pornit spre magazine. O vreme n-am făcut decât să ne plimbăm, bucurându-ne de aerul proaspăt și de faptul că eram împreună, ținându-ne de mână. Am trecut pe lângă câteva vitrine în care erau expuse câteva mărci celebre, pe care nu le avusesem niciodată și nici nu plănuiam să mi le cumpăr.

— Hai să intrăm aici! mi-a spus Blake, oprindu-ne în fața unei uși turnante, păzite de un bărbat la costum.

Fericită și puțin amețită de băutură, l-am urmat înăuntru. Am trecut pe lângă rafturile deloc încărcate, temându-mă și să ating ceva, darămite să mă atașez de vreun obiect. Poate că mi se urcase șampania la cap, fiindcă mintea mea a exclamat *Ooo!* când am trecut pe lângă o poșetă care mi-a atras atenția. Mi-am trecut degetele peste pielea netedă, de un maroniu-închis, apoi peste catarama de care atârna o etichetă groasă. Am răsucit-o și m-am holbat la prețul piperat.

Oh, drace!

Blake s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche.

— Pentru fiecare dată când te prind uitându-te la preț, o să te croiesc la fund când ajungem acasă. Ține minte asta!

M-am încruntat.

— Și dacă-l văd din greșeală?

— Depinde dacă te hotărăști să cumperi.

Am aruncat încă o privire înspre etichetă, ca să mă asigur că citisem corect.

— Poșeta asta costă trei mii de dolari, Blake.

El a ridicat din umeri.

— Bine, ia-ți-o!

— E ridicol să arunci o asemenea sumă pe o poșetă! i-am șuiert, căci nu voiam să insult personalul din magazin ori să mă dau de gol că mă simțeam acolo ca peștele pe uscat.

Blake s-a apropiat, coborându-și vocea.

— Ridicol e faptul că tu-ți faci griji în privința banilor când eu am grămezi întregi. Ia poșeta și treci mai departe! Avem un kilometru de magazine de vizitat azi, iar eu o să-ți cumpăr orice chestie pe care-ți cad ochii.

Am oftat exasperată. Nu concepeam să cheltuie atâția bani pentru mine. În timp ce mă luptam să găesc o cale de a-l convinge că planul lui era absurd, Blake a luat poșeta de pe raft și a continuat să înainteze prin magazin fără mine. M-am grăbit să ajung lângă el.

— Blake, oprește-te! Fără glumă, chiar n-am nevoie de poșeta aia.

— O luăm.

— Nici măcar nu-mi place, l-am mințit eu.

El a ridicat o sprânceană.

— Sunt oameni care n-au nimic, iar tu vrei să dau o sumă exorbitantă pe ceva ce nu-mi trebuie.

— Eu vreau să cheltuiesc o sumă exorbitantă pentru *tine*. E ziua ta. Vreau să-mi răsfăț logodnica. Am muncit din greu pentru banii pe care i-am câștigat și am dreptul ăsta.

Ne-am fixat unul pe altul preț de câteva minute, prinși într-o tăcere tensionată. El și-a încordat maxilarul.

— Te-ar ajuta dacă aş echilibra cadoul cu o donație către o acțiune caritabilă la alegerea ta?

Mi-am dat ochii peste cap, iar umerii mi s-au pleoștit în semn de înfrângere.

— Acum putem să cumpărăm poșeta asta nenorocită?

Știam că trebuia să-mi aleg cu atenție bățăliile. Ne aflam în plin război, iar Blake nu avea să mă lase să-l câștig. Am cedat cu un oftat.

— Bine.

— Bravo, pentru că urmează magazinul Cartier. De-abia îmi făceam încălzirea.

M-a copleșit o nouă senzație de disconfort. La naiba!

— S-ar putea să mai am nevoie de șampanie pentru asta.

El mi-a aruncat un zâmbet plin de îngâmfare.

— Sunt sigur că se poate aranja.

Capitolul 6

Trei ore mai târziu, eram înapoi în camera de hotel. Am lăsat jos cele câteva pungi pe care Blake mă lăsase să le car și m-am prăbușit pe pat. Eram traumatizată ca după un război, șocată de prețurile de pe etichete și ruptă de oboseală. La cererea lui Blake, refuzasem cât putusem să mă uit la prețuri. De cele mai multe ori fusese irelevant, căci prețurile nu se discutau niciodată în timp ce vânzătorii îmi prezentau cele mai bune mărfuri pe care le aveau în galantar.

Blake mă răsfățase peste măsură. Răsfățat e puțin spus. Mă întorsesem cu o garderobă nouă, lenjerie nouă pentru fiecare zi a săptămânii și mai multe flecușete de firmă decât văzusem vreodată la altcineva.

Am tras un pui de somn de o oră, după care am mai făcut un duș și ne-am îmbrăcat pentru cină. Eu mi-am pus o rochie neagră, cu mâneci lungi, pe care Blake insistase s-o cumpăr după ce, cu câteva ceasuri în urmă, o probasem pentru el într-un magazin. Tivul se oprea la jumătatea coapsei, iar spatelul avea o răscoială adâncă, perfectă pentru o seară târzie de vară.

Mi-am prins la încheietură ceasul cu cadran mare, bătut în diamante, care trebuie să fi costat o avere. După-amiaza aceea, deși epuizantă, se dovedise uluitoare. Nu puteam să nu mă simt specială în vreme ce vânzătorii aproape că dansau în jurul nostru și se întreceau pentru orice ocazie de a trece cardul lui Blake prin aparat, uimindu-mă cu tot ce era mai bun.

El purta o pereche de pantaloni gri-închis și o cămașă neagră, cu mânecile suflecate. Avea părul ciufulit după somn. Ochii îi străluceau. Nu mi-am putut reține un zâmbet când imaginea lui reflectată în oglindă s-a apropiat de mine.

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

Mi-am dat ochii peste cap.

— De unde să încep?

Blake a râs, pipăind diamantele scânteietoare care-mi atârnavă în urechi.

— Cu plăcere. Și eu îți mulțumesc. Pentru că ai acceptat să mă faci cel mai fericit bărbat de pe pământ. Deja sunt, dar faptul că o să-mi împart tot restul vieții cu tine e cel mai frumos cadou pe care mi l-ai putea oferi vreodată.

— Și eu simt la fel. Dar n-am nevoie de diamante și de poșete ca să fiu fericită.

El și-a lăsat capul într-o parte.

— Să te răsfăț mă face fericit. Așa că lasă-mă să te răsfăț puțin.

— Ce-ai zice să ne facem de cap la cumpărături doar când sunt ocazii speciale?

— Cum spui tu, șefa, a mormăit el, gâdilându-mi gâtul cu nasul.

Nu mi-am putut ascunde surâsul când m-a răsucit către el și m-a sărutat. În scurt timp, ceea ce începuse lent s-a transformat într-un sărut profund și lasciv. Blake și-a făcut loc printre buzele mele, încolăcindu-și limba cu a mea. Am gemut și mi-am trecut degetele prin părul lui, arcuindu-mă spre el. Făcând un pas în față, m-a lipit cu grijă de măsura cu oglindă în fața căreia mă pregătisem de ieșire.

Mi-am ridicat o coapsă până în palma lui. După ce m-a strâns ușor, Blake mi-a eliberat piciorul și a întrerupt sărutul.

Ochii i se întunecaseră, iar dovada dorinței lui îi umflase țesătura pantalonilor.

— Urăsc să fiu glasul rațiunii, dar probabil c-ar trebui să plecăm. N-aș vrea să te fi gătit atâta doar ca să te dezbrac până la piele și să îți-o trag în neștire înainte să ieșim măcar din hotel.

Răsuflarea mi s-a accelerat la auzul acestei amenințări. Blake și-a trecut limba peste buza de jos, o promisiune senzuală a ceea ce avea să urmeze.

— Dar poți fi sigură că asta o să se-ntâmple când o să ne întoarcem. Nu sunt nici pe departe sătul de tine pentru ziua de azi.

— Încerci să bați recordul privind numărul de orgasme pe care le pot avea într-o singură zi?

Buzele i s-au curbat într-un zâmbet strâmb.

— Ce pot să zic? Am o slăbiciune pentru sărbătorite.

Deja avusesem parte de cea mai grozavă aniversare din câte îmi aminteam. Nimic nu se compara cu a fi răsfățată și iubită de bărbatul cu care urma să mă căsătoresc. L-am împins un pic și m-am grăbit să mă aranjez înainte să începem ceva ce trebuia să terminăm, fără doar și poate.

Blake alesese un restaurant renumit în oraș pentru biftecurile sale. Chelnerul ne-a așezat într-un colț liniștit al localului. Am comandat și ospătarul ne-a turnat în pahare dintr-o sticlă de vin. Soarele apusese, îmbrăcând într-o lumină pastelată zarea nesfârșită de deasupra lacului. Abia dacă am auzit vocea lui Blake pe fundal.

— La ce te gândești?

M-am trezit din visare și mi-am ridicat paharul.

— Hai să ciocnim!

— În cinstea cui ciocnim?

Nu a trecutului. Din contră.

— Hai să ciocnim în cinstea viitorului!

El mi-a atins paharul cu al lui, iar micul clinchet a rămas singurul sunet dintre noi de-a lungul următoarelor câteva minute.

— Te bucuri că am venit aici?

M-am gândit la întrebarea lui și m-am uitat din nou la apa scânteietoare.

— Într-un fel. Nu știu. S-au întâmplat multe.

Blake s-a lăsat pe spătarul scaunului, în timp ce eu contemplam peisajul.

— Familia mea — familia mamei mele — are acolo o casă pe malul apei.

Am arătat pe fereastră, către un loc invizibil din celălalt capăt al lacului, un loc în care-mi petrecusem o altă parte a vieții.

— Dincolo de lac, în Michigan.

După câteva clipe, Blake și-a reîntors privirea către mine.

— Nu știam. Când ai fost acolo ultima oară?

Am sorbit cu grijă din vin. Aroma puternică mi s-a rostogolit pe limbă, iar parfumul mi-a pătruns în nări. Am înghițit, bucurându-mă pentru încă o trăire decadentă datorată simplului fapt că mă aflu în viața lui Blake. Nu știam sigur dacă aveam să mă obișnuiesc vreodată să fiu atât de răsfățată, dar îl iubeam pe omul ăsta și nu intenționeam să mă opun lucrurilor care-l făceau fericit. Gândurile mi s-au îndreptat iar către casa de pe malul lacului și către ultimele zile petrecute în ea, alături de familie.

— Acum multă vreme, am răspuns în cele din urmă. Înainte să plec la internat, ne-am petrecut vacanța de vară acolo. De fapt, a fost ultima vară din viața mamei, ultima perioadă în care m-am simțit copil. Ei îi era rău și nu putea să țină pasul cu mine. Aveam multă energie. Fetele lui Elliot mi-au adus aminte de asta. Noi întotdeauna ne distrăm teribil împreună, dar în vara aia mama n-a putut să facă prea multe lucruri. Era mereu obosită. Pe atunci nu știam că deja se îmbolnăvisese. E unul dintre acele lucruri pe care nu le înțelegi decât atunci când înaintezi în vârstă.

Am închis ochii, împingând în adâncul meu emoțiile redeștăpătate odată cu amintirea ei. Mama mea. Singurul om pe care putusem

să contez mereu c-o să aibă grijă de mine, c-o să mă ajute să trec prin momentele grele. Doamne, ce dor mi-era de ea! De râsul ei și de felul în care mă strângea la piept cu ultimele picături din energia ei aflată pe sfârșite. Am expirat îndelung, hotărâtă să nu mă pierd cu firea.

— După o vreme, obișnuiam să mă reîntorc acolo cu gândul, încercând să păstrez ultimele amintiri cu ea. Într-o zi totul a căpătat sens.

Am scuturat din cap.

— Oricum, familia ei a fost întotdeauna distantă. Niciodată nu mergeam să mă joc cu verișorii mei sau să-i vizitez pe bunica și bunicul, așa cum fac copiii obișnuiți. Chiar și atunci, știind că mama era pe moarte, ei nu și-au schimbat felul de a se purta cu noi. Unchii și mătușile mele erau în oraș, dar niciodată n-aveau loc pentru noi în casă. Dacă verișorii se luau vreodată la ceartă, vina cădea cumva asupra mea. După un timp am început să mă retrag pur și simplu, să fac diverse lucruri de una singură. Neavând frați sau surori, nu mi-a fost foarte greu. Mama, Elliot și cu mine mergeam să înotăm sau ne plimbam cu mașina prin oraș. Ne cream propriile amintiri, doar noi trei.

Blake s-a întins către mine și mi-a atins ușor dosul mâinii.

— De ce crezi că v-au tratat așa?

— Credeam că din cauza mea, pentru că sarcina mamei i-a dezamăgit atât de mult, încât, după aceea, lucrurile n-au mai fost niciodată la fel. Dar aseară Elliot mi-a spus ceva...

Blake s-a oprit.

— Ce ți-a spus?

— Mi-a zis că ei și-ar fi dorit ca mama să-l silească pe Daniel să se însoare cu ea. Voiau ca ea să le spună părinților lui adevărul și să-l oblige să facă gestul onorabil. Cred că și după despărțire, mama a refuzat să-l forțeze. Își dorea să mă aibă pe mine, iar pe el probabil că-l iubea îndeajuns de mult, încât să-l lase să-și trăiască viața ce-i fusese predestinată.

Blake a rămas tăcut preț de câteva secunde.

— A făcut alegerea potrivită. Imaginează-ți cum ar fi fost viața ta dac-ai fi crescut în familia lui Daniel.

Am desenat cercuri pe suprafața paharului, cu privirea ațintită asupra luminii ce se reflecta în ea.

— Nu știu. Uneori mă gândesc la asta și mă întreb dacă mama ar fi reușit să facă din el un om mai bun. Ori ar fi ajuns ca Margo. Soția perfectă la brațul bărbatului politician, chinându-se să-și joace rolul și să mimeze succesul.

Blake a râs încet.

— Dacă tu semeni câtuși de puțin cu mama ta, bănuiesc că nu. Am zâmbit cu jumătate de gură.

— Spui că n-am stofă de primă doamnă?

— Nu, tu ai stofă de doamna președinte.

Am izbucnit în râs, oprindu-mă o clipă asupra aceluși gând ridicol. Să ai o firmă e una, iar eu n-aveam niciun fel de aspirații politice. Nu-mi puteam închipui că Blake are așa ceva.

— Atunci tu ce-ai fi?

El s-a lăsat pe spate și a ridicat brusc sprâncenele.

— Principalul tău consilier.

Am râs.

— Sună bine.

* * *

Am ieșit din restaurant, în aerul rece al nopții. Câteva minute mai târziu, am ajuns pe plaja deja cuprinsă de întuneric. Lacul Michigan se întindea în fața noastră ca un ocean. Ne-am scos pantofii și ne-am îndreptat către locul în care valurile clipeau blând peste nisip. Ne-am plimbat multă vreme pe drumul luminat doar de lună și de felinarele de pe faleză. Tremuram, căci adierea răcoroasă îmi pătrundea prin piele.

— Ți-e frig?

— Sunt bine.

Începusem să simt povara zilei ce trecuse, așa că am încetinit. Ne-am așezat, iar eu m-am aplecat înspre căldura lui Blake, lăsând ritmul valurilor să mă liniștească. Luminița unei bărci cu motor străbătea în tăcere orizontul.

— Acum încotro?

Am ridicat din umeri, mulțumită să stau acolo cu Blake și să iau o pauză de la ziua aceea încărcată de activități.

— Lumea e a ta. Dans, muzică, alte cumpărături.

Am râs.

— Oh, Doamne! Nu, te rog!

— Înapoi în cameră?

A ridicat din sprâncene cu subînțeles.

— Mai am câte ceva de explorat.

Mi-am mușcat buza și m-am foit agitată. Nu-mi puteam lua gândul de la ceea ce făcuserăm. Nu-mi aminteam să-mi mai fi dat vreodată drumul atât de tare datorită gurii lui. Trăirea fusese intensă, dar știam unde urma să ne ducă. Blake m-a prins de bărbie, silindu-mă să-mi îndrept ochii spre el.

— Ce se întâmplă?

— Nimic. Doar că... Te preocupă... chestia *aia*.

— Zău? Vreau să am acces total la corpul tău, inclusiv la fundul tău. Te vreau în toate felurile imaginabile.

Cu cât mă străduiam mai tare să-i evit ochii, cu atât mai adânc mă sfredelea cu privirea.

— Erica... Mark nu ți-a...

— Nu! am răspuns repede, dornică să închid subiectul. Nu despre el e vorba.

— Atunci despre ce? Ceva te deranjează. Te încordezi, iar nouă nu ni se întâmplă asta. E ceva ce nu-mi spui.

— Chiar vrei să discutăm despre istoria sexuală a fiecăruia, Blake? Parcă voiai ca trecutul să rămână trecut.

El a oftat din greu și s-a uitat spre lac.

— Am nevoie să-ți cunosc limitele și motivele pentru care le ai. O să fiu soțul tău...

— Dacă o să fii soțul meu, ar trebui să discuți cu mine, nu să-mi ascunzi anumite lucruri.

Blake n-a mai spus nimic și, din nou, mi-am dat seama că ne aflăm pe muchie de cuțit.

— Blake, n-am făcut călătoria asta ca să-mi serbez ziua. M-am simțit minunat, dar am pierdut o mare parte din timp cu niște frânturi din trecutul meu, pe care de multă vreme le lăsasem deoparte. Întâlnirea cu Elliot... Mă bucur că l-am revăzut, dar știam că venirea aici o să dezgroape vechi amintiri, lucruri dureroase. Și le privesc drept în față.

— Vrei să spui că eu nu fac asta?

— Tu ce crezi?

— Dacă te referi la ce-a zis Sophia, nu e nimic care să merite discutat.

— Ea a fost singura cu care ai avut o relație serioasă înaintea mea?

Blake a tras o înjurătură, rămânând cu ochii îndreptați spre lac.

— Înainte s-o întâlnesc pe ea, mi-am făcut de cap. Eram tânăr. Apoi am început să mă maturizez și m-am gândit că ar trebui să încerc să fiu și eu serios. Ne-am cunoscut printr-un prieten comun.

S-a apucat să deseneze cercuri în nisipul moale.

— Cred că ne-am găsit un interes comun, așa că i-am dat o șansă.

— Și după ea?

— Mi-am mai făcut puțin de cap. Dar a fost altceva.

— Cum?

A ezitat, clătînând aproape imperceptibil din cap.

— Până la tine, nu mi-am mai dorit o altă relație.

Tonul categoric al cuvintelor lui mi-a dat de înțeles că subiectul era din nou închis. Ca și cum cineva ar fi deschis o ușă și ar fi permis să intre un pic de aer, pentru ca apoi s-o trântescă repede la loc, lăsând iar între noi o atmosferă tensionată și înăbușitoare. Totuși, ușa fusese deschisă. Deși nu voiam să-i dau explicații, m-am gândit că pentru a-l face pe Blake să se confeseze cel mai bine era să-i servesc drept exemplu.

Mi-am făcut de lucru cu ceasul, jucându-mă cu delicatele îmbinări ale brățării.

— Și eu eram la fel.

Blake s-a uitat la mine, chestionându-mă din priviri.

— Înaintea lui Mark, mă rog... n-a fost nimeni înaintea lui. Eram virgină. După aceea, o vreme am fost dată peste cap. Dar, odată cu trecerea timpului, am depășit momentul. Nu puteam să las violul să-mi conducă viața și am decis că nu puteam să renunț pe veci la bărbați și la sex, oricât de mult mi-aș fi dorit-o uneori. Dar totul era... lipsit de emoție, cred. Și așa îmi venea greu să trec peste piedicile fizice. Nu îndrăzneam să merg mai departe și să mă îndrăgostesc de cineva.

Am tresărit, căci nu-mi plăceau amintirile care se deșteptaseră. Nu-mi plăcea nici felul în care sunau toate când le spuneam cu voce tare. Parcă aș fi fost o stricată cu sufletul de gheață.

— Nu toate au fost aventuri de-o noapte. Adică am avut iubiți, dar nimic serios. N-am dat nimănui ocazia să-mi frângă inima. Deja fusesem rănită foarte tare.

Blake a ridicat mâna și mi-a dat părul după ureche. Șuvițe subțiri îmi fluturau în vânt, peste obraji. Am tras în piept aerul rece, lăsând amintirile care-mi fulgerau prin minte să mă părăsească odată cu răsuflarea.

— Și spune-mi ce te deranjează atât de tare la jocul anal. Ce s-a întâmplat?

Am oftat, cuprinsă brusc de îngrijorare.

— Eram cu cineva de puțină vreme. Băusem câteva beri și am acceptat să-l las să-mi... facă mai mult. Fir-ar, doar nu vrei să auzi povestea asta, nu?

El mi-a luat mâna și mi-a ținut-o în poala lui, trecându-și ușor vârfurile degetelor peste pielea mea.

— Nu, dar vreau să mi-o spui.

Am scuturat neliniștită din cap.

— Mi-a făcut rău.

Blake și-a oprit mângâierile, iar privirea i s-a oprit cu un aer protector asupra mea.

— Nu cred că a intenționat. Nu s-a întâmplat ca în cazul lui Mark, dar și-a dat drumul până să apuc să-l opresc. Nu prea pot să-l învinovățesc. Cred că era doar un idiot, care gândea cu... mă rog, nu contează. Dar ceva din partida respectivă s-a apropiat un pic prea mult de ceea ce suferisem înainte. El n-a știut niciodată motivul, dar nu l-am mai sunat. Și de atunci n-am mai făcut niciodată chestia *aia*.

— Știi că eu nu ți-aș face niciun rău.

Am simțit o strângere de inimă la auzul cuvintelor lui dulci, rostite cu blândețe.

— Știu că nu mi-ai face. Pur și simplu îmi vine greu să-mi închipui că ar putea să-mi placă din moment ce a fost atât de *neplăcut*.

— Ți-ar plăcea.

Obrajii mi s-au înfierbântat și am fost recunoscătoare că era întuneric. Nu voiam să aflu încă faptul că l-aș fi lăsat să-mi facă orice, să mă împingă dincolo de orice limită, inclusiv de cea despre care vorbeam. Nu voiam să recunosc atunci că, uneori, lucrurile care mă speriau cel mai tare erau și cele care mă excitau în egală măsură.

În noaptea aceea am făcut dragoste. În ciuda emoțiilor ivite între noi, nu ne-am răscolit unul pe altul, așa cum făcuserăm de atâtea ori înainte. N-am mai vorbit despre trecutul nostru. N-am mai vorbit aproape deloc, fiecare având pe buze doar numele celuilalt.

Blake voia, poate, să-mi aducă aminte că relația noastră putea fi și așa. Poate nu-și dădea seama că deja îi încredințam implicit trupul meu, iar felul lent și pasional în care mă iubea era o dovadă a faptului că putea fi oricine aveam nevoie, oricând aveam nevoie.

Ochii lui nu i-au părăsit nicio secundă pe ai mei, iar când și-a dat drumul, privirea lui m-a răvășit. Puteam să mă uit în sufletul lui, iar ceea ce am văzut m-a zdruncinat definitiv.

Capitolul 7

Luni dimineață m-am întors la muncă ciudat de odihnită, având în vedere cât de mult călătorisem. M-am ocupat de e-mailurile strânse peste weekend și am simțit o surprinzătoare liniște sufletească. Sfârșitul săptămânii fusese încărcat de emoții intense, dar, în multe privințe, purificator. Faptul că nu-l mai văzusem pe Elliot de atâta vreme mă apăsa într-un fel pe care nu l-am înțeles pe deplin decât după ce ne-am reîntâlnit. Mă distanțasem afectiv de el, respingându-l odată cu trecerea timpului, înainte să simt durerea de a fi pe locul doi, după noua lui familie. Dar în secunda în care am intrat în casa lui și a lui Beth, mi-am dat seama că nu mai puteam fugi de vechile sentimente.

Elliot își avea locul lui în trecutul meu și, cu toate că nu urma să fie mereu ușor, știam că-și dorea să aibă un loc, oricât de mic, și în viitorul meu. Ne despărțiserăm cu promisiunea de a ne revedea la nuntă.

Nunta. Fiona și Alli puneau la punct ultimele detalii, iar eu simteam un incontrollabil fior în stomac ori de câte ori mi-o imaginam.

Am zâmbit în sinea mea. Încet, dar sigur, toate păreau să se așeze la locul lor în jurul meu. După toate prin câte trecuserăm eu și Blake, meritam acest răgaz. În timp ce mă gândeam la asta, am auzit un glas cunoscut străbătând încăperile firmei. M-am ridicat de la masă și am dat de Alex în camera principală. Mi-am amintit brusc că Alli mi-l trecuse în programul din acea după-amiază.

— Erica, îmi pare bine să te văd!

Ne-am strâns mâinile.

— Și mie. Ce te aduce prin oraș?

— Am rude aici. Sora mea tocmai a născut, așa că m-am gândit să vin în vizită.

— Oh, felicitări! E grozav!

— Mersi. Cine știe când o să ajung să am și eu copii, deci m-am gândit să savurez bucuria altora. Așa scap și de schimbatul scutecelor.

Am râs.

— Voiai doar să te pui la curent cu cifrele?

— Da, hei, lasă-mă să-ți fac cinste cu o cafea și o să stăm de vorbă!

— Sigur.

Câteva minute mai târziu, stăteam așezați la o măsuță din cafe-neaua de la parter. Simone era ocupată, așa că unul dintre ajutoarele ei ne-a luat comanda și ne-a adus repede două cafele cu gheață.

După o scurtă conversație despre vreme, Alex a băgat mâna în buzunarul sacoului, de unde a scos un cec.

— Vreau să ți-l dau cât sunt aici.

L-am luat și am încercat să-mi ascund satisfacția la vederea sumei considerabile. Parteneriatul dintre companiile noastre devenea tot mai profitabil, iar stabilitatea financiară pe care ne-o oferise oportunitatea asta era o răsplată în sine.

— Mulțumesc.

Am împăturit cecul și l-am așteptat pe Alex să continue. De obicei discutam la telefon despre chestiunile de rutină, așa că eram curioasă de ce anume venise la birou pentru a-mi vorbi.

— Lucrurile au mers bine, mi-a zis el.

— Categorie. Sunt foarte recunoscătoare că am reușit să colaborăm.

Alex a sorbit din cafea, apoi a lăsat-o cu grijă pe masă.

— De acord. De fapt, ăsta-i motivul pentru care voiam să trec pe aici. Am o propunere pentru tine.

— Care?

El și-a țuguat ușor buzele.

— Vreau să cumpăr Clozpin.

Mie mi-a căzut falca, iar pe buzele lui s-a ivit un zâmbet de satisfacție.

— Știi că probabil e un șoc. De aceea voiam să discutăm în persoană.

— Nu pot să neg că e un șoc. De unde ți-a venit ideea?

Nu mă gândisem niciodată serios la achiziție ca la o opțiune valabilă. Multă vreme fuseserăm în curs de dezvoltare. Abia de curând ajunseserăm la cifrele care să arate cu adevărat o traiectorie ascendentă.

— Simplu: de la parteneriatul nostru și de la valoarea pe care o aduce companiei mele.

— Parteneriatul a fost ceva grozav pentru noi, dar e clar că site-ul tău e mai solid. Probabil că nu mi-am dat seama de impactul pe care-l are colaborarea asupra ta.

Alex s-a lăsat în față, sprijinindu-și coatele de masă.

— Sunt unde sunt pentru că văd potențialul unei afaceri înaintea altora. Văd potențial și în afacerea asta, cu tine la conducerea echipei de aici. Eu am capital. Tu îl ai pe Landon, ceea ce înseamnă că ai, la rândul tău, acces la capital. Dar eu dețin infrastructura necesară pentru a-ți duce imediat conceptul la următorul nivel. Și, dacă e să fac asta, vreau statut de proprietar.

Am dat din cap în semn de aprobare.

— Uau! Nu prea știi ce să zic. Nici măcar n-am luat vreodată în calcul ceva de genul ăsta.

El a continuat cu un aer mai serios, ca și cum prietenia ar fi lăsat loc afacerilor.

— Înțeleg. Ar trebui să-ți iei un răgaz de gândire. Dacă vrei să mergem mai departe cu discuția, mi-aș dori să văd situația financiară amănunțită, astfel încât să putem face o evaluare. Evident, intenționez să-ți fac o ofertă mai mult decât corectă.

— Ăăm, ok.

Mi-am ridicat cafeaua cu mâini tremurătoare. Alex mă luase complet prin surprindere.

— Ținând cont de propunerea pe care ți-am făcut-o, ai vreo idee sau vreo întrebare pentru mine?

Gândurile mi se învăteau în cap în timp ce încercam să-mi imaginez ce-ar fi putut să însemne asta pentru mine și pentru afacere, ca să nu mai vorbesc despre oamenii care acum se bazau pe ea.

— Cred că principala mea preocupare e echipa. Ce-o să se întâmple cu slujbele tuturor? Aș vrea să mă asigur că nimeni nu e în pericol.

— Sigur, putem să introducem toată vorbăria în contractul de vânzare. De fapt, cred că e important ca tocmai tu să rămâi și să conduci în continuare firma. În esență, vreau să faci mai departe tot ceea ce faci acum. Ți ofer ocazia să-ți retragi banii mai devreme, fără să renunți la administrarea operațiunilor.

Am dat iar din cap, încercând să procesez toate acele noi informații.

— Va trebui să mă gândesc, OK?

Alex mi-a zâmbit, iar omul de afaceri din el s-a înmuiat.

— Grozav. Vorbește cu Landon și pune-mi orice întrebare îți trece prin cap. Dacă-mi trimiți săptămâna asta o parte dintre rapoartele tale financiare, aș putea să-ți fac repede o ofertă. Te-ar putea ajuta și pe tine să te hotărăști.

Am izbucnit într-un răs uimit și mi-am masat fruntea.

— OK, sigur.

Ne-am strâns mâinile, apoi el m-a lăsat să mă gândesc la amploarea propunerii pe care tocmai mi-o făcuse. Uluită, m-am uitat pe fereastra

cafenelei. Alex avea dreptate. Trebuia să discut cu Blake, deoarece intuiția nu-mi spunea dacă era o idee bună sau una groaznică. Pur și simplu, rămăsesem trăsniță.

— Cine-i tipul la costum?

Simone a luat ceașca de cafea a lui Alex și mi-a aruncat o privire curioasă.

— Alex, i-am răspuns repede, încercând să-mi ascund brusca tulburare. De curând am devenit parteneri. Voia doar să discutăm despre afaceri.

Am avut grijă să nu menționez nimic despre propunerea primită, ca nu cumva Simone să-i spună despre ea lui James. Trebuia să mă gândesc la multe lucruri înainte de a pune echipa în fața unei posibile achiziții. Deși eram nerăbdătoare să le aflu părerea, voiam să discut mai întâi cu Blake. El mizase cel mai mult pe afacerea noastră și avea mai multă experiență decât mine.

— Sper să nu te superi că ți-am folosit cafeneaua drept birou. Probabil c-ar trebui să-ți plătesc chirie pentru toate discuțiile de lucru pe care ajung să le port aici.

Simone a izbucnit în râs, un sunet gutural ce răsuna peste murmurul neîntrerupt din cafenea.

— Da, sigur! Poți să mă plătești în băuturi. Apropo, când ieșim din nou în oraș? Aud zvonuri despre o petrecere a burlăcițelor.

Am râs nervos.

— Alli te-a inclus deja în planurile ei?

— Oh, da!

Mi-a făcut cu ochiul, iar un rânjet poznaș i s-a întipărit pe chip. A fost cât pe ce să mă înec cu cafeaua.

— Oh, nu! Figura ta mă pune serios pe gânduri.

— Așa și trebuie.

Simone a izbucnit iar în râs. Eu am scuturat din cap, iar ea m-a lovit în joacă peste braț.

— Nu-ți face griji, Erica. O să ne distrăm de minune.

— N-am nicio îndoială.

I-am zâmbit larg și mi-am luat poșeta ca să plec. Oricât de neli-niștitoare ar fi fost amenințările ei glumețe, aveam chestii mai serioase de făcut.

— Bine, ne vedem mai târziu.

— Nicio problemă, iubita! Fă-i praf!

Simone mi-a surâs și mi-a oferit o scurtă îmbrățișare înainte să ies din cafenea. Când am pășit pe trotuar, mi-am dat seama că nu vreau să mă-ntorc la birou. Aroma cafelei și promisiunea toamnei se împleteau în aer. Nu mă puteam întoarce la lucru cu toate acele noutăți în minte. M-am uitat în stânga și-n dreapta, neștiind sigur încotro s-o iau. Escalade-ul negru al lui Clay era parcat la capătul străzii. Am pornit spre el. Am sărit pe bancheta din spate.

— Bună, Clay!

— Domnișoară Hathaway. Vreți să vă duc acasă?

— Nu, nu încă. Te-ar deranja să mă duci până la Harvard?

— Bineînțeles că nu.

Cartierul financiar s-a pierdut în zare pe măsură ce ne îndreptam către cealaltă parte a orașului. Am traversat râul și ne-am strecurat pe străduțele înguste ce înconjurau campusul istoric al Universității Harvard.

— Aici e bine, Clay, am spus eu, când ne-am oprit la un semafor aflat într-o zonă pe care o cunoșteam bine.

— De unde ați vrea să vă iau?

— Te sun eu.

El a șovăit.

— N-o să pățesc nimic, îți promit. Fac doar o plimbare prin campus. N-o să mă duc prea departe.

I-am aruncat un zâmbet strâmb. Blake deja îl făcuse cu ou și cu oțet pentru că mă mai lăsase și altădată să dispar de sub paza lui. Totuși, Clay parcă mă înțelegea puțin. Prezența lui mă liniștea, dar, din când în când, trebuia să-mi întind aripile și să zbor.

— Ce să-i spun domnului Landon dacă întreabă de dumneavoastră?

Am oftat.

— Spune-i că am ieșit la o plimbare, iar dacă-și face griji, poate să mă sune. Am telefonul la mine.

El a dat din cap și eu am ieșit din mașină. Mi-am făcut loc prin mulțimea de după-amiază, un amestec de studenți și turiști. Ținând cont că lipsisem doar câteva luni, m-a mirat faptul că nu recunoșteam pe nimeni. Harvard rămăsese oficial în trecut și, Doamne, cum mi se mai schimbase viața!

Am intrat pe porțile ce duceau către campus. Aerul era altul și m-am simțit învăluită de amintirile vechiului trai pe care-l dusesem acolo. Am zâmbit, recunoscătoare că reușisem să adun atâta amintiri din acele locuri. M-am plimbat până când au început să mă doară picioarele. Am găsit o bancă liberă, sub un copac cuibărit într-o curte destul de retrasă.

Oamenii treceau pe lângă mine, prinși în propriile conversații. Vântul adia printre arborii bătrâni de deasupra mea. Clădirile din piatră și cărămidă se înălțau tăcute, impunătoare. Din depărtare, răzbătea murmurul slab al străzilor orașului aflat dincolo de campus.

Totul mi se părea diferit. Pământul pe care călcam, aerul pe care-l respiram, ba chiar și locurile acelea din trecutul meu. Oare discuția cu Alex să fi fost de vină? Cu Blake în viața mea, mă obișnuisem să-mi văd lumea întoarsă cu fundul în sus, dar de data asta era vorba despre altceva. Era vorba despre afacerea mea.

Perspectiva de a i-o vinde lui Alex mă încânta. Și mă îngrozea, în același timp. O parte din mine era gata să explodeze de bucurie în fața promisiunii de a merge până la capăt, de a putea să spun că am reușit. După toate strădaniile noastre de a ne menține la suprafață, puteam să merg mai departe știind că transformasem afacerea într-un succes. Nu știam ce sumă urma să-mi ofere Alex, dar, judecând după cecurile grase pe care compania lui ni le trimitea deja, probabil că suma avea să fie impresionantă. Blake nu m-ar fi lăsat să accept un preț care să nu fie mai mult decât corect, iar Alex tocmai asta îmi promisese.

Gândul mi-a zburat la numeroasele posibilități. Aș fi scăpat de migăloasa muncă zilnică și aș fi căpătat genul de libertate de care se bucura Blake, el putând să-și aleagă proiectele pe sprânceană. Suma dobândită din vânzare nu s-ar fi apropiat nicidecum de averea lui, dar i-aș fi putut restitui împrumutul, apoi aș fi rămas cu mici economii proprii, pe care să pot spune că le-am câștigat singură. Poate că banii mi-ar fi ajuns să fac și o investiție independentă în proiectul lui Geoff. Îmi făcusem probleme în legătură cu felul în care avea să-mi fac timp pentru acel proiect, având în vedere toate celelalte treburi. Putea fi momentul ideal pentru o schimbare. O strângere îngrijorătoare de inimă mi-a temperat euforia. Dacă viața avea să mi se schimbe totuși mai mult decât îmi doream? Frumosul birou pe care Blake îl renovase pentru mine, echipa care-mi devenise atât de apropiată, rutina cotidiană ce mă împingea înainte, nimic din toate acestea nu mi-ar mai fi aparținut, dacă aș fi renunțat la dreptul de proprietate asupra afacerii.

Mintea mi-a luat-o razna în toate direcțiile, luând în calcul fiecare variantă, până când entuziasmul de mai devreme a ajuns vecin cu teama de a nu lua decizia greșită. Atunci mi-a sunat telefonul. Era Alli.

— Bună!

— Bună, s-a întâmplat ceva? Ești plecată de ceva vreme și nu te-am văzut jos.

Am oftat, bucuroasă că-i auzeam vocea.

— N-am pățit nimic. M-am hotărât să fac o plimbare după întâlnirea cu Alex.

— E totul în regulă?

Îngrijorarea îi înmuiase vocea. Am închis ochii. Aveam mai multă nevoie ca oricând de sfaturile ei.

— Totul e bine. Pur și simplu, simțeam nevoia de puțin aer curat. Ai vreun plan pentru seara asta? Vreau să discutăm ceva.

— Ăăă, sigur. O seară ca între fete sau îi invităm pe Heath și Blake?

Nu încăpea îndoială că Blake urma să aibă un cuvânt de spus despre propunerea lui Alex, iar pentru mine părerile lui erau mai importante decât ale oricui altcuiva. El avea mai multă experiență decât noi toți la un loc și eram convinsă că niciodată nu m-ar fi îndrumat în direcția greșită.

Dacă avea să-mi lase sau nu libertatea de a negocia singură tranzacția era o cu totul altă chestiune.

— Sigur, am răspuns, cu glas nesigur. Trimite-mi doar un mesaj cu locul întâlnirii.

— Ok, s-a făcut!

* * *

Imediat după ce am comandat cantități industriale de *sushi*, Alli a deschis discuția.

— Deci ce s-a întâmplat cu Alex?

Ochii îi erau ațintiți cu nerăbdare asupra mea. Blake și Heath i-au urmat exemplul. Am înghițit nodul care mi se pusese în gât. Acu-i acu'!

— Vrea să cumpere Clozpin.

Alli a făcut ochii incredibil de mari, fiind cât pe ce să se înece cu cocteilul Mai Tai din care tocmai sorbea.

— Poftim?

— Intenționează să ducă site-ul la nivelul următor, dar nu vrea să facă investiția fără să aibă drept exclusiv de proprietate.

— Și ce i-ai spus? m-a întrebat Heath.

Eu m-am uitat la Blake, pe chipul căruia nu se citeau nici surprinderea, nici nemulțumirea.

— I-am răspuns c-o să mă mai gândesc. Mi-a zis că ar putea să-mi facă o ofertă, dacă-i trimit câteva date financiare.

— Dar eram pe drumul cel bun! a spus Alli, îmbufnându-se un pic.

Trăsăturile ei reflectau aceleași emoții amestecate pe care le simțisem și eu mai devreme. Uimire, entuziasm, tristețe, îngrijorare.

— Nu vrei să vedem mai întâi cât de mult putem progresa?

— În ultima vreme am făcut mari progrese, dar majoritatea se datorează parteneriatului cu Alex, am explicat eu. Primim comisioane substanțiale pentru recomandări. Gândește-te ce ar însemna asta pentru noi în cazul unei vânzări!

— Alex deja știe ce potențial de profit aveți. Mă îndoiesc c-ar veni cu o propunere jignitoare, a zis Blake, întrerupându-și tăcerea îngândurată. Întrebarea mai importantă, însă, e dacă tu vrei să vinzi.

— Sinceră să fiu, nu știu. El spunea că și-ar dori să rămânem toți în firmă. Pentru mine ar putea însemna mai multă flexibilitate, ca să pot lucra și la alte proiecte.

Blake a ridicat o sprânceană.

— Al lui Geoff?

— Poate. Sau altele. Mi-am dat seama că s-ar putea să mă întind mai mult decât mi-e plapuma, încercând să fac tot ceea ce-mi doresc. Până la urmă va trebui să iau o hotărâre.

— Dar dacă Alex o să ne schimbe felul de a fi... Mă refer la esența companiei.

Alli aducea un argument serios. Îmi dădeam seama că făcea pe avocatul diavolului și avea dreptate. Își lăsase în urmă viața de la New York, pentru a veni și a lucra cu mine în Boston. Pentru ea, pentru Sid și pentru mine, afacerea reprezenta o enormă parte din viață. Orice schimbare ar fi avut un impact uriaș asupra tuturor.

— Sper că n-ar face-o. Pare să aprecieze cu adevărat ceea ce am realizat deja. Dar presupun că e un risc pe care ar trebui să ni-l asumăm.

— Deci ce o să faci? m-a întrebat Heath, împingându-mă și mai mult înspre o decizie pe care nu eram în stare s-o iau în seara aceea.

Am ridicat din umeri.

— M-am gândit toată ziua și nu pot spune că știu ce ar trebui să fac. Totuși, trebuie să recunosc că ideea promite. În după-amiaza asta, i-am trimis lui Alex rapoartele financiare, ca să punem lucrurile în mișcare. Dacă oferta se va dovedi corectă, cred c-ar trebui să ne gândim serios la ea.

Alli a oftat.

— Uau!

— Ei bine, mie mi se pare o șansă grozavă. Pentru amândouă. Amândouă ați muncit din greu și, dacă e momentul potrivit să vindeți, atunci dați-i bătaie!

Când Heath a zâmbit, grijile lui Alli parcă s-au topit, iar ochii i s-au încălzit, uitându-se în ochii lui. Eu mi-am îndreptat privirea către Blake, care stătea lângă mine. Își ținea brațul întins pe spătarul scaunului meu și mă mângâia ușor pe spate. Gestul era o mică asigurare cu privire la sprijinul și aprobarea lui. Simțeam că avea mai multe de spus pe acel subiect decât era dispus să discute cu Alli și Heath, dar, cel puțin pentru moment, nu mă simțeam pe o cale complet greșită luând în calcul propunerea lui Alex.

Chelnerul ne-a adus un uriaș vas cu *sushi*, pe care l-a așezat în mijlocul mesei. Am mâncat pe săturate și am mai băut câte un Mai Tai fiecare. După încă un ceas de discuții despre afaceri și despre detaliile nunții, eu și Blake ne-am luat rămas-bun de la Heath și Alli.

Ne-am întors pe jos la apartamentul nostru, aflat la doar câteva străzi distanță.

— Se pare că ai avut parte de o zi mare, a zis el, împletindu-și degetele cu ale mele în timp ce mergeam.

Am râs.

— Nu zău!

— Pot să discut eu mâine cu Alex și să-l trag de limbă cu privire la ofertă, a spus el.

Mi-am fixat privirea asupra propriilor pași pe trotuar.

— Apropo de asta.

Am ezitat, luându-mi inima în dinți pentru reacția care avea să urmeze.

— Aș vrea să negociez singură.

Blake a încetinit în fața copertinei clădirii.

— Am mai vorbit despre asta, Erica.

Vocea îi era calmă, dar încordarea îi radia din tot corpul. Am inspirat adânc și m-am pregătit să rezist atât cât aveam să pot.

— Știu. Și știi că e logic ca tu să pui la punct vânzarea împreună cu Alex. În mod evident, amândoi sunteți pe aceeași treaptă când vine vorba despre afaceri. Eu mai am mult de învățat și îți prețuiesc sfaturile. Întotdeauna. Dar afacerea am construit-o de la zero. Da, împreună cu Alli și Sid. Da, cu investiția ta, care ne-a ajutat să creștem. Totuși, dacă asta o să fie cu adevărat sfârșitul perioadei în care am fost patroana unei companii, vreau să pot spune că am scris cu mâna mea ultimul capitol.

Mi-am ridicat privirea spre el, rugându-l în tăcere să mă lase să fac de una singură următorul pas.

— Probabil că-ți dorești, mai mult decât orice, ca ultimul capitol să fie unul frumos, nu-i așa?

Am oftat.

— Da, bineînțeles. Dar sunt capabilă să negociez, am adăugat repede, căci nu voiam să arăt nicio licărire de îndoială. Și dacă o să mă simt depășită, o să-l trimit pe Alex la tine. După întâlnirea din California, pesemne crede deja că am nevoie de permisiunea ta și ca să comand produse de papetărie pentru birou.

Blake și-a trecut o mână prin păr.

— Știi bine că nu-i adevărat.

Am strâns din umeri.

— Nu consider că respectul cuiva din domeniu vine de la sine. A trebuit să mă lupt și să arăt ce pot la fiecare pas. Faptul că tu te învârți pe lângă mine, gata să intervii în caz că mă poticnesc, probabil nu mă ajută prea mult. Îți sunt recunoscătoare. Pe bune!

— Asta-i treaba mea, Erica! a insistat el.

Umerii mi s-au lăsat în jos.

— Știu, dar Blake... firma e copilașul meu.

El a înjurat ca pentru sine, după care s-a uitat în ochii mei rugători.

— Bine. Negociază tranzacția cu Alex, dar promite-mi că n-o să-ți asumi nicio obligație fără să mă consulți mai întâi.

— Sunt de acord. Oricum n-aș fi făcut-o.

— Iar dacă hotărăști că vrei să vinzi, o să-i punem pe avocații mei să redacteze contractul.

Mi-am dat ochii peste cap din pricina stăruințelor lui.

— Blake, am și eu avocații mei. Sunt destul de buni.

El a făcut un pas înainte, hotărârea citindu-i-se clar în priviri. Eu am făcut un pas înapoi, doar ca să mă trezesc lipită de fațada clădirii.

— Îți dai seama că ajungi să scoți omul din minți?

Mi-am prins buza de jos între dinți, încercând să-mi înăbuș zâmbetul. I-am cuprins umerii în mâini, masându-i ușor.

— Da, am recunoscut.

Blake s-a uitat în altă parte, ca și cum s-ar fi străduit să scape de propria frustrare. I-am sărutat obrazul, simțind asprimea bărbii crescute peste zi.

— Te iubesc, i-am șoptit.

— Avocații mei, a spus el ferm, cu un aer serios. Și te vreau sus, goală, în genunchi, așteptându-mă. Urc în câteva minute.

M-am încruntat.

— Unde te duci?

— Trebuie să dau un telefon.

— Pe cine suni?

Am încercat să-l îndepărtez, dar mă ținea strâns între ușa și corpul lui încordat. Mi-a prins încheieturile și mi le-a ridicat deasupra capului.

— Mai întreabă-mă o dată și pot să-ți promit c-o să regreti.

Șoldurile i s-au mișcat, țintuindu-mă lângă el și accentuând promisiunea făcută cu glas aspru. M-am oprit, cântărind raportul dintre furia și dorința din vocea lui, gândindu-mă cât puteam să-l forțez. Iar mi-am mușcat pentru o clipă buza de jos, dar nu m-am putut abține.

— Îl suni pe Alex?

Privirea i s-a întunecat. Colțurile gurii i s-au ridicat într-un tăcut surâs malițios.

— Oh, ce-o să mă mai distrez cu tine în seara asta! Mișcă-ți fundul sus, până nu mă hotărâsc să te pedepesc în văzul lumii.

Pielea mi s-a încins, iar sfârcurile mi s-au întărit pe sub bluză. Era reacția trădătoare a corpului meu ori de câte ori Blake mă amenința cu genul acela de pedepse, pe care probabil le-aș fi primit cu bucurie în orice zi a săptămânii, fie că erau sau nu inspirate de o culpă reală. Naiba să-l ia! El s-a retras treptat, lăsându-mă să-i scap din strânsoare.

M-am răsucit și am dat să plec, însă nu m-am mișcat îndeajuns de repede când mâna lui m-a lovit cu putere peste fund. Am simțit usturimea prin țesătura jeanșilor și m-am chinuit să-mi ascund zâmbetul. Am intrat pe ușă și m-am grăbit să urc.

Capitolul 8

Mă foiam pe scaun. Încă mă ustura puțin fundul după bătaia zdravănă pe care o încasasem de la Blake cu o seară în urmă. Asta după ce-mi petrecusem o grămadă de timp în genunchi. Doamne, ce-i mai plăcea să mă vadă în genunchi!

Dar seara trecută nu fuseseră în joc doar perversitățile lui Blake. Nemulțumirea i se simțea în voce la fiecare poruncă tăioasă, la fiecare mișcare brutală ce ne împingea iar și iar peste marginea prăpastiei. Supunerea mea de bunăvoie venise cu un preț. Acum mă luptam să recapăt controlul pe care i-l promiseseam cândva.

Și urma să lupt în continuare pentru dreptul de a lua decizii, până când Alex avea să preia controlul asupra afacerii. Când toate se schimbau dramatic, merita să păstrez acel grad de control. Cu tot cu durerea de genunchi.

În plus, mă distrăm și eu, la rândul meu. Blake nu mă supunea niciunui chin fără să-mi ofere în schimb o doză considerabilă de satisfacție sexuală. Ușoara durere a feselor era o mică amintire a unei alte nopți de nesomn petrecute în brațele lui Blake, la mila lui.

Mi-am încrucișat picioarele, sperând să amorțesc durerea care pulsa între ele.

Mi-am alungat din minte gândurile murdare și am citit un mesaj de la Geoff care-mi amintea de întâlnirea noastră din acea săptămână. Înainte abia așteptam să stau de vorbă cu el și să aflu detaliile planurilor lui. Dar acum eram tentată să amân discuția. Nu aveam nicio idee despre propriul viitor. Cum aș fi putut să-i promit lui Geoff că-l voi ajuta?

Nu partea financiară era problema. Dacă nu aveam să investesc din banii mei, atunci Blake urma să-i investească pe „ai noștri“. Dar, după o eventuală vânzare a companiei, aș fi putut să înapoiez împrumutul primit de la Blake și, probabil, să finanțez afacerea lui Geoff. Un soi de satisfacție tăcută prindea rădăcini în sufletul meu când îmi închipuiam că aș fi putut să cultiv singură o sămânță, fără copleşitoarea avere a logodnicului meu și fără siguranța pe care mi le ofereau contul lui bancar și talentul în afaceri. Eram în stare s-o fac și trebuia să recunosc că, într-un fel, tânjeam după o nouă oportunitate. În sala de ședințe, Blake mă încurajase să-mi iau inima-n dinți și să trec la treabă. Dacă oferta era corectă din punct de vedere financiar, asta intenționam să fac, dar mai întâi trebuia să-i dau vestea lui Sid.

I-am trimit un mesaj și, câteva clipe mai târziu, se așezase de cealaltă parte a biroului meu. Trupul lui înalt acoperea complet scaunul pe spătarul căruia stătea sprijinit, cu ochii oboșiți și o cutie mare de băutură energizantă în mână.

— Care-i treaba?

Am tras aer în piept.

— Voiam să discut cu tine despre o nouă direcție pe care o iau în calcul pentru afacerea noastră.

El a ridicat din sprâncene și privirea i s-a luminat.

— Alex Hutchinson vrea să cumpere Clozpin.

Sid a făcut o pauză.

— Ce s-ar întâmpla cu echipa?

— Alex mă asigură că toate slujbele ar fi în siguranță. Ar introduce prevederi legate de asta în orice contract de vânzare-cumpărare. Evident, tu și Alli ați încasa bani laolaltă cu mine, dar toți am putea conduce în continuare Clozpin, atâta vreme cât am dori să rămânem implicați. Alex își dorește sincer să rămân și să fac aceleași lucruri ca până acum.

Sid s-a încruntat ușor. M-am trezit că mă-ncrunt și eu, așteptând să-i aflu reacția. Nu-mi stătuse niciodată în fire să iau decizii în numele întregii echipe. El și Alli avuseseră întotdeauna contribuții valoroase, iar cuvintele ei de cu o seară în urmă încă îmi stăruiau în minte. Oglindeau propriile mele temeri. Uriașele, înspăimântătoarele întrebări care începeau cu „și dacă“ la care trebuia să mă gândesc, în caz că totul ar fi mers prost.

— Interesant, a spus Sid în cele din urmă.

— Interesant, în sensul bun?

— Poate. Pentru mine, siguranța financiară ar reprezenta un avantaj. De vreme ce Blake tot nu vrea să-mi încaseze chiria, am reușit să pun ceva bani deoparte, dar am propriile idei la care mi-ar plăcea să lucrez.

Am simțit o strângere de inimă.

— Nu crezi că ai rămâne?

El a ridicat din umeri.

— N-ar trebui să te șocheze faptul că nu mă dau în vânt după modă. Rămân atâta timp cât vrei tu să rămân. N-aș abandona niciodată proiectul. Am investit prea mult în el. Fie că vindem, fie că nu, vreau să-l văd reușind.

— Te îngrijorează faptul că am vinde prea repede? Alli crede că s-ar putea să pierdem niște bani.

Sid a zâmbit iar.

— Cred că asta depinde de cât oferă Alex și de cât vrem noi să obținem. Până la urmă tu decizi, Erica. Te-am pus în fruntea proiectului și, până acum, ai făcut treabă bună, ducându-ne în direcția potrivită. Dacă tu crezi că asta ar trebui să facem, eu te susțin.

Am răsuflat ușurată.

— Mulțumesc, Sid. Pentru tot. Nu cred c-aș fi ajuns atât de departe fără tine și Alli. Vreau să știi asta, indiferent ce s-ar întâmpla.

Chipul i s-a întunecat, iar privirea i-a coborât spre podea.

— Mersi. Și eu simt la fel. Am făcut echipă bună.

Felul în care a rostit cuvintele le-a făcut să semene ciudat de mult cu un rămas-bun. Cu fiecare clipă care trecea, mă simțeam tot mai convinsă de ideea vânzării, cu toate că încă așteptam oferta lui Alex. Alli a băgat capul pe ușă, întrerupându-ne.

— Hei, ăăm, e Alex la telefon.

— Poftim?

Sid s-a ridicat.

— Te las să-ți vezi de treabă. Ține-mă la curent.

— Sigur. Mulțumesc, Sid.

El și Alli m-au lăsat singură. Simțeam un gol în stomac. Oare să fi trecut atât de repede în revistă datele financiare? Am răspuns la telefonul firmei.

— Alex, bună!

— Bună, ce mai faci?

— Bine. Tu?

— Bine.

El a oftat și, preț de o secundă, n-am fost sigură că-l credeam.

— M-am uitat aseară pe rapoartele financiare.

Mi-am închis și mi-am deschis pixul, cu gesturi nervoase.

— OK. Ai vreo întrebare?

— Nu, nu prea. Totuși, presupun eu, faptul că Blake m-a contactat arată că ești deschisă la oferte, corect?

Mi-a stat inima în loc. Speram ca uimirea mea să nu fie evidentă.

— D-da. Vreau să zic, dacă sunt corecte din punct de vedere financiar.

Am tresărit când m-am auzit cum mă bălbăiam.

— Bineînțeles. Atunci o să-ți trimit în dimineața asta propunerea inițială. Există o singură problemă.

— Care?

— De obicei nu-mi place să grăbesc lucrurile, dar de data asta timpul e esențial. O să am nevoie de un răspuns din partea ta până mâine.

Mi se învârtea capul. Fir-ar să fie!

— OK, există vreun motiv anume?

Ezitasem să întreb, dar voiam să știu de ce atâta grabă.

— Așa-mi stă mie-n fire, a răspuns el repede. Dar intuiesc c-o să fii foarte mulțumită de ofertă. N-avem prea multă vreme la dispoziție pentru negocierea detaliilor, așa că-ți trimit o schiță de contract. Dacă totul ți se pare în regulă, putem avansa destul de repede cu tranzacția.

— OK.

Nu puteam să-mi ascund nesiguranța din glas. Mă băgasem într-o poveste încurcată și nu aveam cum să ies din ea. Alex m-a mai consultat în privința câtorva amănunte ale ofertei înainte să ne încheiem convorbirea, dar eu nu puteam să-mi scot din minte comentariul legat de Blake. Nu întrebasesm despre ce vorbiseră, riscând astfel să par ridicolă pentru că nu știam. În ciuda rugămintelor mele de a mă lăsa să gestionez singură negocierea, Blake tot luase legătura cu Alex. Știam eu! Să fiu a dracului dacă nu eram sigură! Am izbit masa cu palma, înfrânându-mi impulsul de a urla de furie. Mă căsătoream cu cel mai înnebunitor, cel mai autoritar om de pe pământ. Mi-am lăsat capul în mâini și am inspirat de câteva ori. Urma să mă ocup mai târziu de Blake. Mai important, aveam de pus la punct o eventuală vânzare, iar Blake era nebun dacă își imagina c-o să-i las avocații să se atingă de contract. Mi-am deschis în mod repetat e-mailul, până când am primit oferta lui Alex. Am rămas cu privirea ațintită asupra mesajului, nefiind sigură că eram gata să-l citesc. Dar n-aș fi putut să mai fac altceva înainte de a ști ce conținea. Am citit în fugă textul.

Oferta era de șapte milioane de dolari, o sumă enormă. Mi-am mușcat buza, încercând să-mi potolesc entuziasmul. *Oh, Doamne, chiar se întâmplă!*

Nu cheltuisem întreaga investiție făcută de Blake la început. De fapt, păstrasem o bună parte din ea într-un cont de economii, pentru o eventuală urgență. După ce aveam să-i înapoiez lui împrumutul și să le dau părțile convenite lui Alli și Sid, urma să-mi rămână suficient pentru proiectul lui Geoff și încă o grămadă de bani pe deasupra.

Am printat termenii înțelegerii, apoi i-am convocat pe Alli și Sid la o ședință. Ne-am întâlnit jos, la Mocha, un loc convenabil pentru intimitate și pentru o foarte necesară doză de cafeină.

Am citit termenii și am discutat despre ceea ce ne preocupa pe fiecare, până când am simțit că am pus totul la punct. Ne-am uitat unul la altul. Eu căutam cu disperare semne care să-mi arate că nu greșeam. Mi-ar fi prins bine un glob de cristal, dar m-am mulțumit cu încuviințările nesigure ale celor doi oameni alături de care mă imbarcasem în acea călătorie zănică încă din prima zi.

— Sunteți siguri? am întrebat, uitându-mă când la Sid, când la Alli.

— Hai să-i dăm drumul!

Ochii mari și căprui ai lui Sid păreau plini de siguranță. Alli părea că se îndoiește mai mult, dar reacția lor era îndeajuns, încât să-mi dea imboldul de care aveam nevoie.

— OK, atunci cred că asta e.

Am rămas la muncă până târziu, schimbând mesaje cu echipa de avocați a lui Alex. Prin e-mail, am stabilit că vineri vom semna contractul. Peste doar câteva zile. Totul părea ireal. Alli mi s-a alăturat după terminarea programului, când sediul firmei se golise.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, treceam doar în revistă termenii contractului.

Am șovăit, simțindu-mă silită să-i mai cer încă o dată aprobarea.

— Suntem siguri că vrem să vindem?

Ea mi-a zâmbit fără chef și s-a așezat în fața mea, la masa de lucru.

— Cred că e un progres. Nimic nu poate să rămână veșnic neschimbat.

— Nu-i o decizie ușoară pentru mine, Alli, am recunoscut eu.

— Știu. Miza e uriașă, dar fie că iese cum ne dorim, fie că nu, ne-am asumat un risc. Nimic nu ne poate răpi experiența pe care am căpătat-o. Sinceră să fiu, mă tem că vânzarea ne-ar putea împinge într-o direcție pentru care nu suntem pregătiți, dar de asemenea mi-e frică să refuzăm o ocazie pe care am fi proști s-o ratăm.

— Sunt de aceeași părere. Bănuiesc că schimbarea nu-i nicio-dată ușoară, am spus.

Oricâte asigurări mi-ar fi dat Alex că voia să-mi continui munca, știam că, sub o formă sau alta, schimbările se arătau la orizont. Niciun om, oricât de avut, nu face o achiziție de asemenea dimensiuni fără a-și dori să profite la maximum de oportunitate. Trebuia să-mi fac curaj pentru a înfrunța necunoscutul și să am încredere că Alex ne voia binele, chiar dacă interesele noastre erau pe locul doi, după intenția lui de a scoate un câștig din investiție.

— Ei bine, decizia a fost luată, nu? O să-i trimit documentele avocatului și s-ar putea ca, în curând, să finalizăm tranzacția.

Alli a oftat și a ridicat din umeri.

— Încă un motiv de sărbătoare, presupun.

— Sigur, ar trebui să sărbătorim. La un pahar sau ceva. A surâs larg.

— Aveam de gând să-ți fac o surpriză, dar în weekendul ăsta o să fie petrecerea burlăcițelor.

Am ridicat din sprâncene.

— Oh!

— Deci categoric se cuvine să facem chef. Va trebui să-ți turnăm pe gât câteva porții de tărie în plus.

Am râs.

— OK, o să vedem cum merg lucrurile.

Ea s-a ridicat și s-a apropiat de mine. M-am ridicat la rândul meu și am îmbrățișat-o.

— Sunt foarte mândră de noi.

Îi auzeam vocea înăbușită în umărul meu. Brusc, am simțit că-mi vine să plâng și mi-am dat seama căte emoții vor însoți încheierea vânzării. Mă aștepta o săptămână infernală.

După plecarea lui Alli, i-am trimis ultimul mesaj lui Alex. Apoi am mai stat puțin la birou, meditând la dificila hotărâre pe care o luasem. Foarte multă vreme, viața îmi fusese sinonimă cu Clozpin și cu experiențele datorită cărora pornisem de la nivelul de tânără speranță, ajunseseam la un pas de eșec și sfârșisem prin a obține un veritabil succes. Alex îmi voia afacerea și mă voia și pe mine. Remarcase valoarea și era dispus să-și încerce norocul în ambele direcții. O undă de satisfacție mi-a străbătut sufletul. Am zâmbit în sinea mea. Și eu eram mândră de noi.

* * *

Clay m-a lăsat în fața casei. Afară se întunecase, iar eu încercam să nu mă gândesc la toate lucrurile pe care le aveam de discutat cu Blake în seara aceea. M-am îndreptat către ușă.

— Erica?

Fusesem abordată de un bărbat, a cărui siluetă și-a făcut apariția din umbră. Mi-a sărit inima din loc la auzul glasului și am făcut un pas în spate.

— Cine ești?

— Sunt de la Channel 5 News. Speram să-ți pot pune câteva întrebări despre legăturile tale cu Daniel Fitzgerald și cu campania acestuia pentru postul de guvernator.

— Îmi pare rău, nu-i un moment potrivit.

Mi-am scos cu stângăcie cheile și am încercat să-l ocolesc, ca să ajung la ușă.

— O să-ți răpesc doar câteva clipe.

N-am apucat să-i cer tipului să se care, căci a intervenit Clay, gata să-l ia la bătaie.

— Doamna nu vrea să discute cu dumneavoastră. E cazul să plecați.

Tânărul reporter l-a luat peste picior.

— Tu cine ești? Nu încalc nicio lege stând aici.

— Eu asigur paza domnișoarei Hathaway și a clădirii. Dacă nu plecați, chem poliția.

Clay rămânea netulburat, fiindcă vocea și trupul lui solid erau îndeajuns de intimidante și fără să se străduiască prea mult. Se postase impunător între mine și reporter, înfruntându-l pe acesta cu privirea. Din păcate pentru el, Clay probabil că ar fi putut să-l ridice ca pe o halteră. N-avea nicio șansă.

— Bine. Scuze. Vă deranjează dacă vom continua discuția la telefon?

Reporterul și-a aruncat ochii pe lângă Clay, către mine. Eu am scuturat din cap, oftând. Doamne, insistenți mai erau oamenii ăia! Am răsucit cheia în broască și i-am mulțumit lui Clay, după care m-am grăbit să ajung la etaj.

Am intrat în apartament, mi-am lăsat poșeta pe masa din bucătărie și mi-am dorit în gând să pot lăsa la intrare bagajul de emoții pe care-l adusesem cu mine acasă. Blake s-a ridicat de pe canapea, în vreme ce eu îmi încălzeam o porție din mâncarea rămasă de la masa trecută.

— E totul în regulă?

— M-a acostat un reporter afară.

El s-a încruntat.

— Cine era?

— S-a ocupat Clay de el. E în regulă.

Corpul lui încordat a părut să se relaxeze puțin.

— OK.

Ocolind blatul mesei, s-a apropiat de mine și s-a aplecat pentru un sărut, însă eu m-am ferit.

— Ce s-a întâmplat?

— Tu ce crezi? am bombănit.

Voia să mă facă să-i explic cu subiect și predicat. Abia așteptam să-i aud scuzele pentru faptul că-l contactase pe Alex înainte s-o fac eu. Blake a ridicat din sprâncene.

— Ce-ar fi să-mi spui, pur și simplu?

M-am uitat fix la el.

— Aseară am încasat o pedeapsă de la tine cu promisiunea c-o să te ții departe de vânzare. E tranzacția *mea*!

— Nu mi-ai zis să mă țin departe. Mi-ai spus că vrei să fii tu cea care negociază, mi-a răspuns el, pe un ton neutru.

Am râs cu uimire.

— Așa că te-ai apucat să-l suni direct pe omul cu care trebuia să negociez?

— Voiam să-mi fac o impresie referitoare la vânzare. Atât tot.

— Zău?

Am intrat în sufragerie cu mâncarea pe care mi-o încălzisem. Câteva clipe mai târziu, Blake s-a așezat la celălalt capăt al mesei. Poate că, într-adevăr, ne trebuia o casă mai mare. În momentul acela, aveam nevoie de cel puțin două camere între noi.

— Nu știu de ce ești așa de supărată. Doar ție îți trimite oferta, nu? Eu n-am făcut decât să pun câteva întrebări, n-am pretins sub nicio formă că aș reprezenta punctul tău de vedere, nici măcar pe al meu.

A făcut o pauză.

— Voi ai sfatul meu, nu?

— Da! am răspuns, cu glas tăios, între două îmbucături.

— Ok, păi n-am cum să-ți dau sfaturi referitor la un lucru despre care nu știu toate detaliile. E prima ta vânzare. Sunt multe întrebări care trebuie puse de la bun început, astfel încât să-ți dai seama care va fi structura de bază a tranzacției. Știam că Alex s-a gândit la ceva destul de precis. Voiam să aflu acele detalii, astfel încât, la momentul potrivit, să te pot îndruma în direcția corectă.

Am scuturat din cap. Aș fi dorit să-i spun că-mi vinde numai gogoși.

— Uneori te urăsc, știai asta?

Zâmbetul lui diabolic mi-a clătinat hotărârea.

— Nu te cred.

M-am uitat în jos, prefăcându-mă că nu-mi pasă. N-avea să scape basma curată doar pentru că era superb. Mă înfuriasem

și intenționez să rămân furioasă până când el urma să-și ceară scuze.

— Scumpo...

— Nicio *scumpă*! N-o să te răsplătesc pentru că te-ai amestecat, din nou, în treburile mele.

— Serios, o să mă cerți pentru o chichiță?

— Nu-i o chichiță! E principiul care stă la baza problemei. Știi asta. Oi fi eu mică, blondă și cu șapte ani mai tânără decât tine, dar nu sunt o idioată și nu-mi place să fiu tratată ca atare.

Blake a tresărit, ca și cum i-aș fi tras o palmă.

— Ce ți-a zis Alex? m-a întrebat el peste câteva minute.

— De ce nu-l suni ca să afli direct? am mormăit eu, cu fiecare cuvânt mustind de sarcasm.

El a schițat un zâmbet.

— Vrei s-o fac? Știi că sunt în stare.

— Du-te dracului! i-am replicat sec.

Blake s-a relaxat pe spătarul scaunului, așteptându-mă să vorbesc.

— Ne-a oferit șapte milioane de dolari. E mai mult decât suficient ca să-ți înapoiez împrumutul, iar eu, Sid și Alli să rămânem cu destui bani pentru a ne pregăti următoarea mișcare.

El și-a țuguat buzele și a dat ușor din cap.

— E o sumă apreciabilă. Ești mulțumită de ea?

— Am discutat cu toții și suntem.

— V-ați mișcat repede.

— Oferta e valabilă doar până mâine, i-am explicat eu.

— De ce?

Am ridicat din umeri.

— Alex nu mi-a spus. Părea cam stresat. Nu-i stă în fire, dar poate că așa negociază el. Nu știu. Am impresia că trece destul de repede de la prietenie la afaceri.

— Pare un lucru neobișnuit.

— Poate că are nevoie să grăbească lucrurile.

— Nu-i tocmai situația ideală. N-avem timp să analizăm totul cum se cuvine. Ar trebui să dai înapoi și să-i ceri mai mult timp.

— Dar dacă-și retrace oferta?

— Vrea afacerea. Asta a spus-o clar. Nu-i momentul acum să-i pui la îndoială interesul.

— Poate că, dacă nu ne mișcăm repede, ceva o să-l împiedice să cumpere. E o sumă uriașă.

— Te lași condusă de emoții, mi-a spus el cu răceală.

Mi-am ieșit din fire când i-am auzit tonul.

— Bineînțeles că mă las! Vorbim despre întreaga mea viață!

— Chiar așa?

Blake a râs încet, însă i-am văzut tristețea din privire. Am închis ochii, blestemându-mi cuvintele prost alese.

— Știi bine ce vreau să zic.

Ne-am uitat unul la celălalt, două căutături ca de piatră, împovărate de greutatea sentimentelor.

— Oricum nu mai contează, am spus eu în cele din urmă. Am căzut cu toții de acord să mergem mai departe. Echipetele noastre de avocați au pus totul la punct astăzi.

El a clătinat din cap, iar buzele i s-au strâns într-un surâs încărcat de resentimente.

— Fă cum crezi tu că e bine, Erica, mi-a spus el răspicat.

Apoi a dispărut în dormitor, iar eu am rămas clocotind. Am strâns din dinți, pe măsură ce minutele se scurgeau unul după altul. Îmi venea să arunc cu ceva. Aș fi dorit să aflu cum reușeau angajații lui să facă față, zi de zi, firii lui obsedate de control. Aș fi dorit să știu cum naiba urma să mă obișnuiesc eu cu ea.

Ore întregi mai târziu, incapabilă să-mi stăpânesc gândurile, am cedat, în sfârșit, și m-am dus după el în dormitor. Razele lunii se revărsau în cameră, oferindu-mi exact atâta lumină câtă aveam nevoie ca să mă dezbrac și să găsesc patul. M-am strecurat pe partea mea, având grijă să păstrez o distanță suficientă, încât să transmit faptul că încă eram foarte supărată. Dar pieptul lui Blake se mișca

în ritmul lent specific somnului. Mi-am silit propriul corp să se relaxeze. Trebuia să las în urmă acea zi.

M-am cuibărit cu șovăială lângă el. I-am simțit căldura trupului când buzele mi-au alunecat peste umărul lui. Mirosea a săpun. Uneori îmi venea mai ușor să-l iubesc atunci când tăcea sau dormea. Nu eram sigură că era capabil să se abțină. Detestam certurile dintre noi și, chiar în acele momente, mă îndoiam că merita să ne ciondănim pentru cele întâmplate.

Între noi se purta un război fără de sfârșit. Pentru ce? Pentru putere. Ce importanță mai avea aceasta în cazul unor oameni ca noi care se iubeau cu atâta disperare?

Eu îi acordasem lui Blake puterea în relația noastră, iar el o folosisese luând legătura cu Alex fără acordul meu. Ar fi putut să meargă și mai departe, dar n-o făcuse. *O mărunță concesie*, mi-a amintit o voce slabă. Și totuși, o concesie.

Am început să simt urmările dificilei zile de care avusesem parte. Epuizată, încălzită și fericită că eram lângă Blake, m-am lăsat furată de somn. Dar întunericul nopții a lăsat loc viselor tulburătoare.

Vocea ascuțită a lui Alex se auzea pe fundal. Enumera detaliile tranzacției. Încă o dată și încă o dată, ca o placă stricată. Bezna s-a risipit, iar el a dispărut.

Ne aflam în sediul firmei mele, dar acesta era gol. Soarele își strecura razele prin fereastra cea mare din față. Încăperea îmi părea pustie și rece fără oamenii care-și aveau locul acolo. Unde erau toți?

M-am îndreptat către biroul meu și l-am găsit pe Blake, cu picioarele pe masă și cu un zâmbet sexy pe chip. Pentru o clipă, am uitat că eram furioasă pe el.

— Ce faci aici?

— Aici lucrez, ai uitat?

Oare? Părea foarte sigur de sine. M-am apropiat de el, iar Blake m-a tras în poala lui.

— Nu pricep.

I-am cuprins gâtul cu brațele.

— Sunt aici pentru tine, Erica.

— OK.

Asta suna bine, dar nu știam sigur de ce. Mi-l doream acolo. El umplea spațiul gol și nu voiam să fiu singură. M-am aplecat ca să-l sărut. În cameră s-a făcut cald. Energia se-ncingea între noi. Trupul mi se trezea la viață și toate gândurile mi se îndreptau spre locurile în care ne atingeam. Mi-am lăsat palmele să alunece ușor peste pieptul lui și am uitat unde eram. Blake și-a băgat mâna între picioarele mele și a început să mă frece, să mă maseze prin materialul jeanșilor. Am gemut, închizând ochii.

Când i-am deschis la loc, un nor de întuneric se lăsase împrejurul nostru. Blake a schimbat poziția, astfel încât eu am ajuns întinsă pe spate. Nu mai știam unde ne aflam, dar nici nu conta. Eram singuri, iar el scotea hainele de pe noi încet și cu răbdare. La un moment dat, s-a urcat peste mine, ridicându-mi brațele deasupra capului și ținându-le acolo.

— Am nevoie de asta.

Am dat din cap. Cumva îl înțelegeam. Și eu îmi doream același lucru.

Blake îmi ținea în continuare mâinile în loc, în vreme ce se foia deasupra mea, excitându-mă în toate felurile posibile. Pielea lui, care se lipea de a mea. Părul de pe pieptul lui, care-mi gădila sfârcurile. Penisul lui fierbinte, care-mi aluneca de-a lungul coapsei.

Tremuram.

El deținea controlul. Mai fusesem în aceeași situație și învățasem să nu mă opun. M-am lăsat în voia senzațiilor, având încredere în Blake. Dar indiferent ce aș fi făcut, cum m-aș fi mișcat, el nu voia cu niciun chip să se grăbească. Eram pierduți într-un nesfârșit cerc al dorințelor neîndeplinite.

I-am șoptit numele. L-am implorat. Însă nimic nu-l îndupleca să mă satisfacă. Mi-a prins un sfârc între buze și l-a supt cu blândețe. Dezmierdări lente îmi alunecau pe piele, în vreme ce dorința, ca o minge de foc, creștea și tot creștea înăuntrul meu.

— *Te rog! I-am implorat, mai întâi între zidurile încețoșate ale minții mele, apoi într-un strigăt.*

Oare mă auzea?

Am deschis brusc ochii. Am clipit de câteva ori, ca să mă obișnuiesc iar cu întunericul din dormitorul nostru. Blake dormea lângă mine, respirând mai lent decât mine. Mi-am lins buzele uscate și mi-am lăsat brațele în jos. Le ținusem în poziția din vis. Clitorisul îmi zvâcnea în același ritm cu inima.

Ce naiba?

Cu ochii închiși, îmi doream să reintru în vis, dar și să scap de el. Îmi doream alinare.

Blake dormea pe spate. Muream de dorul lui. Eram trează, însă excitarea din vis îmi stăruia pe trup, făcând ca totul să pară real. Noi eram reali și Blake putea să-mi ușureze agonia.

M-am aplecat deasupra lui, voind să-l sărut, să-l trezesc. Furia mea de mai devreme se lupta cu dorința. Am ezitat, iar în minte mi-a încolțit o idee.

M-am dat jos din pat și m-am dus la capătul acestuia. M-am lăsat în genunchi, deschizând sertarul încăpător de la bază. Înăuntru se aflau jucăriile lui Blake. Jucăriile *noastre*. Cele mai multe erau încă ambalate. *Slavă Domnului!* Nu le folosiserăm deloc, dar mie nu-mi păsa. Nu voiam decât un singur lucru. Am găsit ceea ce căutam și am închis la loc sertarul. Odată întoarsă în pat, m-am cățarat goală pe trupul lui Blake, lipindu-mi fundul de „bijuteriile” lui.

El s-a mișcat și a mormăit încet când m-am așezat mai bine deasupra lui. M-am aplecat, astfel încât să-mi unesc pieptul cu al lui. I-am acoperit fața cu mici sărutări, apoi am coborât de-a lungul obrazului, până pe gât. Peste câteva clipe, el și-a arcuit mijlocul și a gemut. Am zâmbit și mi-am îndreptat atenția către buzele lui. I le-am lins, apoi le-am ciugulit cu blândețe suprafața carnoasă.

Atunci el m-a cuprins în brațe și m-a strâns la piept în timp ce mă săruta și mai adânc. Am savurat momentul, dar apoi m-am

eliberat pentru a-mi duce planul la bun sfârșit. Ridicându-mă, i-am prins încheieturile, i le-am ridicat deasupra capului și i le-am țintuit de pernă.

— Ce faci?

Vocea răgușită a lui Blake a spart tăcerea. I-am făcut semn să tacă și am scotocit după cătușele de piele pe care le luasem din sertar. Pe una dintre ele i-am prins-o cu un pocnet la o mână, după care am petrecut legătura pe după stâlpul de la capul patului și am închis repede cea de-a doua cătușă în jurul celeilalte mâini.

— Erica!

Cu ochii mari și fără niciun strop de somn în voce, Blake părea că s-a trezit de tot.

— Mă joc. Tu doar relaxează-te!

Mușchii i s-a înmuiat puțin și l-am sărutat iar, cu intenția de a-l liniști. Nu voiam să ne certăm. Îmi doream doar să ne jucăm un pic.

Și îmi doream să mă scutur de visul de mai devreme. Eram încinsă și nerăbdătoare să fiu satisfăcută, dar frustrarea pe care mi-o cauzase părea să crească laolaltă cu dorința. M-am lăsat în jos, de-a lungul trupului său, iubindu-l și voind să-l fac să simtă ceea ce simteam și eu. I-am supt pielea și i-am gădilat cu limba discurile moi ale sfârcurilor, până când acestea s-au întărit. I-am atins vârfulurile cu dinții, așa cum îmi făcuse el de atâtea ori, înnebunindu-mă.

Aerul s-a umplut de răsuflarea lui zgomotoasă.

— Fir-ar! Ce-mi faci?

— În noaptea asta ești al meu, i-am șoptit, prinzându-i între buze pielea de pe gât.

Gustul sărat al pielii lui a dat savoare sărutului aspru pe măsură ce-i inspiram adânc parfumul. I-am desenat linii cu unghiile, de-o parte și de alta a corpului. El a gemut, tresărind. Nu știu sigur dacă de plăcere ori de durere, dar ceva din mine voia să-i lase urme. Să-l ia în stăpânire. Am simțit cum mă excit la vederea semnelor de pe pielea lui.

— Scoate-mi chestiile astea! Acum, Erica! Vorbesc serios.

I-am ignorat cererea. În schimb, m-am întins, presărându-i sărutări pe tot trunchiul.

— Și eu. Cum e să ți se ia toată puterea?

E posibil ca forța pe care mi-o dădea postura mea din acele momente să mi se fi urcat la cap. Mă simțeam ușoară, amețită. Mi-am croit drum în jos, limba mea lăsându-i o dără lată de-a lungul abdomenului. I-am mușcat ușor pielea moale de pe burtă.

Patul s-a zgâlțâit când Blake a testat rezistența cătușelor. Eu mi-am adâncit limba în buricul lui, apoi am ajuns în sfârșit la penisul tare ca piatra, care-i sălta erect pe stomac. Am murmurat și i-am tachinat vârful cu degetele. L-am lins ușor, adunând picătura de spermă care se adunase acolo. Mi-am închis ochii, luptându-mă cu imboldul de a-l cuprinde tot.

În noaptea aceea îmi doream mai mult să-l chinuiască decât să-i aduc plăcere. O merita.

— Erica!

Numele meu a sunat ciudat din gura lui, undeva între dojană și implorare.

— Da? I-am întrebat, cu glas ușor și jucăuș.

Dar tonul cu care mi-a răspuns n-a fost cătuși de puțin așa. Blake a inspirat adânc de câteva ori.

— Ai până număr la trei să-mi scoți cheștiile astea!

Cuvinte mari din partea unui bărbat legat de patul meu. Mă călcase pe nervi și voiam să-și dea seama. Voiam să-i simt trupul zbătându-se și chinându-e să-și înfrâneze dorința, așa cum făcusem eu de nenumărate ori. La porunca lui, sub controlul lui, supusă de talentul lui blestemat. Am răs încet.

— Sau ce?

I-am șoptit timid, cu buzele lipite de pielea fierbinte a erecției lui:

— Poate că n-am chef să primesc ordine.

El a strâns din dinți și a închis ochii.

— Unu.

Cuvântul a răsunat cu putere, ca o amenințare calmă. Dorința mi s-a întetit. Îmi simțeam sânii grei, frecându-se de coapsele lui. Voiam să-și pună mâinile pe mine, dar nu...

Blake a scos un șuierat când i-am luat penisul în gură. Am gemut, căci adoram gustul lui ca de mosc și felul în care trupul i se arcuia spre mine. L-am simțit întărindu-se și mai tare între buzele mele. L-am mângâiat de câteva ori cu limba, apoi l-am lăsat să-mi alunece din gură. I-am întârziat plăcerea, acoperindu-i pelvisul cu sărutări umede și încinse. Îl voiam așa copleșit de dorință. Eram udă și excitată, iar asta mă făcea să mă apropii din ce în ce mai mult de marginea aproape dureroasă a unei prăpăstii.

— Doi.

Vocea i-a tremurat ușor în clipa în care sânii mei i-au atins erecția. Am zâmbit preț de o clipă, după care l-am luat iar în gură. L-am lăsat să mă pătrundă cu totul, alunecându-mi pe limbă, până în adâncul gâtului.

— Fir-ar să fie, Erica!

M-am concentrat să-l satisfac pe deplin, așa că l-am ispitit cu tresăriri ușoare ale limbii, înainte de a-l primi cât puteam de mult, înghițind și unduindu-mă pe lângă vârful gros al penisului.

— Simt nevoia să te ating, m-a implorat el.

Dorința mi s-a făcut ghem în stomac. Și eu voiam să mă atingă. Nici n-avea idee cât de mult. Am scos un sunet prelung, care a vibrat pe lângă trupul lui în timp ce-l primeam iar și iar până în fundul gurii. Dintr-odată și-a săltat șoldurile și atunci i-am dat drumul, suflând ușor peste carnea lui umedă, care zvâcnea.

— Spune „te rog“!

Blake și-a închis strâns ochii.

— Nu pot să fac asta.

A început să gâfâie și toți mușchii i s-au încordat. Am incrementat, uluită de reacția corpului său. Abia dacă-l mai atingeam, dar arăta ca și cum... ca și cum era cât pe ce să explodeze. I-am prins erecția și am început să i-o frec fără întrerupere.

El a deschis ochii și m-a fixat cu privirea. Chiar și la lumina lunii, am recunoscut uitătura misterioasă care-mi spunea că-și depășise limitele. Dar nu mai avea niciun pic de control. Am expirat brusc. Cu coapsele desfăcute deasupra lui, a trebuit să mă abțin din toate puterile ca să nu mă trântesc peste el, ajungând astfel amândoi la orgasm.

— Trei... acum! a gemut el.

— Relaxează-te, l-am dojenit încet.

Mi-am lăsat mâna liberă să-mi alunece ușor pe pieptul lui, în timp ce continuam să i-o frec cu cealaltă. Blake a înghițit în sec, făcând o grimasă.

— Limită.

M-a ținut cu privirea plină de durere, în timp ce eu analizam înțelesul mesajului lui.

Limită.

Oh, drace! Cuvântul mi s-a plimbat puțin prin minte, până să-mi dau seama că trebuia să acționez. M-am urcat pe trupul lui și m-am întins către brațe. N-am apucat să ajung la ele, fiindcă bicepsii i s-au transformat în două ghiulele tari și am auzit un trosnet. Cât ai clipi, i-am simțit mâinile pe mine, cu degetele înfigându-se în șoldurile mele.

Am inspirat adânc în secunda în care Blake s-a ridicat, lipindu-și pieptul de al meu. Mi-a prins părul în pumn și s-a folosit de avantaj pentru a mă arcuri spre spate. Am scos un țipăt. Poate din cauza durerii. Poate datorită încântării de a fi, în sfârșit, atinsă de el. Poate din cauză că am trecut atât de repede de la a deține controlul total la a-l ceda.

El m-a mutat, așezându-mă fără nicio jenă peste penisul lui. O clipă mai târziu era în mine, împingându-se o dată și încă o dată, din ce în ce mai adânc. Eram alunecoasă în jurul lui, iar vaginul mi se contractase pe loc.

— Blake!

Plângeam de plăcere, zgâriindu-l cu unghiile, voind să-l țin lipit de mine, însă el nu putea fi stăpânit. M-am încleștat în jurul

penisului său, căci mișcările acelea fierbinți mă împingeau drept spre un orgasm de neoprit. Coapsele îmi tremurau și m-am agățat de umerii lui în timp ce extazul mă copleșea.

Abia dacă am apucat să-mi revin după descătușarea violentă, că m-am și trezit pe spate. Cu o singură mână puternică, Blake le-a ținut pe ale mele deasupra capului. Desfăcându-mi picioarele în jurul coapselor lui, m-a pătruns în forță, împingându-ne pe amândoi spre capul patului cu o serie de mișcări puternice. Rămăsesem fără aer și mă zvârcoleam, dar nu reușeam să scap de năvala patimii lui.

— Ce vrei, Erica? Vrei să ți-o trag așa sau vrei să mă întind ca să poți tu să te joci de-a dominatoarea?

Mă tortura tocmai cu lucrul pe care încercasem să i-l răpesc și naiba să mă ia dacă vreodată îmi dorisem ceva mai mult. Mă topeam în jurul lui. Voiam tot ce putea să-mi dea. Era peste tot. Mă ținea nemișcată, se lipea de mine, mă supunea, mă pustia din interior.

Și în momentul acela nu mai voiam decât să ia ceea ce-i aparținea: corpul meu, inima mea și, Doamne, supunerea mea! Dacă despre ea era vorba, eram gata să i-o servesc pe tavă, fiindcă nicio dată nu mă mai simțisem dominată în felul acela și atât de excitată de hotărârea lui.

— Vreau să mi-o tragi! am recunoscut și nu exista nici urmă de îndoială ori ezitare în vorbele mele. Exact așa!

Blake s-a înfipt în mine, cu maxilarul încleștat.

— Țsta sunt eu. Țștia suntem noi, a mârâit.

Țipam de fiecare dată când ajungea până în adâncul ființei mele și toate simțurile îmi erau suprasolicitate.

— Vreau totul. Te vreau pe tine, am spus printre găfâieli.

Inima mi s-a răsucit în piept, dând mai multă greutate orgasmului care mă cuprindea. Capul mi s-a lăsat pe spate și gâtul mi s-a arcuit peste marginea patului, acolo unde ne aduseseră mișcările lui violente. Blake m-a prins de ceafă și m-a readus la el. Mi-a eliberat mâinile pentru a-mi sălta șoldurile, trăgându-mi-o dintr-un unghi care m-a proiectat în spațiu.

Am văzut negru pe la coada ochilor. Mi s-a tăiat răsuflarea. Când mi-am recăpătat-o, am urlat și i-am scrijelit umărul cu unghiile, în timp ce penisul lui tortura acel punct sensibil dinăuntru meu.

Un strigăt dureros i-a izbucnit din gât când s-a prăbușit deasupra mea. Mă luptam să respir sub greutatea lui, dar tot ce se petrecuse între noi mă făcuse să mi-l doresc mai aproape. L-am cuprins în brațe și mi-am înfipt degetele în părul lui umed. I-am mângâiat alene locurile în care-mi lăsasem cu asprime urmele până când Blake s-a desprins încet de mine și a dispărut în baie. Până să se întoarcă, eu adormisem, zdrobită de oboseală.

Capitolul 9

Când m-am trezit, patul era gol. Am făcut un duș, m-am îmbrăcat și l-am găsit pe Blake la bucătărie. În dreptul scaunului meu de la masa din mijloc se afla o farfurioară cu fructe. El și-a ferit privirea, a luat o cană, mi-a umplut-o cu cafea și mi-a așezat-o lângă micul dejun.

— Mulțumesc.

Mi-am îndreptat ochii în jos, către fructele pe care am început să le plimb de colo până colo prin farfurie. După strădaniile din noaptea aceea ar fi trebuit să-mi fie o foame de lup, dar agitația îmi strica pofta de mâncare.

— Ce-a fost cu chestia de azi-noapte?

Am simțit cum mi se înroșesc treptat obrazii. De ce mă rușinam? Blake îmi făcuse lucruri mult mai rele, însă, cumva, faptul că-i răspusesem cu aceeași monedă era complet diferit. Privirea lui îmi spunea asta.

— Am avut un vis, i-am răspuns încet, neștiind ce altceva să-i zic.

— Despre cum mă dominai?

— Nu, de fapt din contră.

— Zău.

Vocea îi era foarte calmă și doar chipul lui arăta că ceva era în neregulă.

— Sunt încă supărată pe tine.

— Așa că te-ai hotărât să mă legi în timp ce dormeam?

Întrebarea a părut aproape nevinovată. Am tresărit.

— Erai pe jumătate treaz, Blake! Ca să nu mai spunem că ești de două ori cât mine și ai rupt cătușele alea ca pe o sforcică. Te porți de parcă te-aș fi imobilizat și te-aș fi torturat.

— La asta ar trebui să mă aștept data viitoare?

Mi-am dat ochii peste cap și mi-am înfipt furculița într-un fruct. Preț de câteva clipe am mestecat în tăcere.

— Nu mi-a dat prin cap că și tu ai... limite.

Maxilarul a început să-i zvâcnească.

— Nici mie.

— Nu știi regulile jocului, Blake. Refuzi să-mi vorbești despre ele.

El a râs cu asprime.

— E vorba despre club?

I-am răspuns din privire, sperând că avea să-mi vorbească deschis.

— De ce nu vrei să discuți despre el?

Blake a strâns din buze.

— Gata cu clubul! N-am nevoie de o etichetă între noi ca să știu că vreau să-ți controlez plăcerea. Și nu-mi trebuie vreun nenorocit de cuvânt de siguranță. Vocea lui a răsunat mânioasă în încăperea până când s-a lăsat din nou tăcerea. Blake s-a îndreptat către mine și a strâns în palme marginea mesei, aproape de locul în care stăteam eu. Îl scosesem din sărite. Amuzamentul meu, destul de nevinovat, îl tulburase mai adânc decât mi-aș fi închipuit vreodată. Intrasem într-un joc despre care nu știam nimic. El s-a aplecat și m-a sărutat

pe obraz. Am răsuflet ușurată când am simțit că devine mai blând cu mine.

— Dar ție-ți trebuie unul, mi-a șoptit, stârnindu-mi un nou fior de nerăbdare. Fiindcă o să te împing dincolo de orice graniță. O să ți-o trag în toate felurile posibile.

Am închis ochii la auzul promisiunii lui întunecate.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că...

— Nu ți-ai dat seama că un om ca mine nu vrea să fie legat.

— Tu mă legi tot timpul, am replicat, simțind cum îmi dau lacrimile.

— Te-ai simțit mai bine pretinzând că sunt altcineva?

Vorbea pe un ton ceva mai potolită. Am scuturat din cap, căci regretam totul. Mica mea incursiune pe tărâmul dominării se întorcea grav împotriva mea. Nu eram deloc mulțumită. Amândoi ne simțeam răniți și descurajați.

— Nu.

M-am împins de lângă masă și am plecat la serviciu fără Blake, înainte să-mi pierd cumpătul. Eram obosită, confuză și, pentru prima dată, tânjeam după stabilitatea de la muncă, după atmosfera familiară pe care mi-o ofereau sediul firmei și oamenii de acolo.

Clay m-a apărât de un alt reporter, care mă aștepta în fața biroului. Grozav! Asta-mi mai lipsea!

Având în vedere că presa începea să-și facă apariția și la ușa companiei, mi-am dat seama că nici Alex nu-și dorea publicitate negativă. Poate că era bine să grăbim vânzarea fiindcă, când se va afla despre legătura mea cu ancheta care-l viza pe Daniel, exista riscul ca Alex să vrea să se distanțeze de noi. Am alungat acest gând și mi-am început programul de dimineață.

Aproximativ o oră mai târziu, am auzit ușa de la intrare deschizându-se, apoi pe Alli vorbind cu cineva. Peste câteva clipe, ea a venit lângă biroul meu, cu o cutiuță roșie în mâini.

— Ce-i aia?

— Nu știu. Acum a adus-o un curier.

A pus-o în fața mea, în mijlocul biroului. Cutiuța era îmbrăcată în catifea și legată cu o fundă din mătase neagră. Dacă venea din partea lui Blake, nu puteam decât să-mi imaginez ce conținea.

— Niciun expeditor? m-am interesat.

— N-am întrebat, dar aș pune pariu că e de la Blake.

Alli mi-a aruncat un zâmbet obraznic. Eu i-am răspuns cu unul lipsit de vlagă. Oare lui Blake îi părea rău? Despărțirea noastră din acea dimineață nu fusese una plăcută. El încă nu se calmase după noaptea trecută, așa că nu mi-l puteam închipui răzgândindu-se în cele doar câteva ore scurse de când îl lăsasem în bucătărie.

— OK, mersi.

Am dezlegat încet funda. Am ridicat capacul, scoțând la iveală mai multe straturi de hârtie neagră creponată. Mi-am vârât mâinile printre ele, până când am dat cu degetele de o textură pe care o recunoșteam. Piele. Cu ceva rece pe ea. Ținte din metal. M-am holbat la cutie, cu inima bubuindu-mi în piept. Înăuntru se afla un căluș cu bilă. Ceva roșu mi-a atras atenția de sub curelele din piele. Am dat călușul la o parte și am scos un bilețel.

Erica,

Regret că voi lipsi de la nuntă, însă aș fi nesimțită dacă nu v-aș trimite un cadou care să marcheze această fericită ocazie din viața voastră. Iată o mică amintire de pe vremea aventurilor noastre la club. Poate că veți reuși să continuați tradiția.

Numai bine,

Sophia

Scrisul era feminin, dar ascuțit, cu „S”-ul încolăcindu-se deasupra celorlalte litere. Mâinile au început să-mi tremure și am scăpat bilețul pe jos. Călușul stătea în cutie și am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos. Simplul fapt că-l vedeam îmi făcea adrenalina s-o ia razna. Să

știu că Blake îl folosise cu Sophia mă îmbolnăvea de-a dreptul. Îmi venea să-l arunc la gunoi, dar rămăsesem incremenită, studiind în tăcere cutia. Jucăria nu părea veche, dar nici nouă. Pielea era ușor uzată acolo unde catarama întâlnea gaura din curea. Niște imagini îngrozitoare cu ei doi împreună îmi inundau mintea. Sophia legată, Blake căutându-și plăcerea în supunerea ei, așa cum făcuse de atâtea ori cu mine.

Ochii mă usturau, iar buzele îmi tremurau necontrolat. Am înșfăcat biletul și l-am mototolit în palmă. Gestul nu mi-a slăbit cătuși de puțin presiunea acumulată în piept. Am închis ochii și, în sinea mea, am strigat toate insultele care mi-au trecut prin cap.

Sophia își atinsese ținta. Și cu ce sincronizare perfectă, după noaptea trecută! Mă luase cu amețeală. Când am lăsat din mână biletul, am observat că pe spatele lui mai scria ceva. Am netezit hârtia mototolită și am clipit, limpezindu-mi ochii ca să pot citi micile litere tipărite pe dos.

La Perle, North Hamton Street nr. 990, Boston, MA

Toate s-au oprit în loc. Faptul că citisem acele cuvinte parcă mi-a deschis o supapă în piept. Puteam să respir iar, însă durerea nu mă părăsise. Sophia mă chinuia și nu într-un singur mod. Dacă problema era conținutul cutiei, atunci poate că indiciul, oricât de nedorit ar fi fost el, reprezenta soluția.

Mintea mea a rămas un câmp de luptă pentru tot restul dimineții. Dacă Sophia își dorise să mă scoată din fire cu născociri despre cum o călărea Blake, reușise de minune. Pentru că apetitul meu nu mai exista, am lucrat până după prânz, cuprinsă de o stare aproape maniacală. Mă sileam să-mi îndepărtez gândurile de pachetul care-și găsisese, în sfârșit, un loc în coșul de gunoi de lângă masa mea, dar nu mă rodea decât un singur lucru. Căutasem pe internet numele și adresa clubului, însă nu găsisem nimic interesant ori care să-mi arate ce soi de local era acela. *La Perle* parcă nici n-ar fi existat, cu excepția micii săgeți roșii care-i indica locul pe hartă.

Când ceasul arăta ora trei, am contactat-o pe Alli prin Skype, în timp ce energia nervoasă îmi pulsa prin vene. Ce naiba făceam?

Erica Hathaway: Am nevoie să-mi împrumuți dulapul tău. Vrei s-o tulim mai devreme?

Alli Malloy: Sigur. Stai s-o întreb pe șefa!

Aș fi voit să zâmbesc, dar în momentele acelea eram mult prea serioasă. Am închis calculatorul, mi-am luat poșeta și m-am întâlnit cu Alli pe hol, de unde am coborât repede până în stradă. Ne-am urcat în Escalade și i-am spus lui Clay unde să ne ducă. Alli a făcut ochii mari.

— Cu ce ocazie? E doar miercuri.

— Îi fac o surpriză lui Blake. Și-mi trebuie ceva... ăăm, cu adevărat sexy.

N-ar fi trebuit s-o mire, de vreme ce ea mai credea că misterioasa cutie roșie venise din partea lui Blake. Alli a scos un „mmm“.

— Ok, la asta categoric pot să te ajut. Despre ce vorbim, sexy gen Vegas sau sexy gen nu mai ieși din casă?

Am înghițit în sec, căci simțeam că lucrul pe care urma să-l fac era ca un bolovan în stomac. Mi-aș fi dorit să pot împărtăși măcar o frântură din entuziasmul lui Alli față de seara aceea. Din păcate, eu nu mă așteptam doar la sex.

— Sexy gen Vegas ar trebui să fie suficient, am spus repede, îndreptându-mi atenția către geam.

Câteva minute mai târziu, Clay ne-a lăsat în fața apartamentului în care locuiau Alli și Heath. Prietena mea a scotocit prin dulapul ei încăpător, de unde a scos câteva rochii minuscule. Pe unele dintre ele le recunoșteam din călătoria făcută în Vegas, cu câteva luni în urmă. Pe atunci nu mă puteam imagina umblând îmbrăcată așa în public. Dar disconfortul pe care mi-l pricinuia ideea de a fi văzută într-o rochie aproape inexistentă pălea în comparație cu necunoscutele

privind felul în care urma să fiu primită la club. Asta dacă aveau să mă lase să intru acolo. Povestea s-ar fi putut transforma într-o încurcătură umiltoare, dar Blake tot nu voi să vorbească, iar eu aveam nevoie de niște răspunsuri. Într-un fel sau altul, în seara aceea urma să le capăt.

— Asta-i bună.

Am netezit cu mâna o rochie scurtă și neagră, făcută dintr-un bumbac elastic satinat, ce avea să se muleze pe rotunjimile mele. Mi-am ridicat-o în față, estimând că-mi ajungea până la jumătatea coapselor. Avea un decolteu adânc, care urma să-mi scoată bustul în evidență. Nu știam în ce mă băgam în seara aceea, dar eram hotărâtă măcar să arăt corespunzător.

Adevărul era că habar n-aveam ce dracului făceam.

* * *

Mă jucam cu nasturii sacoului lung care-mi ascundea ținuta deloc potrivită pentru o întâlnire obișnuită, într-o seară de miercuri oarecare. Clay a mai cotit de câteva ori și mi-am dat seama că ne apropiam. Neliniștea îmi făcea stomacul ghem. M-am luptat cu imboldul de a vomita și, în schimb, i-am trimis un mesaj lui Blake, după care am oprit sonorul telefonului. Slavă Domnului că bietul Clay n-avea idee unde mă ducea, lucru care mă mai liniștea puțin! De când fusese angajat să stea cu ochii pe mine, nu-l dusese pe Blake până la club. Deja aveau un milion de întrebări, iar cea mai presantă era când fusese ultima oară acolo logodnicul meu.

Clay a intrat pe North Hampton, în vreme ce prin mintea mea se învârteau o mie de scenarii. Poate că localul era închis. Puteam să merg acasă, să-l surprind pe Blake cu rochia mea și să mă prefac că Sophia nu-mi trimisese o relicvă a vieții lor sexuale sado-maso. Poate că la club aveau să-mi arunce o privire, apoi să mă trimită la plimbare sau la cel mai apropiat colț de stradă. Dumnezeu mi-e martor că ținuta mea ar fi justificat o asemenea reacție.

Clay a încetinit în fața unui șir de case din piatră. Clădirea căutată era însemnată doar cu o placă pe care scria 990, fără vreun alt

indiciu că ne-am fi aflat într-un loc important. Clay și-a mijit ochii și mi-a aruncat peste umăr o privire bănuitoare.

— Aici e?

— Da, ăăm, cred.

M-am dojenit în gând pentru că păream atât de agitată.

— Vreți să vă aștept?

Am stat pe gânduri. Poate că așa ar fi trebuit. Doamne, Blake avea să mă jupoaie de vie pentru asta! Frica mi-a străbătut din nou tot corpul când telefonul mi-a vibrat pentru a treia oară.

— Sigur, până intru, dacă vrei.

Încercam să fac pe nevinovata.

— Blake știe că sunteți aici?

— Da, bineînțeles. Aici ne întâlnim.

Am întins mâna către mânerul portierei înainte să fiu nevoită să mint iar. Clay îmi era simpatic și deja mă simțeam vinovată. Nu încăpea îndoială că urma să primească de la Blake o papară pe măsura celei care mă aștepta pe mine.

— Bine, mi-a răspuns el după câteva clipe.

Convinsă că aproape mă crezuse, am coborât din mașină și am urcat treptele ce duceau spre ușa mare din lemn. Nu mai aveam mult timp la dispoziție pentru a-mi duce planul până la capăt. Am găsit butonul soneriei de la dreapta ușii, l-am apăsat și am așteptat nerăbdătoare. Îmi tot mutam greutatea de pe un picior pe altul, având grijă să nu-mi pierd echilibrul și să mă răstorn. Un minut mai târziu, ușa s-a deschis. În fața mea stătea o fată cu părul lung, de un blond-oxigenat. Era machiată strident, ceea ce m-a făcut să mă simt un pic mai bine cu privire la ținuta mea. Ochii ni s-au întâlnit, iar ea m-a privit cu indiferență.

— Pot să te ajut cu ceva?

Mi-am lins buzele, stânjenită. Cu sau fără rochia de cocotă, nu aveau să mă lase să intru ca la mine acasă.

— Mă întâlnesc cu cineva aici, am spus și glasul mi-a tremurat mai tare decât aș fi intenționat.

Fata a-nceput să se joace cu inelul din metal scânteietor pe care-l avea prins într-o parte a buzei de jos.

— Cu cine?

Oh, la naiba, hai să-i dăm drumul! Mi-am alungat toate emoțiile.

— Cu Blake Landon.

Ea a ridicat din sprânceana împodobită cu un cercei, apoi și-a aruncat privirea plictisită în jurul meu. A făcut un pas în spate, ridicându-și foarte puțin bărbia și făcându-mi astfel semn să înaintez. A închis apoi ușa grea în spatele meu. Am dat s-o urmez, însă ea a ridicat o mână.

— Așteaptă aici.

Am dat repede din cap, ca și cum aș fi știut că acela era protocolul. Dar nu știam nimic. Eram, în mod oficial, depășită. Timpul continua să se scurgă. Fiecare secundă îmi părea o eternitate în timp ce așteptam ori ca fata să se întoarcă, ori ca Blake să dea buzna pe ușă, în căutarea mea.

Apoi am auzit pe cineva apropiindu-se pe hol. Mi s-a tăiat răsuflarea când, în locul fetei, am fost întâmpinată de un bărbat de două ori mai în vârstă decât ea. Era bine îmbrăcat, într-un costum negru și o cămașă albă, descheiată la guler. Chiar și în lumina slabă din foaier puteam să văd că avea pielea închisă la culoare, nu bronzată, ci măslinie de la natură. M-a privit cu răceală. Am știut imediat că mă aflam în locul potrivit și că, fără nicio îndoială, bărbatul acela îl cunoștea pe Blake.

— Tessa îmi spune că-l cunoști pe domnul Landon. E adevărat?

Avea o voce plăcută, cultivată și un accent pe care mintea mea aiurită nu-l putea recunoaște.

— Da. De fapt, urmează să ne întâlnim aici.

M-am luptat cu imboldul de a mă feri de insistența cu care mă privea. Amuzamentul calm din ochii lui mă făcea să mă simt mică și vulnerabilă pe lângă el, de parcă ar fi știut o grămadă de lucruri în plus față de mine. Nu mă îndoiam că așa și era. Totuși, am simțit că voia să mă creadă, ceea ce, cumva, mi-a ușurat minciuna.

— Trebuie să ajungă în curând, am adăugat, în caz că acelui străin întunecat și periculos i-ar fi dat prin cap să mă încuie între timp în cușca lui.

Bărbatul a întins o mână. Am ezitat un moment, care a părut prea lung, apoi i-am acceptat gestul. I-am strâns-o, așteptându-mă să facă același lucru cu a mea. În schimb, el mi-a întors palma în jos, coborându-și buzele către dosul mâinii mele. Sărutul a fost dulce, dar totodată plin de subînțelesuri. Ceva din felul blând, dar ferm, cu care-mi strângea mâna, din lentoarea intenționată cu care îmi atingea pielea, din întunecimea ochilor lui atunci când i-a ridicat către ai mei, mi-a făcut inima s-o ia razna de frică. Și mai simțeam ceva, un lucru mai tenebros, căruia nu puteam să-i dau un nume. Bărbatul acela era un dominator. Aș fi fost în stare să pun pariu pe asta.

El s-a îndreptat încet, paralizându-mă cu privirea lui atotștiutoare.

— Pe mine mă cheamă Remy. Bun venit în *La Perle*.

— Eu sunt... Erica, i-am răspuns, cu o răsuflare tremurătoare.

Fir-ar să fie, douăzeci de secunde cu omul ăla și masca începuse deja să mi se fărâme. Nu aveam să rezist mult acolo. Am înălțat o rugă tăcută pentru ca Blake să se grăbească, deși cumva știam că asta făcea.

— Erica.

Remy s-a oprit asupra numelui meu, strângând buzele, de parc-ar fi lăsat sunetele să i se așeze pe limbă asemenea unui vin bun.

— Adorabil. E întotdeauna o plăcere să fac cunoștință cu prietenele lui Blake.

Mi-a aruncat un zâmbet șters, ca și cum ar fi știut pe dată cât de mult aveau să mă deranjeze cuvintele lui. Mușchii feței mi s-au încordat, dar m-am străduit al dracului de tare să-mi relaxez trăsăturile. Cum aș fi putut să-mi ascund nemulțumirea când mi se amintea că Blake avea *prietene*, la plural, care se-nvârteau în astfel de cercuri?

Prea ocupată cu încercarea de a-mi stăpâni reacțiile fizice, abia dacă am observat că Remy încă mă ținea în ghearele lui. Atingerea noastră se prelungea, dar, în mod ciudat, nu devenise stânjenitoare.

— Hai să ni te alături!

Bărbatul a făcut semn cu capul înspre holul cel lung din spatele lui. Coborându-și pe lângă corp mâna în care o ținea pe a mea, m-a îndemnat să merg mai departe. Am luat-o pe urmele lui. Cu pași nesiguri, am pornit pe coridor. Podeaua veche trosnea sub pocnetul tocurilor mele, făcând ca drumul spre locurile acelea tainice să fie deranjant de zgomotos. Odată ajunși în capătul holului, o cotitură ne-a dus către un palier. O balustradă groasă, ornată, cobora către locul din care auzeam pentru prima dată zgomotele înfundate ale clubului.

Remy m-a tras din nou după el cu blândețe, iar eu am pășit pe scări în spatele lui, prinzându-mă de balustradă și, în mod straniu, de mâna lui, ca de un colac de salvare. Am ciulit urechile, ca să aud ce se petrecea în spatele ușii de care ne apropiam. Muzică și voci neregulate. Tonalități diferite. Unele mai joase, altele mai ridicate, ba chiar niște râsete. Apoi un țipăt puternic, ce părea a fi al unei femei. L-am strâns și mai tare. El mi-a zâmbit.

— Nu-ți fie frică, *cherie*! Dar, pentru orice eventualitate, rămâi pe lângă mine.

Capitolul 10

Mai multe semnale de alarmă mi s-au declanșat în creier, trimițându-mi în mâini și picioare fiori de spaimă care mă făceau să transpir, în ciuda îmbrăcăminții sumare de sub haină. Tânjeam după certitudinea siguranței. Deși prezența aparent acaparatoare a lui Remy nu-mi promitea o protecție tocmai nevinovată, voiam să cred c-ar fi putut să-mi ofere ocrotire. Cel puțin cât timp îl așteptam pe singurul bărbat ale cărui brațe mă puteau duce departe de pericolele acestei lumi.

Căci eram de-a dreptul îngrozită. Făcusem ochii mari, iar inima îmi bătea necontrolat. Remy a răsucit mânerul de modă veche al ușii care, cu un scârțâit, ne-a lăsat să pătrundem într-o uriașă încăpere dreptunghiulară, ce se întindea cât vedeam cu ochii și mai departe de-atât. Interiorul era slab luminat, nu complet cufundat în întuneric. Dar n-am apucat să văd exact ce se afla în fața mea, căci Remy deja mă conducea departe de intrare. Ne-am apropiat de un vechi bar din lemn, aflat lângă perete. Privind cu teamă în jur, l-am urmat pe bărbat, o deprindere devenită aproape instinctivă în cele câteva minute de când ne cunoscuserăm.

— Dă-mi voie să-ți iau haina!

Am ezitat. I-am măsurat repede din priviri pe oamenii aproape dezbrăcați care umblau prin încăpere, amestecându-se cu cei îmbrăcați în diverse feluri. Unii arătau ca mine, alții erau la costum, alții, în haine de stradă și mulți purtau ținute asemănătoare cu cea a Tessei. Faptul că nu mă potriveam cu ceilalți nu mă mai preocupa, dar aș fi vrut să mă ascund în umbră, nu să mă expun.

În ciuda glasului rațiunii, am lăsat să-mi alunece de pe umeri haina pe care Remy s-a grăbit să mi-o ia. Cu un gest aproape imperceptibil, a chemat-o la noi pe o brunetă înaltă, cu ochii de un albastru-luminiscent. Ea mi-a luat haina, apoi a dispărut la fel de iute pe cât apăruse.

— Ia loc! Pot să-ți ofer o băutură cât timp aștepți?

M-am așezat pe taburetul din lemn neted, trăgându-mi în același timp poala rochiei în jos. M-am apucat să studiez în grabă fiecare mic detaliu din jurul meu. Peretii erau de un roșu-intens, ce părea și mai întunecat din cauza luminii difuze.

— Erica.

M-am întors către Remy și inima mi-a stat în loc la auzul tonului familiar. Blake memorase tonul acela, pentru momentele în care voia să i se facă pe plac.

— Ce vrei să bei?

De-a lungul peretelui era expusă o colecție de lichioruri modestă, dar categoric scumpă

— Lagavulin, am răspuns. Cu gheață.

Bărbatul m-a privit în tăcere.

— Te rog, am adăugat încet, de parcă privirea lui m-ar fi silit s-o spun.

Pe chipul lui Remy s-a ivit un zâmbet foarte subtil, motivat de ultima parte a cererii mele. I-a transmis comanda barmaniței. Aceasta, cu ochii în pământ, a împins băutura către el. Bărbatul a murmurat „mulțumesc“, după care mi-a pus paharul în mână. Degetele lui au întârziat numai o clipă peste ale mele. Am rezistat imboldului de a-mi trage mâna înapoi.

Emoțiile mă sfâșiau. Nu eram atât de curajoasă pe cât mă crezusem. Mi-am dus paharul la buze și am luat prima înghițitură usturătoare. Am inspirat adânc pe nas, lăsând aroma intensă a lichidului fumuriu să-mi umple plămâni. Am mai luat încă o gură, apoi am pus băutura înapoi pe bar.

Ritmul scăzut și imposibil de recunoscut al muzicii a fost întrerupt de strigătul unei femei. M-am răsucit pe scaun și am încremenit la vederea imaginii din fața ochilor mei. În mijlocul încăperii, pe o platformă mică, dar puternic luminată, stătea în picioare o femeie. Ale ei erau urletele gătuite. Era aplecată de la mijloc, ținându-și strâns gleznelor cu mâinile, îmbrăcată doar într-un corset negru, care nu-i acoperea nici sânii, nici partea de jos a corpului. Accesoriul din piele lucioasă i se încolăcea pe trup în timp ce ea tresărea sub plesniturile unui bici lung și negru, care-i sfichiuia spatele.

Femeia a scos încă un țipăt în momentul în care silueta unui bărbat a dezlănțuit asupra ei o ploaie de lovituri. Trăsăturile ei frumoase i s-au schimonosit într-un val de plăcere și tortură. Se înroșise, de la obraji până la sânii mici, care-i săltau pe trup odată cu fiecare lovitură.

Mi-am strâns băutura în mână, iar paharul scund din sticlă șlefuită mi-a lăsat urme pe degetele reci. Un val de căldură mi-a inundat fața, căci recunoșteam dulcea agonie a femeii. Vocea lui Remy a rupt vraja pe care o aruncase asupra mea chinul ei sexual.

— Ești nouă aici, iar mie-mi place să-mi cunosc clienții. Spune-mi mai multe despre tine, adorabilă Erica!

— Nu-s multe de spus, am mințit eu pe un ton prea nonșalant, aproape comic, având în vedere contextul în care ne aflăm și spectacolul pe care-l urmăream.

— De câtă vreme ești cu domnul Landon al nostru?

Ochii lui negri scânteiau, ațintiți asupra mea. Agitată sub privirea lui pătrunzătoare, mi-am lins buzele. Atunci Remy și-a coborât ochii, concentrându-se asupra mișcării.

— Din mai.

De când am absolvit facultatea și toată viața mi s-a schimbat.

— Deci... ești a lui?

Felul în care și-a trecut arătătorul peste baza gâtului meu m-a deranjat mai mult decât am lăsat să se vadă. Atingerile lui erau ușoare ca fulgul, dar în spatele lor zăcea o provocare nerostită. Încă din clipa în care fuseserăm prezentați unul altuia, începuse să pună mâna pe mine de parcă ar fi avut dreptul s-o facă. Îndrăzneala lui îmi amintea de bărbatul care într-adevăr avea un drept asupra mea. Orice contact fizic părea o declarație tăcută.

— Sunt a lui.

Îmi regăsisem vocea, hotărâtă să nu las nicio urmă de îndoială cu privire la adevărul cuvintelor mele. Voiam să mă retrag de lângă el, dar trebuia să-mi joc rolul mai departe, așa c-am rămas neclintită, în vreme ce bărbatul își plimba privirea peste trupul meu.

— Și te-a lăsat aici fără zgardă?

Pieptul mi s-a încleștat de frică. Zgardă? În ce naiba mă băgasem? Mi-am dus mâna la gât. Brusc, mă simțeam dezgolită fără simbolul care ar fi dovedit că eram cu adevărat a lui Blake. M-am uitat în jos, la inelul meu care sclipea puternic în lumina slabă.

— Suntem logodiți.

Nu știam sigur dacă se cuvenea să dezvălui acel amănunt, dar în momentul respectiv era tot ce aveam.

— Ah! a pufnit Remy, întorcându-și, preț de o clipă, privirea. Zgarda supremă. Trebuie să fii într-adevăr specială, ca să-i devii și soție, și sclavă.

Când și-a îndreptat iar atenția către mine, l-am privit cu furie, detestând ușurința cu care cuvintele îi alunecau pe limbă.

— Eu nu sunt sclava nimănui!

Una dintre sprâncenele lui negre s-a ridicat și o provocare tacită i-a luminat privirea.

— Nu slujești plăcerii lui?

— B-ba da, bineînțeles.

Ce fel de întrebare mai era și aia? Voiam să-l mulțumesc pe Blake. În toate felurile posibile. Prin sex, desigur, dar doream să fie fericit

și în rest. La fel de fericit ca mine. Dar uram felul în care zugrăvea Remy relația noastră. Cu toate progresele pe care le făcusem în acceptarea supunerii, mă enerva presupunerea acelui om că eu eram o ființă inferioară, o sclavă, o supusă.

El a murmurat un „mmm“.

— Acum sunt foarte curios să aflu ce te aduce aici. Spune-mi, ai venit să te joci? Sau să înveți?

S-a uitat spre zona principală a încăperii, unde o nouă activitate prindea contur. Camera era mărginită de câteva separeuri învăluite în întuneric. Umbra. Aș fi dorit să mă ascund în adăpostul ei până la venirea lui Blake, dar mă temeam de ceea ce deja stătea la pândă acolo.

M-am întors în direcția în care privea Remy și am tras jenată cu ochiul la felurile orgii ce se desfășurau înaintea noastră. Totuși, scena de care nu mă puteam desprinde era cea din capătul îndepărtat al încăperii. Un tânăr devenise punctul de atracție al spectacolului. Avea gleznelor și încheieturile mâinilor legate de zidul din căramidă cu ajutorul unor cătușe din metal greu și părea chinuit. Tessa se plimba încoace și încolo prin fața lui. Deodată s-a apropiat de el. De la distanță, nu auzeam ce-și spuneau și abia dacă reușeam să văd ce se petrecea. El a gemut, ca și cum cineva i-ar fi tras un pumn în stomac.

Tessa s-a dat de o parte, lăsând să se vadă penisul bărbatului, care acum ieșea erect din pantaloni. Din senin, fata a lovit cu palma membrul rigid, stârnind noi gemete de durere. Abdomenul dezgolit al tânărului s-a încordat în clipa plesniturii neașteptate, apoi s-a relaxat când fata a început să-l mângâie cu blândețe. Însă fata l-a lovit din nou cu putere, făcându-l să inspire brusc pe gură și să șuiere de durere. Apoi, ea s-a apropiat foarte tare de el, lipindu-și buzele de urechea lui. Am încercat să-mi imaginez ce-i spunea, fără îndoială certându-l pentru cine știe ce greșală închipuită și amintindu-i de răsplata supunerii lui. Ca și cum aș fi urmărit un film, m-am surprins punându-mă în locul lui, înțelegându-i chinul și trăirile. Din nou, acel aer de plăcere amestecat cu o durere evidentă mi-a stârnit

o nedorită senzație prin tot trupul. Iar faptul că mă uitam la Tessa cum îl tachina și cum îl chinuia pe tânăr deștepta în mine un freamăt neașteptat.

— Sau poate că ai venit să te uiți.

Cuvintele lui Remy m-au întrerupt din holbatul fâțiș la scena de mai devreme. M-am înroșit în obraji. Mă prinsese, eram unul dintre oamenii aceia. A surâs satisfăcut, ca și cum s-ar fi uitat la un copil care trăiește, pentru prima dată, o minune.

— E în regulă, *cherie*. Cei de aici adoră să privească. Nu-i nicio rușine în asta.

Cu o mână tremurătoare, mi-am dus băutura la gură și am încercat să uit cum se manifestă dominarea. Dominarea adevărată. Nu doar să fii deasupra. Fierbințeala mi-a înfiorat pielea când mi-am amintit cele câteva clipe de putere de care mă bucurasem cu o noapte în urmă și pasiunea incredibilă pe care i-o inspirasem lui Blake. Încălcasem o graniță și încă nu știam sigur ce să înțeleg din cele petrecute atunci între noi.

M-am mișcat stânjenită în rochie, simțind deodată că țesătura mă arde, expunându-mă în ochii lui Remy și ai celorlalți. Nu eram singuri la bar și, cu toate scenele acelea dinaintea mea, îl simțeam fixându-mă tot timpul cu privirea. Pe el și pe alți bărbați din preajmă. Numărul de dominatori pe cap de locuitor era foarte mare în clădirea aceea.

Oare, datorită senzațiilor pe care mi le stârnea Blake, urma să recunosc orice bărbat asemenea lui care avea să-mi iasă în cale? Poate, dar el era altfel. Cu totul altfel.

Am intrat în panică la gândul că Blake îmi înțelesese greșit mesajul de mai devreme. Nu-i scrisesem decât c-o să ne întâlnim la club. Poate c-ar fi trebuit să mă exprim mai clar, să-i trimit o adresă. Doamne, dacă aveam să rămân captivă acolo, în locul acela uitat de lume, la mâna lui Remy? M-am gândit din nou c-ar putea avea o cușcă.

Am tras aer în piept ca să mă liniștesc și am dat băutura peste cap. Mi-am răsucit încheietura doar ca să descopăr că-mi uitasem

ceasul acasă la Alli. Timpul continua să se scurgă, iar eu nu mă apropiasem câtuși de puțin de ținta mea finală.

— Ești convinsă c-o să vină?

— Da, am răspuns repede. Localul ăsta e al tău?

Speram să-i abat atenția de la lipsa lui Blake.

— Da, *La Perle* e a mea. De mulți ani.

— Întotdeauna a fost... așa?

Încercam să par dezinvoltă, dar eram convinsă că Remy nu-mi putea confunda curiozitatea de începătoare cu încrederea în sine.

— Întotdeauna.

I-a făcut un semn barmaniței și a împins spre ea paharul meu gol. Apoi s-a reîntors către mine și m-a întrebat:

— Știi ce înseamnă?

— Ce?

— *La Perle*.

— E cuvântul francez pentru „perlă”, nu?

— Bineînțeles, dar știi de ce?

Am scuturat din cap, iar Remy s-a aplecat spre mine, ca pentru a-mi împărtăși un mare secret. Rămăsese în picioare, însă corpul lui era aproape de mine, mult prea aproape. Încordându-mă brusc, m-am răsucit către bar în clipa în care femeia așeza o nouă băutură pe blatul din lemn închis la culoare. Remy și-a pus o mână pe partea din spate a taburetului meu. Șoapta lui era încinsă, suflându-mi o senzație neplăcută pe piele. Am încercat să-mi ascund tremurul.

— E înțelept să te temi. Dacă nu l-aș cunoaște pe Landon, n-aș fi atât reținut în privința ta.

Am răsuflat îngrozită și mi-am coborât privirea spre bar, fiindcă nu voiam ca, uitându-mă în ochii lui, să mai trădez și altceva.

— Pentru că aici reținerile nu-și au locul, a continuat el, pe un ton care amintea ceva mai puțin de un prădător. Cel puțin nu în cazul oamenilor ca mine. Poate în cazul tău... dar numai pentru a descoperi *la perle*, comoara succulentă din adâncul ființei tale, *cherie*.

M-am încruntat. Nu știam ce voia să zică și nici nu voiam să aflu.

— Perla, ca și supunerea ta, Erica, e un obiect de o mare frumusețe. Cele mai prețioase perle sunt găsite în locurile sălbatice... neașteptate.

Mi-a dat după ureche șuvița de păr care alunecase între noi, ascunzându-mi fața. Atingerea lui mi-a coborât apoi pe umăr și mi-a alunecat până la cot, cu un subînțeles apăsător.

— Dezgroparea lor poate fi, uneori, oarecum... violentă.

Și-a trecut vârful unghiei peste antebrațul meu, apăsând îndeajuns cât să mă neliniștească, dar fără să-mi provoace o durere. M-am înfiorat iar, chinându-mă să mă îndepărtez de atingerea lui. Am închis strâns ochii și m-am silit să rămân calmă. Dar mă luptam să respir, mă zbăteam pentru orice urmă de confort din locul acela întunecat. Trebuia să plec de acolo... repede. Trebuia să scap de omul ăla. Unde Dumnezeu era Blake?

Remy parcă mi-a citit gândurile și s-a întors către bar, luându-și ochii de la corpul meu și privind paharul cu picior care-i fusese pus în față.

— *Merde*, unde ți-e bărbatul?

Habar n-aveam, dar mă blestemam în gând pentru că-i trimisese mesajul prea târziu. Remy începea să-și piardă răbdarea cu mine și nu părea genul de bărbat care să se priveze de prea multe plăceri.

— Spune-mi despre celelalte femei.

Blake avea să ajungă curând. Dumnezeule, cât speram! Dar, între timp, eram dornică să aflu tot ce ar fi fost dispus să-mi împărtășească omul acela fascinant și periculos. El a sorbit din băutura și a oftat.

— Blake și cu mine suntem... mă rog, nu prieteni în adevăratul sens al cuvântului, dar el e membru plătit al clubului. Mi-ar veni greu să-i trădez încrederea. E treaba lui să-și mărturisească înclinațiile. Sunt sigur că-ți va spune ceea ce trebuie să știi cu adevărat.

Nu mai era atent la mine și un surâs plin de regret i s-a așternut pe trăsăturile delicate.

— Sau poate c-o să-ți arate. Iată-! În sfârșit.

M-am rotit pe scaun, cu ochii mari și inima tresăltând. Blake venea spre noi cu pași hotărâți. Mă fixa cu privirea, iar dinții îi erau la fel de strâns încleștați ca și pumnii pe care-i ținea pe lângă corp. Remy s-a aplecat, făcându-mă să-i simt din nou răsufierea în ureche.

— Dacă ai venit aici ca să înveți, aș zice că s-ar putea ca pedeapsa să fie prima ta lecție din seara asta.

Apropierea de Remy și imaginea lui Blake care venea spre noi m-au făcut să mă crispez din cap până în picioare.

— Lecția asta am învățat-o deja, am răspuns, cu glas stins.

Remy a râs.

— Zău?

N-am apucat să explic, fiindcă Blake m-a strâns de mână și m-a tras de pe scaun. M-am luptat să mă țin pe picioare, prinzându-mă de el ca să nu-mi pierd echilibrul. Trupul lui Blake s-a întors imperceptibil spre mine, protejându-mă. Instinctiv, m-am răsucit înspre el, lipindu-mi pieptul de brațul lui. Știam că era furios pe mine, dar mai știam și că voia să mă apere. Iar în clipa aceea simțeam nevoia copleșitoare de a fi apărată.

— Landon.

Remy s-a îndreptat, ca pentru a-i strânge mâna lui Blake.

— Stai departe de ea.

Proprietarul clubului și-a ridicat brațele, în semn de capitulare, și s-a sprijinit relaxat de bar.

— Nu-i nevoie să fii protector.

— Nu? a replicat Blake. De când e valabilă treaba asta pe aici?

— Eu țineam vulturii la distanță. A fost o dovadă de mare curaj din partea ta să lași să-ți scape din ochi o făptură așa de frumoasă. A hoinărit până aici ca un pisoi pierdut.

Mi-a zâmbit cu afecțiune, lăsându-și privirea să se prelingă pe trupul meu cu aceeași nerușinare de mai devreme. Blake m-a strâns și mai tare și am oftat, simțindu-mi întreaga ființă ușurată că-l aveam aproape, oricât de mânios ar fi fost. Judecând după felul în care mă prindeam de el, nu mai încăpea nicio îndoială că-i aparțineam lui și

numai lui. M-am încumetat să-l privesc în ochi. El s-a uitat la mine fără nicio emoție. M-am înmuiat lângă trupul lui, cerându-mi iertare fără cuvinte.

— Mi-a scăpat, a spus Blake, cu voce joasă.

— Ah! Înțeleg.

Remy a zâmbit iar.

— Mi se pare că nu-ți stă în fire să tolerezi o asemenea neascultare. E nouă în toată povestea asta, nu?

Mi-am înăbușit pornirea de a-mi da ochii peste cap. Poate că Remy chiar își ținea femeile în cușcă și, între ei doi, schimbul de replici avea sens. Mai întâi fusesem sclavă, iar acum devenisem fugară.

— Nu te privește, Remy.

Blake s-a întors către mine.

— Să mergem! Acum!

— Nu. L-am strâns și mai tare de mână și l-am tras înapoi. Acum mă fixa cu o privire turbată, căci calmul aparent i se evaporase.

— Nu?

— Vreau să rămân.

— Las-o să mai stea, Landon! a intervenit Remy. Poate c-o să învețe ceva. Știi la fel de bine ca și mine că, uneori, ele simt nevoia să-și învețe lecția pe calea cea mai grea. Pisicuța asta are gheare ascuțite. Trebuie dresată.

Blake și-a trecut o mână prin păr, aruncându-și ochii prin restul clubului. A murmurat un șir de injurături.

— E un mic separeu care vă așteaptă. Beți ceva. Bucurați-vă de spectacol. Și unul de altul, bineînțeles.

Remy s-a îndepărtat, cu paharul în mână. Traversând încăperea, s-a așezat pe un scaun liber, îmbrăcat în pluș roșu și păzit de o fată minionă, pe jumătate dezbrăcată, care stătea în genunchi la picioarele lui.

— Vrei să fii aici?

Am deschis gura ca să răspund și mi-am căutat cuvintele. Adevărul. Tot ce voiam era să aflu adevărul.

— Ai idee ce prostia dracului ai făcut venind aici de una singură?

— N-am pățit nimic, am insistat eu, deși încă simțeam fiori de pe urma celor câteva minute petrecute acolo fără el.

— Țsta nu-i un bar în care se servește Martini, Erica. Ai intrat pe ușile alea într-o lume despre care nu știi nimic.

— Vreau să aflu, am spus încet, cuprinsă brusc de rușine.

— Ba nu vrei.

Mi-am tras mâna din strânsoarea lui, dar el mi-a cuprins talia cu un braț ocrotitor.

— Dacă umbli după ciudățenii, putem să mergem chiar acum acasă, unde aș fi mai mult decât fericit să devin creativ. Nici nu mai e nevoie să-ți zic că ți se cuvine o pedeapsă.

Blake a făcut o pauză, iar furia a părut să i se mai domolească.

— Țsta nu-i un loc potrivit pentru tine.

Mi-am așezat palma pe pieptul lui și mi-am lăsat fruntea să-i cadă pe umăr. Inima îi bătea cu putere pe sub cămașă. I-am inspirat parfumul. O mireasmă familiară, care mă ducea înapoi la ceea ce mi-era cunoscut, la noi doi.

— Spune-mi ce înseamnă clubul ăsta pentru tine, l-am rugat, cu glas blând.

El a oftat și m-a strâns mai tare.

— Dincolo de faptul că vreau să te scot naibii de aici, nu înseamnă nimic.

M-am uitat în sus, hotărâtă să scot adevărul de la el.

— Ba înseamnă! Altfel de ce ar fi dorit Sophia să mă trimită aici?

Blake a scrâșnit din dinți, arcuindu-și brațul în jurul mijlocului meu.

— La dracu'!

— Veneați aici împreună.

Nu era o întrebare, dar mă hotărâsem să-l conving să recunoască adevărul.

— Da, veneam aici împreună. Asta voiai să știi sau mai e ceva? Poate continuăm interogatoriul acasă, departe de toate privirile indiscrete.

Vorbele cădeau asupra mea ca niște lovituri de bici. Blake era mânios. Îmi dădeam seama că avea tot dreptul, dar nu mă puteam abține.

— Vreau să te cunosc.

Mă străduiam să nu izbucnesc în plâns. O uram pe Sophia și uram toate născocirile minții mele despre relația ei cu Blake. Detestam faptul că ei îi aparținuse o parte din el pe care eu poate că nu aveam s-o descopăr niciodată. M-am lipit de el, cu obrazul pe pieptul lui.

— Vreau să aflu ce nume și cine te-a atras în locul ăsta atâta vreme. Eu sunt una dintre cele doar două femei cu care ai avut o relație în ultimii zece ani, iar, între timp, clubul ăsta ți-a umplut multe nopți.

I-am luat tăcerea drept un semn că se mai gândea și asta mi-a dat speranță.

— N-am dreptul să știu? Nu-mi doresc decât adevărul, i-am șoptit.

— Te-am mințit eu vreodată?

Mi-am ridicat ochii.

— Nu, dar niciodată nu mi-ai spus ceva decât dacă a fost neapărat necesar. Tu vrei mai mult din partea mea... îmi *pretinzi* totul. Și eu îți ofer, însă...

Blake mi-a luat fața în palme, mișcându-și neliniștit degetul mare peste obrazul meu. M-am lăsat în voia atingerii lui, uitând de oamenii care ne priveau cu poftă, cu invidie sau cu o curiozitate trecătoare.

— Clubul ăsta e în trecut, mi-a spus el lent, dar ferm.

— E acum.

I-am atins obrazul, chemând în tăcere umbrele ce clocoteau mereu în adâncul bărbatului pe care-l iubeam.

— Fă-mi pe plac!

Capitolul 11

Blake și-a umflat obrazii cu aer și nemulțumirea i s-a întipărit pe chip. Iar îl forțam. Probabil că urma să plătesc pentru asta, dar dacă avea să fie deschis cu mine, atunci merita efortul. A luat-o la picior, trăgându-mă către sine, așa cum făcuse Remy mai înainte.

— Nu plec! i-am șuierat, refuzând să înaintez.

— Nu plecăm, pentru Dumnezeu! Vrei să vezi ce se întâmplă aici? O să-ți arăt, fie că-ți place, fie că nu. O să-ți fie pedeapsă și învățatură de minte, toate la un loc, într-un singur pachet porcos.

Am rămas fără cuvinte. Nu m-am mai putut clinti decât atunci când Blake m-a smucit încă o dată înspre el. De data asta am mers de bunăvoie și fără niciun comentariu. Târându-mi, cu mișcări nesigure, picioarele urcate pe tocuri, l-am urmat până când ne-am oprit în fața separeului gol și întunecat pe care ni-l arătase Remy.

La doar câțiva pași distanță, femeia cu corset de mai devreme era acum silită să adopte o nouă poziție compromițătoare, de către omul care am presupus că era stăpânul ei, cel puțin în seara aceea. Era un bărbat solid, care-și etala trupul gol până la brâu. A prins-o de

păr, iar ea a gemut, cu ochii încrețoși de dorință și de alte substanțe îmbătătoare care se revarsă în corpul cuiva în astfel de momente erotice și pline de neajutorare.

Blake stătea în spatele meu, ținându-și într-un fel protector mâinile pe șoldurile mele.

— Ai dorit să vii aici și să guști din viața asta. Poate c-ar trebui să urmez sfatul lui Remy, să-mi încalc propriile reguli și să-ți dau o lecție în văzul lumii.

Am încremenit la auzul amenințării rostite cu glas aspru. Cu toată frica pe care mi-o stărnise prezența lui Remy, acum abia dacă mai respiram, în așteptarea pedepsei lui Blake.

Bărbatul din fața noastră și-a deschiat rapid pantalonii de piele, încordându-și brațele. Câteva secunde mai târziu, era în gura femeii. Cu mâinile legate, ea îi primea viguroasele împingeri repetate, lăsându-l să se folosească de gura ei ca de un mijloc pentru a-și da drumul.

— Ți-ar plăcea așa ceva, Erica? Ți-ar plăcea să te dau exemplu în felul ăla?

Am scuturat din cap. Nu. Nu voiam așa ceva. Nici măcar nu puteam concepe să fiu legată sau aplecată pentru plăcerea publică a cuiva. Era îngrozitor și totuși nu-mi puteam lua ochii de la cei doi.

— Ești sigură? Ai putea să fii tu în locul ei, mi-a șoptit Blake, lăsându-și mâinile să-i alunece ușor în jos, peste rochia mea. Cred c-or să termine repede. El n-o să reziste prea mult băgându-i-o atât de adânc în gură. Pe urma aș putea să le arăt celor de aici ce supusă al dracului de rea ești.

Am inspirat pe nas, încercând să ignor pulsațiile nedorite dintre picioare, însă n-am simțit decât miros de sex. Femeia se îneca la fiecare încercare de a-l primi pe bărbat până în fundul gâtului. El îi desfăcuse și mai tare picioarele, lovindu-le cu vârful gros al uneia dintre cizmele lui negre. Ea tremura din tot trupul și dorința părea s-o străbată din cap până în picioare, pe măsură ce-l satisfăcea. A urmat o tresărire, în clipa în care bărbatul a lovit-o, de sus, cu biciul peste fund. Femeia a

tras cu greu aer în piept, scâncind îndeajuns de tare încât s-o auzim, în timp ce el continua să reverse asupra ei o ploaie de lovituri zdravene.

— Tu nu mi-ai face una ca asta.

În tonul meu se simțea provocarea, deși, dintr-odată, nu mai știam sigur câtă încredere puteam să am în Blake între peretii aceluia local.

— De ce nu? Nu crezi c-o meriți?

Vorba lui, devenită și mai tăioasă, m-a făcut să mă cutremur. Poate că meritam. Nu-i puteam răspunde, dar eram al naibii de convinsă că n-avem de gând să recunosc.

— Crezi că el o iubește, Erica?

M-a durut sufletul când a rostit întrebarea. Am întors capul. Nu mai puteam să mă uit. Atunci l-am auzit pe bărbat gemând de plăcere. Nu-l vedeam, dar eram sigură că-și dăduse drumul.

— E rândul tău, șefa!

Blake mi-a cuprins trupul și, când am dat să mă feresc, m-a prins de încheieturi. Am deschis imediat ochii.

— Nu. Nu pot.

Blake m-a tras lângă el, prinzându-mă bine de talie. Acea parte din mine care nu intrase în panică s-a bucurat de contactul nemijlocit cu corpul lui puternic. Eram speriată, excitată și complet zăpăcită. Singura parte bună era convingerea că pe toți cei de acolo îi durea în cot de ce fac eu.

— Eu cred că poți. Ești curajoasă. Uite ce vitează ai fost deja în seara asta! Ca să nu mai vorbim despre noaptea trecută. Când mă gândesc la asta, îmi vine să te pedepsesc și mai mult.

— Nu, am spus plângând înăbușit, căci detestam tonul rece și chinuitor al vocii lui.

— „Nu“-ul n-are prea mare greutate aici, Erica. Știi asta când ai intrat?

Deja vorbea cu glas mai blând, aproape înțelegător. Voiam să i se facă milă de mine. *Salvează-mă de haosul ăsta și n-o să mai fac niciodată, jur!*

— Haide! m-a îndemnat el.

— Nu pot s-o fac în fața tuturor, m-am plâns eu încet. Te rog, nu-mi cere asta! Te rog...

Mi se tăiase răsuflarea. Nu mai auzeam decât bătăile furioase ale propriei inimi. Dărdăiam în brațele lui, iar cuvântul nostru de siguranță îmi stătea pe limbă. Să ne-o tragem pe masa din sala de ședințe, neștiuți de Greta care stătea la doar câțiva metri distanță, era una. Dar nu mă simțeam în stare să fac sex și să încasez pedepse în public, indiferent câte fantezii s-ar fi născut în mintea mea sucită. Nu în seara aceea și, foarte probabil, în nicio altă seară.

Oh, Doamne! Asta e ceea ce-și dorește Blake, ceea ce așteaptă cu nerăbdare?

— Vino încoace! mi-a spus el încet.

— Nu, te rog! l-am implorat, dar mă slăbise un pic din îmbrățișarea pătimașă și mă conducea către separeu.

Am răsuflat ușurată că nu mă silea să merg până la capăt. Oare într-adevăr m-ar fi forțat? Nu voiam să cred c-ar fi făcut așa ceva, dar cum aș putea fi sigură? Nu-l cunoșteam pe omul care putea deveni când se afla în acel club. De aceea mersesem acolo.

M-am cuibărit lângă el, dușmanul și salvatorul meu, așteptând să mă liniștesc. Blake m-a alinat, mângâindu-mă pe brațe, apoi de-o parte și de alta a corpului, așa cum făcea mereu când trebuia să mă smulgă din gândurile mele și să mă readucă în prezent, lângă el. În sfârșit, am deschis ochii și m-am uitat în jur, în localul întunecat. Printre gene, l-am întrezărit pe Remy, aflat în celălalt capăt al încăperii. Stătea pe un fel de tron. Eram învăluiți în umbră, dar, cumva, încă-i simțeam ochii asupra mea și nedoritele atingeri stăruindu-mi ca o amintire pe piele.

Blake și-a pus o mână pe coapsa mea. Stăteam în continuare lipită de el, neștiind sigur de cine sau de ce anume să mă tem.

Bietul tânăr de mai devreme era acum condus prin cameră în patru labe, cu penisul legându-i-se chinuit, în timp ce se ținea după Tessa. Ea mai mult îl ignora, intrând în vorbă cu alți clienți.

Locul acela era destinat celor mai înnegurate fantezii. Măcar asta îmi intrase-n cap.

Am înghițit în sec, aproape prea speriată ca să mai vorbesc, după ce scăpasem ca prin urechile acului.

— Tu ai făcut... chestii din astea?

— Nu, mi-a răspuns repede Blake.

Mi-am ridicat privirea, iscodindu-l în tăcere.

— Întotdeauna am preferat intimitatea unei camere.

Și-a îndreptat arătătorul în sus.

— La etaj.

Mi-am coborât din nou ochii în poală, regretând cumplit că întrebasesm. Mi-am mușcat limba, de parcă voiam să-mi sfâșii pielea cu dinții. Gelozia mă urâțea de-a binelea.

— Cum te simți când auzi asta?

Blake și-a trecut degetul mare peste buza mea de jos, eliberând-o astfel din menghina dinților.

— Groaznic, am recunoscut cu amărăciune.

— Țsta-i trecutul. Tu... numai *tu* reprezinți viitorul meu.

Îmi doream să-l cred. Dar..

— Nu te gândești niciodată la locul ăsta?

Blake și-a slăbit îmbrățișarea și a lăsat o mică distanță între noi. Nu m-am opus, dar nici nu mi-a plăcut.

— Uneori. Mai ales când mă gândesc la tine, la ce aș vrea să facem împreună. N-o să te mint. Asemenea locuri pot fi... o sursă de inspirație. Conduceam încoace orbit de furie și totuși nu puteam să nu-mi imaginez ce-aș putea să fac cu tine aici.

Mi-a ridicat bărbia.

— Ce mă speria cu adevărat era însă gândul că și altcineva și-ar putea dori aceleași lucruri.

Rușinată, am dat să-mi feresc privirea, însă nu m-a lăsat.

— Ești puternică și încăpățânată. Ți respect firea și, Dumnezeu să mă ajute, te iubesc pentru ea, dar niciodată... *niciodată* să nu mai faci în pula mea ceva de felul ăsta.

Am dat din cap atât cât îmi permitea strânsoarea lui. Nu aveam să mai pun vreodată piciorul acolo. Cu certitudine nu fără Blake și, din câte se pare, nici fără zgardă, doar pentru a fi sigură că bărbații asemenea lui Remy își țin mâinile departe de mine.

— N-o să mai fac, am răspuns fără vlagă.

— Nu te cred.

Ochii îi erau neîndurători și lipsiți de orice emoție.

— Îți promit...

— Mi-ai mai promis tu până acum. Îți amintești c-ai fost de acord să nu te arunci în calea pericolului de dragul de a mă salva și nici, în cazul de față, din simplă curiozitate? Pedepsele sau amenințările sunt singurele căi de a-ți capta atenția, Erica?

Senzația că ne reveneam mi-a umplut sufletul. Faptul că mă văzuse acolo îl zguduise pe Blake. Dar, în ciuda celor întâmplate, părea aproape în largul lui. Stăpân pe sine. Calm și poruncitor în lumea lui.

— Răspunde!

— Îmi pare rău. A fost o prostie să vin aici fără tine. Eu doar...

— Tu oricum faci doar ce naiba vrei. Așa-i?

Am închis strâns ochii, luptându-mă cu vorbele lui, dar și cu mulțimea de regrete care-mi răsuna în minte. Atunci el m-a sărutat. Gândurile fără șir mi s-au risipit în clipa în care buzele ni s-au atins. Aspru și reținut, sărutul era mistuitor. M-am pierdut în el. Limba lui mi-a pătruns printre buze, încolăcindu-se pe lângă a mea. Niciodată nu-mi dorisem mai mult ca Blake să fie bărbatul care mă atinge.

Ne chinuiam să respirăm și am întrerupt sărutul doar cât să ne tragem sufletul, înainte de a ne reîntoarce unul spre celălalt. Îi simțeam mâinile peste tot, trăgându-mă de păr și ținându-mă astfel în loc. Coborându-mi pe piept, podul palmei lui a întârziat deasupra sfârcurilor întărite, care se împingeau în afară pe sub rochie. Am închis ochii pe jumătate, iar sfârcurile mi-au devenit sensibile și aproape dureroase de atâta dorință. Pofta devenise ceva viu, care ardea sub fiecare atingere, cerând din ce în ce mai mult. Trebuia

să-i simt pielea lipindu-se de a mea. Aveam nevoie să scap de toate astea.

Am suspinat cu buzele lipite de ale lui în momentul în care mâna sa și-a croit drum printre picioarele mele și a pătruns, cu dezmierdări, până înspre mijlocul coapselor. Le-am strâns laolaltă, căci îmi doream mângâierea lui, dar nu acolo...

— Ți place să fii pedepsită? De aia ne tot trezim în asemenea situații?

Am scuturat din cap, brusc nesigură de răspunsul meu. Blake și-a strecurat mâna până între picioarele mele, pe care le-a desfăcut și mai mult. M-am zbatut, dar el nu s-a clintit. Ocolindu-mi chiloții, s-a adâncit în locul în care mă udasem. Am scos un strigăt stins. Mi-am lipit pieptul de el, căci îl voiam mai aproape, voiam ca trupul lui să ascundă cumva de ceilalți felul în care îmi întorcea lumea pe dos.

— Fir-ar!

Blake și-a întredeschis buzele, iar privirea i s-a întunecat. A făcut un pas înapoi și m-a ridicat, ca să-l încălec. Rochia mi-a alunecat în sus și m-am străduit s-o trag la loc. Eram complet deschisă în fața lui. Pofta și rușinea se războiau în mintea mea. Ce-mi făcea și de ce o părticică din mine își dorea categoric toate astea?

— Or să ne vadă! am șoptit îngrozită.

— Nu ne vede nimeni.

M-a sărutat iar și mi-am uitat slăbiciunile. Limba lui mi-a lăsat o dără indecentă de la ureche, pe gât în jos, până acolo unde s-a oprit pentru a-mi suga cu putere clavicula. Mă însemna. Voiam s-o facă.

Am gemut. Măinile mele au încetat să-i mai respingă avansurile și s-au îndreptat către cămașa lui. Strângând în pumni țesătura, m-am prins de el ca și cum ar fi fost o ancoră în timpul furtunii pe care o iscase în mine. Blake mi-a mângâiat carnea udă, masându-mi clitorisul cu degetul mare și adâncindu-și degetele în vaginul meu. M-am opus pornirii de a-mi arcui șoldurile înspre mișcările lui, așa cum aș fi făcut dacă ne-am fi aflat oriunde altundeva.

— Blake, n-ar trebui.

Propria voce îmi părea foarte îndepărtată, pierdută în tumultul emoțiilor care acopereau orice cuvânt. El tăcea, căci mă înăbușea cu sărutări. Toate rezervele mele erau în zadar. Nevoia de a-mi da drumul depășea cu mult vocea rațiunii, care-mi urla să opresc toată această nebunie.

Blake mi-a mușcat buza. Am țipat de durere. În adâncul ochilor lui înnegurați ardeau patima și pofta.

— Ai dreptate, n-ar trebui. Ar trebui să te pedepsesc, nu să ți-o trag. Mă faci să încalc toate regulile, Erica. Vreau doar să-ți văd fața când îți dai drumul. Vreau să te țin în brațe în timp ce-ți pierzi controlul.

Degetele i s-au încovoiat, frecând acel punct sensibil dinăuntrul meu care mă făcea să văd stele verzi. Am tras cu putere aer în piept și tot corpul mi s-a crispat.

— Blake, oh, Doamne! Ce-mi faci?

Aveam să-mi dau drumul. O singură tresărire a degetelor lui m-ar fi împins peste marginea prăpastiei și nu mă mai puteam opune. M-am lăsat pradă goanei după noi atingeri din partea lui și am început să-mi mișc șoldurile în ritmul fiecărei mici împunsături. Era o nebunie, dar nu mai voiam decât să-i simt atingerea.

La dracu'! Voiam ca toată lumea să știe că Blake era al meu, iar eu eram a lui. Nu-mi mai păsa cine era biciuit sau supt, nu-mi mai păsa cine se uita la ei sau la noi. Remy, ori Tessa, ori vreo altă figură fără nume. Singurul om din lumea mea era Blake.

— Blake! Oh, nu, îmi dau drumul!

— Așa. Dă-ți drumul ca să pot să te duc acasă și să ți-o trag până când începi să urli.

Degetul lui mare mi-a desenat un cerculeț fermecat deasupra clitorisului și m-am pierdut. L-am mușcat de umăr, hotărâtă să nu strig. Nu puteam fi unul dintre acei oameni. Arcuindu-și șoldurile, Blake a intrat și mai mult în mine. Un tremurător strigăt de neajutorare mi-a scăpat printre buze în momentul în care orgasmul m-a sfâșiat, dezgolindu-mă de tot ceea ce nu mai conta.

Eram unul dintre acei oameni.

* * *

Foarte lent, rațiunea a început să se întoarcă. Blake mă ținea în brațe și mă mângâia. Când și-a lins de pe degete urmele excitației mele, trupul meu a reacționat numaidecât. O durere ascuțită dinăuntrul meu a cerut mai mult. Voiam să-l satisfac și-mi doream cu disperare ca orgasmul năucitor de mai înainte să fie urmat de alte câteva.

Coborându-mi o mână între noi, i-am găsit penisul întărit și umflat pe sub jeanși. Am gemut și mi-am frecat sânii de pieptul lui. L-am sărutat cu înflăcărare, simțindu-mi propriul gust pe buzele lui. Eram atât de înnebunită de dorință, încât aș fi fost în stare de orice. Limitele îmi păreau un concept îndepărtat.

Blake a închis ochii și a strâns din dinți în timp ce-l mângâiam și-l sărutam.

— Te vreau! i-am șoptit, mușcându-i ușor obrazul.

— Nu aici.

— Te rog.

El mi-a apucat încheietura mâinii, potolindu-mi zbuciumul.

— Hai să plecăm!

Am tras adânc aer în piept, venindu-mi în fire. M-am dat încet jos de pe el și, după ce s-a aranjat puțin, Blake s-a ridicat, luându-mă cu sine. Am pornit spre ușă, pe același drum pe care venisem. Aproape că fugeam, încercând să țin pasul cu el.

— Stai!

Pe hol a răsunat o voce de femeie. Fata care-mi luase haina mai devreme alerga cu ea înspre noi.

— Mulțumesc, i-a spus Blake.

— Cu plăcere, domnule Landon.

Tânăra i-a aruncat o privire, apoi și-a plecat capul cu modestie, ascunzându-și uluitorii ochi albaștri. Nările mi s-au umflat. Nu-mi plăcuse ce văzusem în privirea ei. Ceva mult prea familiar, vecin cu adorația.

Fata a dispărut pe culoar, iar Blake mi-a ridicat haina, ca s-o îmbrac.

— Să mergem!

Am traversat strada, spre locul în care era parcată Tesla lui. M-am strecurat pe locul din dreapta, cu gândurile transformate deodată într-o harababură de proporții epice. Ce făcuserăm adineauri? Cine era fata aia? Ce naiba era cu noi?

Blake a ieșit din locul de parcare și am pornit spre casă. Eu mă uitam pe geam, incapabilă să-mi înfrânez curiozitatea.

— O cunoști?

— Pe cine?

— Pe fata aia.

El a ridicat din umeri.

— Nu știu. Poate.

Poate? O nou izbucnire a geloziei mi-a trimis un val de adrenalină prin tot corpul. Oare câte dintre acele femei fuseseră cu el? Blake s-a întins către mâna mea. M-am tras la o parte, evitându-i atingerea.

— Nu pune mâna pe mine!

Râsul lui parcă mi-a turnat acid prin vene.

— Zău? Să nu pun mâna pe tine? Acum câteva minute aproape că mă implorai să ți-o trag în separeu. Acum nu vrei să mai pun mâna pe tine?

Am continuat să mă uit în tăcere pe fereastră. *Du-te dracului!*

— Erica.

Vocea lui era mai blândă.

— Te-ai dus la un club de sex pe care obișnuiam să-l frecventez și te așteptai ca eu să fi fost un anonim acolo? Tu ai deschis ușa. Sincer vorbind, ce credeai c-o să fie de cealaltă parte a ei?

— Nu știu, de vreme ce nu mi-ai spus niciodată.

Emoția îmi stătea ca un nod în gât. Avea dreptate și eu eram o proastă.

— Pe câte dintre femeile de acolo le-ai avut?

Glasul mi s-a frânt. Tot puneam întrebări ale căror răspunsuri nu-mi doream cu adevărat să le aflu. Blake și-a ațintit ochii spre drum.

— N-aș putea să-ți spun. Nu mă duceam la club ca să-mi aduc aminte. Mă duceam să uit.

Mi-am simțit inima grea.

— S-o uiți pe Sophia?

Blake a făcut o pauză.

— Poate, la început.

Am tăcut. Mă torturasem destul. În seara aceea nu intenționam să mai scot la iveală vreun alt lucru care să mă rănească.

— Nevoile ei făceau apel la o înclinație spre control pe care încă încercam s-o stăpânesc. După terminarea relației noastre, nu-mi mai rămăsese decât clubul. Un joc. Mă îndreptam mecanic spre o concluzie previzibilă.

— Și eu tot asta am fost? O concluzie previzibilă?

Multă vreme el n-a mai spus nimic, timp în care suferința mea n-a făcut decât să crească. Am parcat în fața apartamentului și am urcat muți scările. După ce și-a azvârlit cheile înăuntru, Blake și-a sprijinit mâinile de masa din bucătărie, aparent pierdut în gânduri. După câteva clipe, s-a îndreptat și s-a întors cu fața către mine.

Eu rămăsesem lângă ușă, așteptându-l să facă următoarea mișcare. Noaptea aia era un talmeș-balmeș.

— O să te doară, dar se pare că astă-seară ești în căutare de răspunsuri, așa c-o să ți le ofer.

Blake a tras aer în piept.

— Nu ești prima femeie pe care am sedus-o și nici prima cu care m-am culcat. Sunt sigur că deja știai asta.

Am tresărit. Voiam să cred că, de la bun început, între noi nu existase nimic altceva decât dragoste, însă îmi dădeam seama că nu era adevărat. Nici măcar în cazul meu. Dorințe, frământări, obsesii. Undeva, în vârtejul acesta, descoperiserăm iubirea. Totuși, nu eram sigură că-mi mai doream să aflu adevărul. Deja îndurasem prea multe.

Am trecut pe lângă el și am intrat în dormitor. Pașii lui m-au urmat. Am încetinit în dreptul patului și mi-am smuls de pe mine rochia împrumutată de la Alli.

— Ai de gând să mă ascuți?

— Nu! i-am răspuns răstit.

Am intrat în baie și am pornit dușul.

— Pricep, am fost o cucerire. Nu vreau să mai aud nimic despre aventurile tale sexuale, Blake. Cred că mi s-au deschis suficient ochii pentru o singură seară. E clar că sunt complet depășită.

Tremuram din nou. Simțeam un ghem în stomac și amenințarea lacrimilor.

— Scumpo...

Înflăcărarea lui se mai domolise.

— Orice ai încerca să descoperi despre mine e chiar aici, și-mi doresc din tot sufletul să fim, pur și simplu, noi înșine. Împreună, acum. Dă-l dracului de trecut și dă-i dracului pe cei care am fost cândva sau pe cei care ne-au făcut să fim așa.

Lacrimile îmi înțepau ochii.

— Lasă-mă în pace.

Am intrat în duș, am închis ușa, apoi am lăsat apa prea fierbinte să-mi ardă pielea. Când am deschis ochii sub jet, am constatat că Blake plecase.

Capitolul 12

Am simțit cum mi se relaxează mușchii despre care nu-mi dădusem seama că erau încordați. M-am săpunit, nerăbdătoare să mă spăl de amintirea clubului. De atingerea lui Remy. De aerul din acea încăpere, îngreunat de sex și de oameni străini. Doamne, nu-mi dorisem decât prezența lui Blake și mângâierea brațelor lui, iar acum îl respingeam! Nu voisem decât adevărul, iar acum nu suportam să-l aud. Dar Blake era adevărul meu, chiar și atunci când mă făcea să sufăr. El era căminul meu, singurul om din viața mea care-mi oferise un motiv să rămân pe loc și să nu-mi pierd încrederea că, împreună, puteam depăși umbrele trecutului.

Am mai stat câteva minute ascunsă în duș, hotărâtă ca, la ieșire, să mă adun. M-am șters cu prosopul și am găsit dormitorul gol. M-am dus în sufragerie. Blake stătea pe canapea, cu un aer obosit și posomorât. M-am așezat lângă el, strângându-mi prosopul în jurul pieptului. El nu s-a mișcat pentru a mă privi.

— Îmi pare rău. Dacă mai are vreo importanță, să știi că am avut o zi nebună, apoi o seară și mai nebună. Sophia mi-a trimis ceva.

Atunci el și-a întors ochii către mine.

— Un... căluș. Mi-a transmis că a fost al vostru. Mi l-a trimis alături de cele mai călduroase urări ale ei.

M-am strâmbat când mi-am amintit tonul prefăcut al mesajului și cât de adânc mă rănise acesta.

— Mi l-a oferit împreună cu adresa clubului *La Perle*. A fost complet năucitor. Toată povestea asta m-a zăpăcit. De când v-am auzit discuția de zilele trecute, nu mi-am mai putut scoate din minte clubul și ce-a însemnat pentru tine.

— Știu, mi-a spus el încet.

Am răsuflat ușurată că măcar îmi simțise chinul, chiar dacă nu-l exprimasem întotdeauna în cuvinte.

— Te iubesc, Blake! Îmi doresc să aflu totul despre tine. Chiar și lucrurile pe care tu crezi că nu vreau să le aud...

S-au scurs câteva minute goale.

— Sophia e o nenorocită, a declarat el sec.

Am zâmbit.

— Cred că în privința asta putem să cădem de acord.

Blake a închis ochii, apucându-și puntea nasului între degete. Când am văzut că nu mai spune nimic, m-am tras câțiva centimetri mai aproape. I-am atins ușor mâna. El a răsucit-o, apoi și-a împletit degetele cu ale mele. Mi-am rezemat capul de spătarul canapelei.

— Vorbește cu mine!

A scos un oftat șovăitor.

— Sincer să fiu, n-aș putea să-ți spun ce mi-am dorit să se întâmple între noi la început. Știu că mă atrăgeai incredibil de mult și, da, te voiam în patul meu. Din punctul ăsta de vedere nu s-a schimbat nimic, cu excepția faptului că acum te iubesc profund și dincolo de orice rațiune. Iar omul care eram înainte, pe vremea când mergeam la club, nu putea să iubească pe nimeni.

Mi-am strecurat mâna într-a lui.

— Te iubesc, mai mult decât o să-ți dai seama vreodată, Erica. Dar, în adâncul meu, îmi doresc să fii a mea în toate felurile posibile.

Mi se scoală de fiecare dată când mă gândesc la tine și nu suntem împreună. Cred că aş putea să-mi petrec restul vieții făcând dragoste cu tine. Nu știu ce-i asta... Numește-o compatibilitate. Ești cea mai enervantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Mă sfidezi de parcă n-ai avea dracului altă treabă. Mă scoți din minți.

Și-a trecut o mână prin păr, sprijinindu-și capul de canapea.

— Chestia sucită e că mă excită... ba mă excită și mai mult să mi te supun după aceea.

Am închis ochii, încercând să ignor că povestea asta mă excita și pe mine.

— De ce?

Blake și-a săltat capul și s-a uitat la mine.

— Habar n-am. E o ciudățenie nenorocită. Tu de ce te uzi incredibil de tare când te bat la fund? De ce ți se înmoaie tot corpul când te domin? Am putea sta toată ziua să ne facem psihanaliza.

— Dar ea e motivul.

— Ea mi-a deschis gustul pentru asta, da. N-o să neg. Însă a mers prea departe. Voia s-o strâng de gât, să-i las semne. Au urmat drogurile. Era o ființă dezorientată, înclinată spre autodistrugere, și felul în care avea nevoie de mine m-a făcut să pun totul la îndoială. Eu trebuie să dețin controlul, Erica. Așa funcționez eu. Astăzi, pornirea asta e foarte adânc înrădăcinată în stilul meu de viață. Ea îmi așază lumea în ordine. Și, pentru multă vreme după Sophia, nu m-am putut închipui aducând pe altcineva într-o asemenea relație, pentru ca apoi s-o transform într-o legătură sănătoasă. Chiar și în prezent, pun sub semnul întrebării toate efectele pe care le are chestia asta asupra noastră.

A clătinat din cap.

— Deși îți cunoșteam trecutul cu Mark, nu m-am putut ține la distanță. Am încercat să mă schimb, să devin un om mai bun de dragul tău. Dar tu m-ai tot îndemnat să revin la cel pe care-l știu. Pe calea asta am mers, încercând să fiu bărbatul pe care-l meriți și să-ți ofer tot ce-ți dorești.

— Ești, Blake, și îmi oferi.

— Da, dar uneori lucrurile merg prea departe. Deși îmi doresc controlul, uneori mi-l pierd. Câteodată nu reușesc să mă opresc. Aș vrea să pot alege mereu cu grijă momentele noastre. Îți cunosc corpul și știi la ce râvnești. Însă uneori nu am cum să-mi înfrânez vechile dorințe, iar asta ne sperie de moarte pe amândoi. În gât mi se pusese un nod greu de înghițit.

— Blake...

— Nu vreau să-ți fac vreun rău, Erica, dar știi că s-a întâmplat. Ți-e teamă că nu ești îndeajuns de bună. Uneori mi-o spui și ți se citește în ochi. Asta mă ucide, fiindcă n-ai idee de câte ori au răsunit în mine aceleași cuvinte. Fiindcă nu meriți să te târăsc în bezna mea. Eu știu deja că nu sunt suficient de bun pentru tine.

— Nu!

L-am oprit, apăsându-i buzele cu un deget. M-am urcat peste el și m-am așezat pe coapsele lui puternice.

— Să nu mai spui asta!

— E adevărat.

— Încetează! Blake, ce s-a întâmplat la club... nu mi-a fost ușor. Privirea lui și-a pierdut strălucirea.

— Îmi dau seama că te-am forțat și n-ar fi trebuit.

— Mi-am asumat un risc ducându-mă acolo. Dar văzând ce se întâmpla înăuntru și știind că era un loc care-ți aducea alinare...

Mi-am lins buzele, neliniștită din pricina întrebării pe care urma să i-o pun, căci îmi doream ca eu să fiu aceea de care avea nevoie cu adevărat.

— Nu știi dac-o să fiu vreodată ca fetele alea.

— Tu n-o să fii niciodată ca ele.

— Dar o să mă respingi pentru că n-am făcut lucrurile alea și poate că nici n-o să le pot face vreodată?

El a tresărit.

— Nu! Bineînțeles că nu. Scumpo, am tot felul de ciudățenii, dar dorința de a le practica în fața unei mulțimi de perverși nu se numără printre ele.

Am răs, iar ușurarea a umplut locul care, de-a lungul ultimei săptămâni, fusese ocupat de toate frământările mele.

— Probabil îmi fac griji că nu sunt atât de experimentată pe cât ți-ai dori tu. Poate că ăsta-i motivul pentru care n-am trecut atât de ușor peste asta.

Blake și-a lăsat degetele să alunece pe obrazul meu.

— Vreau să fac de toate cu tine. Mai mult de jumătate din distracție stă în a-ți vedea chipul atunci când îți dăruiesc un nou fel de plăcere. Nu mă grăbesc să-mi golesc sacul cu trucuri și să te transform într-o cunoscătoare a bizareriilor sexuale.

Mi-am dus mâna spre marginea cămășii lui. Am împins-o în sus, mângâindu-i alene pielea netedă de pe abdomen.

— Tu ești specialistul.

A zâmbit.

— Nu mă consider așa. Dar dacă sunt, consideră rezultatele drept un antrenament necesar pentru a-ți oferi o viață întreagă de sex inebunitor.

— Nu te pot contrazice.

— Mă bucur. Ne-am contrazis destul pentru o singură seară.

Am închis ochii și m-am lăsat în voia dezmierdărilor lui blânde.

— N-ar fi trebuit să mă duc acolo fără tine.

— Iar eu ar fi trebuit să-ți vorbesc despre club atunci când m-ai întrebat. Nu voiam să mă gândesc la acea parte din viața mea sau la omul care eram atunci.

— Știu cum e, însă eu ți-am arătat trecutul meu. N-a fost întotdeauna ușor sau plăcut, dar tu ești primul om în care am avut atâta încredere. Nimeni altcineva n-a mai fost îndeajuns de puternic pentru a-i face față fără să mă judece sau să-mi stârnească iar toate suferințele. Tu ești îndeajuns de puternic. Și eu la fel. Crede-mă!

El mi-a atins ușor obrazul, înlăturându-mi o șuviță umedă de păr de pe față.

— Te cred, mi-a șoptit.

— Atunci nu te mai feri de mine. Împărțim aceeași viață, Blake. Tu ești căminul meu. Ești totul pentru mine.

Cu gura întredeschisă, el m-a strâns la pieptul lui. Ochii îi erau de un verde-aprins și pătrundeau până în adâncul ființei mele.

— Tu ești în sufletul meu, Erica. N-aș putea să mă ascund de tine nici dacă aș încerca. Dar...

M-am încruntat.

— Dar ai grijă cu el, OK? Deții mai mult control decât îți imaginezi.

Inima mi-a stat în loc, iar dragostea a început să-mi pulseze din centrul corpului spre fiecare membru, încălzindu-mă și înmuindu-mă în brațele lui. Buzele îmi tremurau. Povara îmi fusese ușurată. Uluită, am urmărit cu degetul conturul feței lui, îndrăgostită până peste cap de omul acela.

— Mulțumesc, i-am șoptit, cu doar câteva clipe înainte ca el să-mi prindă buzele într-un sărut.

Un sărut profund și pasional. I-am inspirat parfumul care-mi dădea dependență, în timp ce aroma limbii lui o învăluia pe a mea. Primul sărut s-a topit în următorul. Ușoarele mângâieri ale limbii au devenit mai profunde, mai lacome.

— Am nevoie de tine, acum!

Am dat din cap, căci izbucnirea dorinței îmi ardea pielea dezgolită. Urma prosopului mă rodea acolo unde aș fi dorit să simt atingerea lui. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Blake a întins mâna către nodul cel mare dintre sânii mei și l-a desfăcut. A răsuflat prelung când m-a zărit goală în fața lui.

— Îți ador țâțele. Perfecte!

Și-a trecut degetul mare peste sfârcurile sensibile, după care le-a supt pe fiecare. Mai întâi cu delicatețe, apoi mai tare, zgâriindu-mă cu dinții și făcându-mă să mă zbat. Mușcătura lui mi-a pătruns ca o săgeată până în măruntaie, redeșteptându-mi poftetele. Blake a continuat să mă tachineze și să mă tortureze, până când ambele sfârcuri au devenit sensibile, umflate și rozalii în urma sărutărilor și mușcăturilor lui.

Aplecându-se, mi-a sărutat și mi-a lins adâncitura dintre sâni.

— Aș fi în stare să te ling din cap până în picioare. Într-o bună zi, s-ar putea s-o și fac. Dar în seara asta n-am atâta răbdare.

Mi-am trecut degetele prin părul lui, trăgându-l ușor, făcându-l să înțeleagă, fără cuvinte, că și eu tânjeam după el. Cu un geamăt tunător, și-a împins șoldurile în sus, dar asta a fost tot ce-a făcut pentru a-și alina dorința. Mișcându-și gura pe pielea mea și mâinile pe rotunjimile trupului meu, ne-a condus mai departe într-un urcuș lent. Respirația mi se preschimbase într-un șir de mici gâfâieli. Eram la un pas să explodez. Suportasem atât de multe de-a lungul serii, încât nu știam sigur cât aveam să mai rezist.

L-am oprit, silindu-l să se uite la mine. În ochii lui se amestecau patima și lăcomia întunecată.

— Spune-mi ce vrei, Blake!

El și-a lins buza de jos. O săgeată mi-a străpuns tot trupul. M-am unduit deasupra lui, frecându-mă de trupul încă îmbrăcat, dorindu-mi să-l primesc deja în mine. Cu o mână fermă, Blake m-a oprit.

— Tu ești tot ce vreau. Doar asta, doar noi doi.

— Atunci ia-mă, i-am șoptit cu buzele lipite de ale lui.

I-am apucat cămașa de margini și am smuls-o de pe el. M-am îndreptat către fermoarul pantalonilor, iar Blake și-a ridicat șoldurile, împingându-și jeanșii și boxerii în jos doar cât să-și elibereze penisul umflat.

M-am întins nerăbdătoare către el. Pielea catifelată mi s-a strecurat caldă printre vârfurile degetelor. L-am cuprins, adorând felul în care ochii i se întunecau și mai mult atunci când îl atingeam așa. A tras brusc aer în piept, săltându-și bazinul în strânsimea mea. L-am privit în sus, printre gene.

— Te vreau în mine, Blake. Nu mai am chef să aștept.

Pieptul mi se înălța și cobora în același timp cu al lui. Ținându-mi picioarele înfășurate în jurul său, el ne-a ridicat pe amândoi și s-a poticnit în față, întinzându-ne pe podea. Covorul era moale și plăcut

peste parchetul dur. Blake se mișca deasupra mea precum un animal care-și devorează prada, făcându-mi vaginul să se încleșteze, flămând după ceva care să-l umple. Blake și-a găsit locul între coapsele mele și a pus stăpânire pe ceea ce era al lui.

Am gemut de plăcere și, cu degetele de la picioare, i-am împins pantalonii până în dreptul pulpelor. Voiam să-l ating peste tot. Mușchii spatelui i se încordau sub mâinile mele când mă ridicam ca să-i întâmpin mișcările.

A început să gâfâie, crescând ritmul. Mi-a cuprins fundul în palme și m-a săltat mai sus, astfel încât mădularul să-i alunece peste mănuchiurile de nervi sensibili dinăuntru meu. Senzația copleșitoare m-a făcut să închid ochii. Coapsele mi s-au strâns în jurul lui, iar în spatele pleoapelor mele au țâșnit lumini și culori.

— Uită-te la mine!

Vocea îi era aspră și încărcată de dorință. Am deschis ochii. O privire drăgăstoasă i-a împlânzit cutele din jurul ochilor. M-am întins spre el, mișcându-mi fără astâmpăr mâinile peste mușchii săi, care tresăreau din cauza efortului.

Voiam să-l mângâi, să-l alin și să-i spun, fără vorbe, cât de mult însemna pentru mine. Inima îi bătea lângă a mea, iar trupul lui fierbinte era peste mine și înăuntru meu. Când nu reușeam să-mi găsesc cuvintele, corpul meu nu mințea.

Dragostea nu era îndeajuns. Ceea ce se întâmpla în momentul acela, unirea corpurilor noastre, însemna mult mai mult.

Șoldurile lui le-au izbit cu putere pe ale mele. I-am urlat numele, chinându-mă să păstrez contactul vizual.

— Blake... te iubesc! am spus printre lacrimi de plăcere.

Vulnerabilitatea i se citea în privirea scânteietoare, ca un răspuns tăcut la declarația mea. Strângându-mă tare în brațe, m-a amuțit cu un sărut. Mi-a înghițit strigătele, până la ultima suflare. Îl simțeam peste tot. Eram apropiați, cât de apropiați pot fi doi oameni. I-am zgâriat coastele cu unghiile și m-am arcuit de pe podea, înspre îmbrățișarea lui puternică.

Mișcându-și șoldurile ca două pistoane, el ne-a dus pe amândoi dincolo de culme.

— Te iubesc, Erica! Doamne, cât de mult te iubesc!

Mi-am dat drumul, cu ochii arzând de lacrimi.

* * *

Mi-am deschis ochii umflați și am gemut la vederea luminii de dimineață care se revărsa în toată camera. Tot corpul meu suferea din pricina oboselii și a unei dureri generalizate a cărei sursă n-o puteam localiza cu precizie. L-am simțit pe Blake mângâindu-mi spatele. Am tresărit atunci când m-a atins într-un loc anume de pe omoplat.

— Au!

El și-a lipit buzele de locul respectiv.

— Iritație de la covor.

Am gemut iar și mi-am afundat fața în pernă, în vreme ce mintea îmi era inundată de amintirile serii trecute. Doamne! Ce mai seară!

— Vezi, de asta ne trebuie o casă mai mare, mi-a spus Blake.

M-am întors către el. Părul lui negru stătea vâlvoi, zbârlit după somn și... alte lucruri. Dar părea mai odihnit decât mă simțeam eu. Și părea mulțumit, iar asta mi-a încălzit sufletul.

— De ce zici?

— Am nevoie de mai multe camere în care să ți-o trag. Sau măcar de mai multe suprafețe.

Am chicotit.

— Ești nebun!

Un surâs de satisfacție i s-a întins pe buze.

— Da, păi, tu ești de vină.

M-am rostogolit pe spate și m-am întins. Cearceaful mi-a alunecat, dezvelindu-mi pieptul în fața lui. Blake a scos un geamăt, iar privirea a început să-i hoinărească lacomă peste trupul meu.

— Ce faci azi? m-a întrebat, pe un ton sugestiv.

Am închis ochii în fața cărora s-a ivit agenda zilnic plină.

— Am un milion de chestii de făcut.

Blake mi-a acoperit un sfârc cu buzele.

— Probabil asta înseamnă că nu te pot ține ostatică aici.

Am gemut și m-am arcuit înspre gura lui.

— Nu cred că Alli mi-ar permite așa ceva. Trebuie să probez rochia. Am și o întâlnire cu Geoff, ca să-mi răspundă la câteva întrebări.

Blake s-a ridicat într-un cot și m-a privit cu afecțiune.

— Ce-o să-i spui?

M-am acoperit cu cearceaful și m-am răsucit pe o parte. Am început să desenez cerculețe pe pieptul lui, urmărind frumoasele contururi ale trupului său. Nu-mi închipuiam că venerația totală pe care o simțeam în fața corpului său s-ar putea evapora într-o bună zi.

— Erica?

— Hmm?

Ochii lui erau încă leneși și pleoapele grele de somn.

— Ce-o să-i zici lui Geoff?

Am zâmbit și am scos un „mmm“.

— Scuze, te admiram.

El a început să râdă.

— După seara trecută, nu eram sigur c-o să mai vorbești vreodată cu mine.

— Nu pot spune că aș face-o încă o dată.

M-am lăsat pe pernă.

— Mă rog, poate o parte.

— Să nu mai faci asemenea trăsnăi, bine? Vorbesc serios.

I-am întâmpinat privirea serioasă cu una șovăitoare. Faptul că mă dusesem de una singură la club fusese o mișcare proastă. Aș fi putut s-o las baltă, dar faptul că urma să-l iau de bărbat mă împiedica să suport secretele între noi. Indiferent cât de îndepărtate ar fi fost, indiferent cât de mult le-am fi lăsat în urmă. Eu îi arătasem totul. Fiecare cicatrice, fiecare nesiguranță. În sfârșit, eram pe cale să schimbăm rolurile, iar Blake să-mi încredințeze și el umbrele trecutului său.

— N-o să mai fac, atâta vreme cât îmi promiți ceva.

A tăcut preț de câteva clipe.

— Nu ne întoarcem la ultimatumuri, nu-i așa?

— Nu mă omor după ultimatumuri, dar ai dorit să-ți acord încrederea mea. Suntem doi în relația asta. Vreau să nu mai existe niciun secret între noi. Dacă nu vrei să mai procedez ca aseară, atunci nu-mi mai da niciodată motive să mă gândesc la așa ceva.

Mi-am coborât ochii, trecându-mi degetul de-a lungul marginii cearceafului. În minte îmi răsunau vorbele Sophiei. Ea mă trimisese acolo, aruncând umbra îndoielii asupra relației dintre mine și Blake. O detestam pentru faptul că nu ne credea că relația noastră va rezista dacă eu aş cunoaște cu adevărat viața logodnicului meu. Voiam să-i demonstrez că greșea din toate punctele de vedere.

— Nu știu ce-a fost mai rău: să ascult lucrurile îngrozitoare pe care mi le-a spus ea ori să simt că nu știu cine erai pe vremuri.

Blake s-a jucat cu o șuviță din părul meu.

— Gata cu secretele!

Plină de speranță, mi-am ridicat privirea spre el.

— Promite-mi!

— Îți promit.

Capitolul 13

Următoarele două zile au fost dedicate pregătirilor pentru vânzare. Le-am dat vestea lui James și Chris, care au fost uimiți, dar apoi ne-au asigurat de sprijinul lor. Hotărârea fusese luată în grabă, iar punerea ei în aplicare era foarte presantă. Totul se petrecea foarte repede, lucru care ne-a ajutat să depășim neliniștea care ne cuprinsese pe toți în preajma inevitabilei tranziții.

Mai erau doar câteva zile până când urma să semnez o hârtie care, în ochii lumii, avea să demonstreze că afacerea, așa cum o știam, nu ne mai aparține nouă, ci lui Alex Hutchinson. Un om de afaceri experimentat, un mogul, o persoană despre care putem doar spera că e pe aceeași lungime de undă cu noi.

Când Alex a intrat în birou vineri dimineață, atmosfera era încărcată. O energie nervoasă îi radia din tot trupul în timp ce răsfoia hârtiile pe care trebuia să le semnăm. În ultimele două ocazii când îl întâlnisem în carne și oase, nu reușisem să-l „citesc”. Dar, la urma urmei, nici nu-l cunoșteam foarte bine. Până de curând, fusese mai degrabă colegul lui Blake decât al meu.

Concentrată asupra logisticii tranzacției, am parcurs din nou, la repezeală, documentele pe care deja le revizuisem de mai multe ori. Zeci de foi au trecut de la unul la celălalt. Le-am semnat pe toate cu mână tremurătoare, încercând să nu iau în seamă emoția care-mi gâdila gâtul.

Poate că măcar atunci mi-ar fi fost permis să mă emoționez, dar nu-mi venea să-mi pierd cumpătul. Trebuia să lucrez în continuare cu Alex și voiam să mă creadă mai puternică decât păream uneori. Luasem singură decizia de a vinde. Scrisesem cu mâna mea capitolul acela și nu aveam de gând să-l sfârșesc în lacrimi, cel puțin nu de față cu el.

Și așa s-a terminat.

Întreg procesul n-a durat nici cinci minute. Mi-am lăsat jos pixul îndelung folosit și m-am rezemat de spătarul scaunului. Alex mi-a întins o mână, iar încordarea care-l înconjurase parcă s-a mai risipit. Era din nou colegul cu care eram obișnuită.

— Felicitări, Erica!

I-am strâns ferm mâna.

— Mulțumesc!

— Fondurile au fost transferate în dimineața asta, așa c-ar trebui să intre în contul tău în cursul după-amiezii.

— Mersi. O să fiu atentă. Ăăm, vrei să luăm prânzul împreună sau ceva?

El s-a uitat la ceas.

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar mai am o întâlnire în după-amiaza asta. Dar hai să ne auzim marți! O să-ți dau eu un telefon. Am câteva idei pe care vreau să ți le prezint.

Și-a strâns copiile după toate hârtiile semnate și s-a ridicat pentru a pleca.

— OK! am spus eu, mimând entuziasmul, deși mă îngrijorau deja iminentele schimbări pe care, de atunci înainte, nu le mai puteam controla.

M-am ridicat și l-am condus spre ieșire. Ușa s-a închis în urma lui, iar eu am rămas cu privirea ațintită înspre logoul Clozpin,

încrustat pe geam. Deodată, emoțiile au dat năvală asupra mea. Ușurare, elan, groază. Mă luptam să înțeleg amploarea celor petrecute într-un răstimp atât de scurt. Faptul că întreaga mea lume se schimba. Faptul că mă lăsasem pe mâna unui om pe care abia dacă-l cunoșteam. Îmi arătasem credința și speranța, considerând, împreună cu Alli și Sid, că decizia luată, oricât de grea ar fi fost ea, era cea potrivită pentru noi. Am închis ochii. Undeva, în vârtejul din mintea și sufletul meu, cred c-am simțit și regret, dar l-am împins în adâncul meu.

* * *

Ajunsesem acasă mai devreme, pentru a trage un pui de somn înainte de marea seară a fetelor. Abia așteptam să petrec. Aveam prea multe pe cap și asta însemna că era posibil să beau mai multă șampanie decât era cazul, dar meritam asta după săptămâna de poveste prin care trecusem. Explorasem patimile lui Blake, îmi vândusem afacerea și, grație lui Richard, reușisem să mă feresc de reporteri. Aveam nevoie de fetele mele. Ceva râsete, ceva băuturi și ceva amintiri care să-mi amintească faptul că aveam, totuși, douăzeci și doi de ani.

Am făcut un duș și m-am îmbrăcat comod. După ce am scotocit printre ținutele mele, mi-am aruncat în geantă câteva variante. Stabiliserăm să ne întâlnim acasă la Simone, așa că urma să mă consult cu Alli și să mă gătesc acolo. În plus, nu voiam ca Blake să mă vadă încă dichisită. Îmi doream să-i fac o surpriză. Nu voiam să devină excesiv de protector cu mine înainte să apuc să plec din casă.

Am auzit ușa deschizându-se și închizându-se. Mi-am târât picioarele până în bucătărie, unde l-am găsit pe Blake.

— Ce cauți acasă așa devreme?

— Am avut niște cumpărături de făcut.

Cu un fals aer nevinovat, el a pus pe masa de lucru o pungă simplă, din hârtie maro.

— Voiam să te prind înainte să pleci.

Mi-am ridicat bărbia, încercând să trag cu ochiul în pungă.

— Ce-i acolo?

— Ajungem imediat și la asta.

A luat punga și a mutat-o din raza mea vizuală.

— Cum a mers treaba cu Alex?

M-am așezat pe unul dintre taburete.

— Bine, cred.

Blake a ridicat o sprânceană.

— Crezi? Cum adică?

Am ridicat din umeri.

— Gata! Bănuiesc că mă așteptam la ceva mai emoționant. Am terminat în doar câteva minute. Uite-așa!

Am pocnit din degete.

— Așa se întâmplă de obicei.

— Atunci e bine de știut că n-am ratat nimic.

Mie tot nu-mi venea să cred că se sfârșise. Zerourile suplimentare din contul meu bancar aduseseră tranzacția ceva mai aproape de realitate, dar întreaga săptămână încă-mi părea un vis. Poate că a doua zi urma să știu precis ce să cred despre toate.

Blake m-a măsurat cu o privire hulpavă, abătându-mi atenția de la gândurile mele.

— Astea-s hainele pe care o să le porți?

Mi-am coborât ochii spre ținuta mea și mi-am țuguat buzele, prefăcându-mă jignită.

— Nu-ți plac?

El mi-a agățat cu un deget talia pantalonilor, făcând-o să pocnească atunci când i-a dat drumul.

— Pantaloni pentru yoga și un tricou minuscul? Ești apetisantă, dar mă îndoiesc c-o să treci de codul vestimentar impus de Alli pentru petrecerea burlăcițelor. N-am eu norocul ăsta. Cu ce o să te îmbraci, de fapt?

Am plescăit din limbă.

— Chiar credeai c-o să te las să-mi aprobi ținuta?

— Pot oricând să pretind asta.

Și-a prins buza de jos între dinți. Eu mi-am scuturat un deget înspre el.

— Îh-ih! Va trebui să aștepti ca să vezi.

Blake și-a aruncat privirea spre pungă.

— De fapt, speram să-i adaug o micuță completare.

Am ridicat o sprânceană. Curiozitatea fremăta în mine. Îmi plăceau surprizele lui.

— Ah?

— Ai putea chiar să-l consideri un cadou.

— Sclipește? l-am tachinat eu.

El mi-a zâmbit larg, dezvelindu-și dinții.

— E amuzant că ai pomenit despre asta.

A băgat mâna în pungă, de unde a scos un pachetel învelit în plastic. M-am apropiat ca să mă uit mai bine. Blake a desfăcut pachetul și a scos la iveală o jucărie din plastic transparent, la capătul căreia sclipea un stras. Am strâmbat din nas.

— Mi-ai cumpărat un dop anal. Ce romantic!

El a izbucnit într-un râs zgomotos la auzul replicii mele.

— Așa m-am gândit și eu. Poți să-l porți în seara asta. În felul ăsta, oricât de mult te-ai distra fără mine, tot n-o să-ți ies din minte.

— Ceva care să mă săcâie. Ce potrivire!

Blake și-a mijit ochii. M-a cuprins cu o mână de ceafă și m-a tras la pieptul lui. Buzele i s-au topit peste ale mele. Am gemut până când mi-a mușcat buza de jos. Am scos un țipăt și m-am dat înapoi. El și-a trecut degetul mare peste locul dureros.

— Ai grijă cum vorbești!

M-am uitat urât, dar s-a mulțumit să-mi suradă cu îngâmfare.

— Vino încoace!

M-a condus înapoi în dormitor, s-a așezat pe marginea patului, apoi și-a lovit ușor poala cu palma.

Nici gând, îmi stătea pe limbă, dar nu puteam să rostesc așa. Picioarele m-au dus către el. M-am oprit în fața lui și am rămas între genunchii săi.

— Tu vorbești serios.

Blake mi-a masat exteriorul coapselor, pregătindu-și calea.

— O să umbli prin oraș fără mine. Foarte probabil beată și îmbrăcată mortal. Nu vreau să mă uiți de tot.

— Cum aş putea să te uit vreodată? Tot timpul numai la tine mă gândesc.

Usturimea răni de mai devreme pierise, copleșită de incontestabilul adevăr. În ochii lui se citea mulțumirea.

— Asta o să ne-o garanteze.

Și-a lovit ușor genunchiul, amintindu-mi să mă supun. M-am încordat.

— Nu cred că pot să fac așa ceva, Blake.

— Ba poți. E ușor. Însă ar putea fi și mai ușor dacă te-aș lega. Ai vrea?

Poate. Ca să nu-l mai fac să aștepte, m-am întins în poala lui. O mână lentă mi-a alunecat pe coapsă în sus și de-a lungul taliei pantalonilor. Apoi mi i-a tras repede în jos, laolaltă cu chi-loții, dezgolindu-mi fundul și partea superioară a picioarelor. Am încercat să respir normal. Nu voiam să-i ofer satisfacția rușinii mele, dar îmi era aproape imposibil să mă stăpânesc. Am auzit o țâșnitură deloc romantică a lubrifiantului. Mi-am luat inima în dinți și am tresărit în clipa în care palma lui m-a plesnit ușor peste fese.

— Ai un funduleț drăguț. Sunt așa îndrăgostit de țâțele tale, încât s-ar putea să-l fi neglijat puțin.

Am închis ochii.

— Presimt că în curând asta n-o să mai fie o problemă.

— Eu presimt că ai dreptate, mi-a răspuns el fără amuzament, în timp ce-mi despărțea fesele.

Dinții mi s-au înfipt în buza dureroasă când m-am simțit pătrunsă de un deget lubrifiat. Nu-mi venea să cred că-l lăsăm să-mi facă una ca asta. Am tras aer adânc în piept și am încercat să mă gândesc la altceva.

Un carusel. *Vrăjitorul din Oz*. Orice, numai nu presiunea dopului rece care-și croia încet drum în corpul meu. M-am crispat, zbătându-mă să scap când acesta s-a adâncit mai mult.

— Stai locului!

Am strâns plapuma în pumni. Când mi-o arătase, jucăria îmi păruse destul de mică. Scânteietoare și nevinovată. Aproape simpatcă, în genul unui accesoriu la modă, după cum pretindea Blake. Acum o simțeam enormă în canalul strâmt care încerca s-o primească. Am inspirat brusc.

— E prea mult, nu pot.

— Mai e puțin, scumpo.

Obrajii mi s-au înfierbântat și am fost cât pe ce să urlu când partea cea mai lată a intrat. Apoi m-a cuprins o senzație de ușurare. M-am relaxat, iar încordarea mi-a părăsit trupul. Slavă Domnului că se terminase!

— Cum e?

M-am strâns în jurul dopului, observând presiunea pe care o resimțeam în vagin.

— Mă simt plină.

— Perfect.

Blake m-a plesnit iar peste fund și mi-a tras pantalonii la loc. M-am ridicat stânjenită, obișnuindu-mă cu noua podoabă. Am oftat, resemnată cu soarta mea.

— Mai ai vreun alt cadou pentru mine înainte să plec?

În vorbele mele sarcasmul se împletea cu speranța. Poate că aveam să capăt un orgasm pentru drum. Blake parcă mi-a citit gândul întunecat. A scos un geamăt din piept și ne-a tras pe amândoi în pat. M-am întins pe pieptul lui și l-am sărutat ușor. El mi-a dat la o parte părul din dreptul ochilor.

— Fii atentă în seara asta! Să nu faci vreo nebunie!

— Îmi dau seama că mă crezi imprevizibilă, dar nu sunt eu nebuna găștii.

— Știu. Să nu te îmbeți prea tare, fiindcă am nevoie să fii conștientă pentru ce am de gând la noapte.

În privire îi licăreau gânduri nerostite. Mi-am mușcat buza și mi-am rotit șoldurile, încercând să-mi ating clitorisul de coapsa lui. Deja penisul i se întărise sub apăsarea mea.

— Pot să primesc un avans?

— Nu-mi doresc nimic mai mult decât să te țin aici și să ne jucăm, dar Alli are planurile ei. O să dea buzna peste noi, dacă nu te las să pleci.

Ca la un semn, telefonul m-a anunțat că primisem un mesaj. Era de la Alli, care-mi cerea pantofii împrumutați de la ea zilele trecute, pentru club. M-am ridicat și i-am căutat în dulap, simțind intens dopul la fiecare mișcare banală.

— Nu-mi vine să cred că mă pui să-l port toată seara.

Dorința deja mi se aduna în stomac. Nu eram nici pe departe o bețivă ori o desfrânată, dar m-am înfiorat, știind ce urma.

— Să nu îndrăznești să-l scoți!

Mi-am azvârlit în geantă pantofii negri cu toc.

— Nici prin gând nu-mi trece. Oricum, ar trebui să plec.

Blake s-a ridicat și a întins mâna către bagajul meu.

— Te duc eu cu mașina.

— Nu trebuie.

— Vreau s-o fac. Pe lângă asta, vreau să mă asigur că pachetul meu a ajuns la destinație.

— Pachetul?

El a rânjit.

— O să vezi.

Blake și surprizele lui! Mi-am dat ochii peste cap și l-am urmat până jos, la Tesla. Câteva minute mai târziu, opream în fața apartamentului în care stătea Simone. Aceasta era îmbrăcată într-o rochie cu spatele gol, mulată pe fiecare rotunjime generoasă a trupului ei. Fiona, mereu întruchiparea eleganței, purta o pereche de jeanși negri și o bluză fără umeri, care-i scotea în evidență silueta delicată.

— Erica!

Prima reacția a lui Alli a fost un amestec de reproș și dezgust.

— Nu pleci îmbrăcată așa!

Am râs, aruncându-mi jos geanta.

— Nu mai spune! Credeai că o să-mi petrec o seară în oraș fără să te pun să mă îmbraci?

Ea a clătinat din cap și mi-a turnat un pahar de șampanie.

— Poftim! Tu bea. Te gătesc eu.

În vreme ce ea dispărea în dormitor cu bagajul meu, James și-a făcut apariția îmbrăcat doar cu un prosop înfășurat în jurul taliei. Simone a fluierat și l-a sărutat pătimaș.

M-am întors cu spatele și m-am uitat pe furiș la Blake. Acesta nu părea îngrijorat. De fapt, pe buze i se întindea un surâs mândru.

— Ce e?

A făcut semn cu capul înspre James.

— Se pare că pachetul meu a sosit.

M-am încruntat. Când Simone i-a dat drumul din gheare, James s-a apropiat de noi.

— Scuze. Fetele au pus monopol pe baie.

Blake i-a strâns mâna.

— Ține-ți scula în pantaloni și suntem în regulă.

James și-a dat ochii peste cap.

— Corect. Trebuie să știi ceva înainte de plecare?

— Doar să n-o scapi din ochi și să mă suni când or să fie gata să se întoarcă acasă. Vin eu s-o iau.

— Alli are o limuzină.

— Nu-mi pasă. O s-o iau singur.

Mi-am fluturat mâinile între cei doi.

— Mă scuzați! Când s-au pus la cale toate astea? E o petrecere a burlăcițelor. Petrecerea *mea*. Accesul băieților e interzis.

M-am răsucit și am găsit-o pe Simone sprijinită de canapea, ascultându-ne cum ne certam. Ea a ridicat din umeri și a dat peste cap restul de șampanie din pahar.

— Vorbește cu Blake. Noi deja am încercat să negociem.

Mi-am reîntors privirea furioasă înspre el.

— În niciun caz n-o să le las libere pe fetele astea pe lângă tine, fără un om care să rămână treaz și să aibă grijă să nu pățească vreuna ceva.

— O să bem prea mult și o să dansăm până leșinăm. N-o să pățească nimeni nimic. Nu-mi trebuie un nenorocit de bodyguard.

— Nu o să leșini, după cum am discutat anterior. Și îți trebuie un bodyguard. E cazul să-ți amintesc de înclinația ta spre a te amesteca în situații periculoase?

Am mârâit.

— Mă rog.

— Ia stai!

M-a prins de mână înainte să apuc să plec. Mi-a îndesat în palmă un ghemotoc de bancnote.

— Ce-s ăștia?

— Bani pentru distracție.

Mi-am lăsat capul într-o parte și am încercat să-mi smulg mâna, dar el nu mi-a dat drumul.

— Blake, acum sunt plină de bani, ai uitat?

El mi-a zâmbit cu înfumurare, trecându-și degetul mare peste încheietura mea.

— Insist.

— Mă rog, am pufnit.

— Fără striperi! mi-a spus ferm.

Am izbucnit în râs.

— Zău că acum trebuie să încetezi cu regulile și să pleci!

— Vorbesc serios, Erica.

Mi-a dat drumul și m-am întors, făcându-i cu mâna.

— Și eu. La revedere!

Am dispărut în dormitor, ca s-o caut pe Alli. I-am auzit pe James și Blake discutând încă vreo câteva minute, după care ușa s-a închis. Am răsuflat ușurată. În seara aceea voiam să mă dez-lănțui. Voiam să fiu liberă și să mă distrez. Eram destul de încre-zătoare că James nu voia să ne strice petrecerea, dar amestecul lui

Blake mă călca pe nervi de fiecare dată. Fiona și Simone ni s-au alăturat în dormitor și am început să negociem la ce club să mergem mai întâi.

La al doilea pahar de șampanie, aproape că uitasem cu totul de James și Blake. Alli îmi răsucise părul într-un coc sexy și înfocat, după care îmi aplicase un machiaj strident pe obraji și pleoape, acoperindu-mi buzele doar cu un gloss. M-am strecurat într-o ținută simplă: o rochie fără bretele, de un roz-aprins, cu dantelă neagră. Ținuta minusculă îmi puneă în valoare toate punctele forte și m-am bucurat din nou că Blake nu mă văzuse plecând îmbrăcată în ea.

Dar nu încăpea îndoială că abia așteptam să mă întorc acasă astfel îmbrăcată. Gândul mi-a amintit de dopul anal. M-am luptat să alung căldura care mi se ridicase în obraji.

— Ești bine? m-a întrebat Fiona, cu o privire mult prea inocentă pentru adevărul care mă făcuse să mă înroșesc.

Mi-am făcut vânt, încercând să pun stăpânire pe revolta propriului corp.

— Da, cred că e de la șampanie. S-a făcut cald aici.

Simone a deschis o fereastră, încheind, din fericire, subiectul.

Am ieșit, în sfârșit, din casă după lăsarea întunericului, dar nu înainte ca Fiona să ne împodobească pe toate cu panglici pe care erau înscrise titulaturile noastre: viitoare mireasă și domnișoare de onoare. În păr mi-a prins o diademă de plastic care nu putea să valoreze mai mult de doi dolari.

— Perfect! Ah, stai!

Și-a mai făcut de lucru cu ea preț de câteva clipe, până când diadema s-a aprins, luminând în roșu și alb.

— Acum ești perfectă.

Am râs, iar James ne-a făcut poze. Apoi ne-am îngrămădit toți cinci în limuzină. Am simțit cum fericirea mi se umflă ca un balon în stomac, la gândul că eram alături de prietenii mei. Chiar și de James, care-mi devenise un amic loial, cu toate sușurile și coborășurile din

relația noastră. Simone a dat muzica tare și n-a trecut mult până să începem să râdem și să țipăm unii peste alții.

— James, o să te distrezi mult făcând pe dădaca! l-am tachinat eu, împungându-l cu cotul.

El a zâmbit și s-a uitat pe geamul fumuriu.

— Nici nu mă îndoiesc. Apoi limuzina ne-a lăsat în fața clubului. Alli ne-a condus pe toți către separeul pe care-l rezervase. Am comandat un rând de băuturi și ne-am uitat cum se umple localul.

Din mulțime, s-a apropiat un barman blond și drăguț, ducând o tavă cu tărie, destulă pentru fiecare dintre noi. Privirea i s-a oprit asupra Fionei. Ea s-a îmbujorat și a început să-și joace între degete cerceii în formă de inele, ornați cu diamante.

— Ce-i cu astea?

Simone a întins mâna către unul dintre pahare.

— Doamna de acolo, de sus, le-a comandat pentru dumneavoastră.

A făcut semn înspre nivelul superior. Clubul era plin de fum și n-am reușit să-mi dau seama la cine se referea. Alli s-a aplecat deasupra tăvii, strâmbând din nas.

— Ce sunt?

Simone și-a dat paharul peste cap, apoi l-a pus la loc cu un gest ostentativ.

— Sunt delicioase.

Barmanul și-a dres vocea.

— Ăm, se numesc „rahat în iarbă“.

Simone s-a strâmbat.

— Poftim?

Alli a studiat paharele în care, într-adevăr, un lichid verde se așeza peste unul maroniu.

— Cine le-a trimis?

M-am uitat pe lângă bărbat, mijind ochii până când, printre lumini și mulțimi de oameni, am dat de o figură cunoscută. Nenerocita de Sophia! Stătea la o masă înaltă, pe o platformă cu vedere

către canapeaua noastră VIP. Privirile ni s-au întâlnit, iar ea și-a fluturat scurt mâna către mine, cu un aer fudul. M-am încruntat la barman, urând pentru o clipă pe oricine ar fi avut și cea mai vagă legătură cu ea.

— Sophia, am spus.

— Ce ticăloasă! a scuiat Alli.

Simone și-a strâmbat buzele.

— Vrei să-mi spui că tocmai am băut un rahat în iarbă?

Fiona a izbucnit în râs. Barmanul i-a aruncat un surâs, după care și-a îndreptat din nou atenția către mine.

— Voia să vă transmit felicitări, mi-a zis el, cu gura strânsă într-o linie care-i arăta stânjeneala.

— Trimite-le înapoi!

I-am făcut semn cu mâna să plece.

— Sunt plătite.

A făcut o ultimă încercare de a lăsa paharele pe masă și de a scăpa din ceea ce era, în mod evident, un război de la distanță între două femei.

— Nu-mi pasă. Nu primesc băuturi de la oameni în care n-am încredere.

Bărbatul a șovăit.

— Ce vreți să fac cu ele?

Mi-am mușcat interiorul buzei, simțind cum îmi încolțește o idee.

— Du-i-le înapoi, împreună cu un mesaj. Spune-i așa: călușul cu bilă pe care mi l-a trimis săptămâna asta se potrivește perfect. Blake și cu mine îi transmitem mulțumiri.

Barmanul a făcut ochii mari și mi-am dat seama că rugămintea mea avea să fie greu de îndeplinit. Am băgat mâna în poșetă și am scos un pumn de bancnote. Am pus pe tavă câteva dintre hârtiile de o sută primite de la Blake.

— Pentru deranjul tău. Ai grijă ca ea să primească mesajul.

Abia ascunzându-și rânjetul, bărbatul s-a întors și a plecat. Eu m-am lăsat pe spătarul canapelei, cu aceeași îngâmfare care se citea

pe chipul Sophiei. M-am uitat înspre Alli, care se holba la mine cu ochii cât cepele.

— Căluș cu bilă?

Ups!

Mi-am luat paharul și am sorbit cu paiul încă puțin din lichidul dăunător pentru ficat.

— Nu contează. O să-ți povestesc eu mai târziu.

Sau nu!

Simone a scuturat din cap, cu ochii încețoșați de băutură.

— Știam eu că sunteți niște ciudați.

Râsul nebun al lui Alli l-a stârnit pe al meu și, cât ai bate din palme, toate ne îndoiam de la mijloc, hohotind cu lacrimi care ne amenințau perfecțiunea rimelului. Al lui Alli era încă fără cusur, dar aveam sentimentul că, la ora aceea, al meu se întinsese deja pe toată fața. În sfârșit, ne-am tras sufletul.

— Vreți să dansăm? Am impresia că stau degeaba.

— Sigur!

Am sărit în sus și ne-am făcut loc prin mulțime. James ne-a urmat resemnat, ieșind de undeva din umbra în care se retrăsese pentru a ne respecta intimitatea. Indiferent ce ordine primise de la Blake, părea hotărât să le îndeplinească până la capăt. Speram că asta e pentru binele nostru și nu are legătură cu satisfacerea tendințelor autoritare ale logodnicului meu.

Am dansat pe mai multe melodii. Cu panglicile noastre asortate și diadema mea nesuferită și sclipitoare, atrăgeam priviri de peste tot. Atenția primită ne-a încurajat mișcările de dans pe măsură ce, toate patru, ne transformam din niște petrecărețe drăguțe și un pic ameteite în niște catastrofe transpirate și bete criță. Simone își zgâlțâia fundul pe lângă James care, deși era la datorie, nu părea deranjat de mica abatere de la sarcina serii: aceea de a avea grijă de mine. Eu și Alli ne prindeam una de alta, râzând și țipând. Melodiile se derulau una după alta, iar apăsarea insistentă dintre fesele mele, combinată cu imaginea lui Simone care

se freca de James, mi-a amintit c-aș fi putut să am parte și de alte distracții. Seara era grozavă, dar mă cuprinseseră tot soiul de pofte. Aveam nevoie de bărbatul meu și trebuia să mă țin pe picioare pentru noaptea sălbatică pe care mi-o promisese. M-am sprijinit de Alli.

— Vreau să mă duc acasă și să-l văd pe Blake!

Ea a râs.

— Mi-ai luat vorba din gură, iubita! Hai să ne cărăm de aici până nu leșin!

Capitolul 14

Am ieșit din club și am inspirat adânc. Aerul nopții era rece și îmi răcorea pielea umedă. O țineam de braț pe Fiona, în timp ce mă uitam după mașina care urma să ne ducă acasă.

— Pe aici, doamnelor. Caleașca vă așteaptă!

James ne-a condus către limuzina neagră și lucioasă, parcată lângă bordură.

— Erica!

M-am oprit brusc, aproape împiedicându-mă de Fiona. James a prins-o și a ajutat-o să urce în limuzină. Simone și Alli își făceau poze la câțiva metri distanță, dojenindu-se zgomotos una pe cealaltă pentru faptul că *selfie*-urile nu le ieșeau tocmai bine.

Un braț cald m-a luat de talie, săltându-mă pe vârfuri. Blake mă strângea la pieptul lui.

— Blake! L-am sărutat pe buze, neglijent și ușor indecent. L-am simțit zâmbind cu gura lipită de a mea. Am auzit-o pe Alli chiuind tare în urma noastră.

— Oh, Doamne, vă ador împreună! Nu-i așa că-s cei mai drăguți?

I-a dat un ghiont lui Simone, care stătea cu ochii în telefon.

— Blake, te iubesc! Ți-am mai spus asta? Chiar te iubesc.

El a râs.

— Mersi, Alli! Și eu te iubesc.

Privirea ei s-a luminat.

— Serios? Aaah, hai să ne căsătorim cu toții și să facem bebeluși! Vreau bebeluși! Să nu-i ziceți lui Heath, dar vreau bebeluși cu el.

— Ai putea să i-o spui chiar tu.

Blake a făcut semn cu capul înspre limuzina din care tocmai cobora fratele lui. Zâmbetul stânjenit de pe chipul acestuia mi-a dat de înțeles c-o auzise pe Alli. Nu mă mira, având în vedere că, în ultimele trei ore, ea aproape că răcnise fiecare cuvânt.

— Heath!

Prietena mea a tras un țipăt și a sărit în brațele lui. El a ridicat-o, lăsând-o să-i cuprindă mijlocul cu picioarele. Ea l-a îmbrățișat, sărutându-l cu aceeași înfocare cu care tocmai îl sărutasem și eu pe Blake.

— Uau, la noapte or să se distreze, nu glumă!

Blake și-a trecut mâna peste șira spinării mele și m-a prins de fund.

— Pe mine mă interesează mai mult distracția noastră. Mai ești în stare?

Mi-am frecat trupul de el, scoțând un geamăt neajutorat. Eram gata să-l încalec fix acolo în stradă. I-am cuprins ceafa în palme și m-am îndreptat din nou către gura lui. El a râs încet, întrerupându-ne sărutul.

— OK, înțeleg că „da“. Hai să mergem acasă!

M-a luat de mână și m-a condus până la mașină. Deși tot drumul m-am străduit să mă cațăr peste consolă ca să mă dau la el, Blake și-a păstrat calmul până când am ajuns sus, în apartament.

Dar, de îndată ce ușa s-a închis în urma noastră, m-a lipit de ea. Am scâncit, căci luam foc la fiecare atingere. M-am arcuit înspre el

și am ridicat un picior pentru a-i cuprinde coapsa, moment în care dopul s-a mișcat acolo, înăuntru.

— Fir-ar să fie, te vreau! Fix în clipa asta.

El m-a atins cu degetul pe gât, în locul în care pulsul îmi bătea nebunește, apoi mi-a lăsat acolo un sărut.

— Ia-o mai ușor, scumpo!

— Nu pot s-o iau mai ușor. Nu în noaptea asta.

— Mai încet sau va trebui să te leg.

— Nu-mi pasă! Leagă-mă! Fă ce vrei!

Doar bag-o în mine, pentru numele lui Dumnezeu!

— S-ar putea s-o fac. Am planuri mari cu tine. Și cu fundul tău.

Mâna i-a alunecat pe sub rochia mea și a împuns vârful scânteiilor al dopului, amintindu-mi ce simțisem toată noaptea. Senzația de frecare. De preaplin.

— Sunt gata acum.

Voiam să scap de dop. Îmi doream ușurarea. Am smuls bluza de pe Blake și am aruncat-o în grabă pe podea. El a râs.

— Crede-mă, știu. Dar mai întâi vreau să mă joc puțin.

Mi-am întins degetele peste superba întindere a pieptului său, coborând până la marginea jeanșilor cu talie joasă. Voiam să și-i scoată mai repede.

— De-a ce ne jucăm? am întrebat, vag interesată.

— O să afli destul de curând. Mai întâi, vreau să te dezbraci pentru mine.

I-am aruncat un zâmbet jucăuș și m-am întins către pantofii cu toc.

— Nu, nu!

Blake mi-a prins mâna, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul.

— Pe ăia păstrează-i. Restul pleacă.

— Blake cel pervers, am murmurat, în timp ce mă scuturam de rochia strâmtă.

Mi-am desfăcut sutienul și am pășit afară din chiloți. Am rămas în picioare în fața lui, goală pușcă și, din fericire, amețită de băutură.

— Unde mă vrei, stăpâne?

Mi-am împins vârful pantofului în podea, lăsând un strop de sfială să se întrepătrundă cu neobrăzarea beției. El a făcut semn cu capul înspre sufragerie.

— Pe spătarul canapelei. Cu fundul în sus.

M-am supus și m-am îndreptat cu pași ușori înspre camera cealaltă. M-am aplecat peste țesătura crem, ținându-mi echilibrul pe vârfurile pantofilor cu toc înalt. Mă așteptam ca Blake să se apropie, dar l-am auzit părăsind încăperea și întorcându-se după vreo două minute. Întârzierea n-a făcut decât să-mi sporească nerăbdarea. Am închis ochii și l-am auzit oprindu-se în spatele meu.

— Te-ai purtat urât în seara asta?

Timbrul vocii lui era grav, cald și un pic amenințător. Un fior mi s-a răspândit pe șira spinării.

— Da, am șoptit.

Deja îmi aminteam întreaga seară ca prin ceață, dar dacă el mă voia rea, atunci aveam să-mi joc bucuroasă rolul.

— Serios? Asta nu-i bine. Un obiect rece și plat mi s-a frecat de spate, mi-a coborât pe rotunjimile feselor, apoi pe coapse. Mi se tăiase răsuflarea, dar într-un fel minunat. Îmi venea să gem și să primesc bucuroasă tot ce avea Blake de oferit.

— Ai băut prea mult, hm?

— Mm-hm.

Mă foiam fără astâmpăr, fățându-mi nerăbdătoare fundul. Căldura îmi radia în stomac, făcându-mi vaginul să se încordeze de nerăbdare. Aș fi dorit să aflu cât de departe era el dispus să meargă și, totuși, o parte din mine nu-și dorea să știu cu exactitate. Neștiința era cea care mă făcea să-mi ies din minți de fiecare dată.

— Ai lăsat pe cineva să te atingă?

M-am înviorat, nefiind încă îndeajuns de trează, încât să rezist ispitei de a-i stârni gelozia.

— Poate.

— Așa?

Mâna lui mi-a părăsit fesele și a fost iute înlocuită de izbitura puternică a unei palete, cel mai probabil.

— Drace!

Da, încă doare. Glumise în legătură cu o croială la fund, dar nu mă așteptasem să treacă la fapte. Mă distrasem din plin cu plesnirile la fund. Spre norocul meu, eram sub vraja alcoolului. Usturimea loviturii s-a topit repede.

— Era aglomerație. Nu voiam să se întâmple asta, am spus, dornică să-i potolesc gelozia.

El m-a plesnit iar și durerea s-a topit ceva mai repede.

— Îmi pare rău, Blake.

— Mă bucur. Dar mai avem multe de făcut. Am scâncit, exprimându-mi dezacordul, dar un glăscior din adâncul minții mele îl implora pe Blake să nu cumva să se oprească. El s-a aplecat asupra mea, ținând paleta neclintită peste fesele ce mă ustureau. M-am încordat neliniștită, căci nu știam ce-și pusese în gând.

— Tu crezi că meriți o pedeapsă.

Da.

Am scuturat din cap, în semn că *nu*.

— Nu? Ai o listă lungă de prostioare. M-ai legat și ai încercat să-ți faci poftele păcătoase cu mine. Ai fugit la clubul de sex neînsoțită. Ia spune-mi acum, crezi că meriți o pedeapsă?

— Da, am șoptit ușor, o recunoaștere pe care numai canapeaua ar fi putut-o auzi.

— Nu te aud! a zis el, cu glas tăios.

— Da, merit.

Mi-a învărtit paleta pe fund, făcându-mi stomacul să se încleșteze din nou de nerăbdare. Aburii alcoolului se risipeau tot mai mult, cu fiecare clipă.

— Așa mă gândeam și eu. În noaptea asta o să faci cunoștință cu paleta și, orice s-ar întâmpla, Erica, vreau să nu-ți dai drumul. Încasează tot și pe urmă o să-ți primești răsplata.

Îmi plăcea o bătaie zdravă la fund, ca oricărei alte fete, însă paleta era nemiloasă. Amenințarea de a-mi da drumul împotriva dorinței lui nu avea nicio greutate. Nu încăpea îndoială că urma să-mi primesc răsplata, dar nu înainte ca Blake să mă facă să-mi regret scăpările.

Mi-am mușcat buza și mi-am luat inima în dinți, gata să-mi învăț lecția.

Paleta a coborât peste carnea mea, cu o plesnitură sănătoasă. Am gemut, încercând din răputeri să nu mă feresc. Blake a continuat să aplice lovitură după lovitură, lăsând câte o pauză între ele și răspândindu-mi-le pe fese și coapse. Erau izbituri viguroase, arzătoare, ce aterizau la foarte mică distanță de sexul meu. Frica se îmbina cu dorința, în vreme ce mă rugam ca Blake să nu facă vreo greșală, să nu cumva să mă lovească acolo și să mă rănească. Totuși, visam să-mi atingă în orice fel acea zonă. Cu degetele, cu gura, cu penisul. Oricum! Intensitatea loviturilor mi s-a urcat la cap. Stăpânită de o dorință insuportabilă, m-am udat, fapt pe care nu-l puteam ascunde, cu fundul în sus și cu picioarele desfăcute, așa cum voia el.

Când Blake m-a lovit încă o dată, cu mai multă forță, am scos un strigăt zgomotos, ce a răsunat între pereții dormitorului nostru. Întreg trupul mi s-a crispat, instinctul de apărare făcându-și simțită prezența mai ales în locul în care dopul se cuibărea în mine. Acolo senzația era foarte intensă. Dorința persistentă pe care prezența lui mi-o inspirase toată seara îmi amintea ce voia de fapt Blake de la mine. Pieptul mi s-a frecat de pânza aspră cu care era îmbrăcată canapeaua. Fiecare celulă a trupului îmi stătea ca pe ghimpi. Îmi doream mai mult. În noaptea aceea, îmi doream totul.

El s-a oprit ca să răsucescă dopul. Presiunea, frecarea erau peste puterile mele. Simțeam jucăria până în vagin, cu destulă intensitate, încât aproape că aș fi putut să... îmi dau drumul. Am strâns din pumni. Nu, n-aveam voie.

Când credeam că n-o să mai pot îndura nicio secundă de pedeapsă din partea lui, a încetat. Am tresărit când mi-a alinat cu palmele carnea fierbinte, cuprinsă de furnicături. Am lăsat să-mi scape un val de aer pe care nici nu-mi dădusem seama că-l țineam în piept. Mângâierea lui îmi părea raiul pe pământ, un cadou minunat și tandru. Apă într-un deșert blestemat. Sângele îmi vuia prin vene, făcând excitarea să-mi zvâcnească prin tot corpul. Dorința se ridica în talazuri și, dintr-odată, m-am trezit la un pas de orgasm. Tremuram din pricina strădaniilor de a nu-mi da drumul.

— Blake! l-am implorat.

Dacă aș mai fi fost nevoită să îndur o singură senzație, îmi pierdeam mințile. El mi-a făcut semn să tac, în timp ce-mi dezmiarda spatele și pielea chinuită a feselor. S-a aplecat peste mine și m-a sărutat pe umăr.

— Te-ai descurcat bine. Acum o să ți-o bag, scumpo. Ești gata?

Încet, a scos dopul, dar n-am simțit câtuși de puțin ușurare. M-am luptat să respir, căci mă apăsa o povară în piept. Am dat din cap, încercând să nu mă gândesc la cum aveam să îndur și mai multă durere. Deja eram slăbită și abia dacă mai puteam sta în picioare.

Blake m-a tras în sus.

— Hai să ne așezăm și pe urmă vreau să mă încăleci!

Am rămas pe loc, gândindu-mă la instrucțiunile lui, dar neștiind sigur cum aveau să funcționeze. El și-a lăsat jeansii să-i cadă pe podea. Penisul lui gros era pregătit, sculat cu neobrăzare. Oare tot mai plănuia să...?

— Credeam că o să...

Colțul gurii lui s-a înălțat într-un rânjet hain.

— În noaptea asta o să-ți iau fundul în primire. Dar acum vreau să stai cât se poate de comod.

Am ocolit canapeaua. Având grijă să nu-mi pierd echilibrul, m-am așezat confortabil peste picioarele lui desfăcute. Lăcomia din ochii lui era îndeajuns pentru a-mi tăia răsufierea. Știam ce-și dorea,

dar trupul meu îl voia în alte locuri. Locuri despre care știam că aveau să-mi ofere nespuse de multă plăcere.

Blake îmi promisese satisfacția, dar încă nu eram convinsă că o puteam obține astfel.

— O să doară, am spus, afișând o expresie vecină cu îmbufnarea.

El a întins mâna către o sticlă cu lubrifianț aflată pe masă și pe care n-o observasem până atunci. Și-a pus în palmă o cantitate generoasă, apoi și-a întins-o în sus și în jos, pe toată lungimea. O avea mare. Era și mai mare, atunci când era pe cale să-și dea drumul în mine. Dotările lui generoase mă încântau fără greș, ori de câte ori făceam sex. Dar a-l face să-mi intre lejer în fund era o cu totul altă chestiune.

Gura mi s-a întredeschis, iar bătăile inimii mele s-au întetit când el și-a uns cu și mai mult lubrifianț vârful penisului. Blake a ridicat o sprânceană, părând a-mi observa reacțiile.

— Vezi ceva ce-ți place?

Am înghițit în sec. Chipul i s-a împlânzit.

— Te-am rănit eu vreodată? În vreun fel care, până la sfârșit, să nu te facă să implori mai mult?

Mi-am îndreptat privirea către erecția alunecoasă. Zgomotele care-i însoțeau mișcările lui era imposibil de ignorat.

— Nu, am recunoscut.

Noaptea aceea stătea mărturie. Fusesem bătută la fund ca un copil, ba aș fi suportat o pedeapsă și de două ori mai dură, dacă el asta ar fi dorit. Niciodată nu mă îndruma în direcția greșită. Totuși, de data asta, îndoiala mi se furișase în suflet.

— Nici acum n-o să fac excepție. O să fie ceva intens, dar o să-ți placă. O s-o luăm încet și o să-ți explic totul, pas cu pas.

Nu mă puteam opune. Eram gata, pe deplin pregătită pentru orgasm, iar cuvintele vulgare promise puteau fi cireașa de pe tort. Dacă reușeam să rezist. Mi-am simțit mâinile fierbinți pe lângă coapse. Mi le-am cuprins, mângâindu-le, căci brusc nu mai știam ce să fac cu ele.

— Vino mai aproape!

El s-a tras în jos pe canapea, în timp ce eu m-am săltat, astfel încât penisul să i se așeze într-un unghi mai potrivit.

— Așa o să ai mai mult control.

Am pufnit.

— Nu-i stilul tău.

— Încearcă să nu-mi amintești!

Privirea i s-a întunecat. Mi-am mușcat buza, fiindcă nu voiam să-i alimentez dorința de răzbunare tocmai când aveam cu adevărat nevoie să fie blând și răbdător cu mine.

— N-o să ne grăbim. Putem chiar să ne oprim. Dar, până la sfârșitul nopții, o să intru în fundul tău. Așa că obișnuiește-te cu ideea. Cel mai bun lucru pe care-l poți face e să încerci să te relaxezi.

Am dat din cap și m-am agățat de mărunta consolare pe care mi-o dădea faptul că aveam, în mod oficial, un cuvânt de siguranță, cu toate că nu fusesem niciodată nevoită să-l folosesc. Blake mi-a domolit frământările nerostite cu un sărut ușor.

— La final, o să mă întrebi de ce n-am făcut-o mai devreme. Ți promit.

Am oftat.

— Cu siguranță te pricepi să mă faci să bat în retragere.

El s-a apucat să pipăie cu degetele, aducându-ne mai aproape unul de altul.

— Nu-ți face griji. Peste câteva minute o să te înfierbânți toată.

Masându-mi cercul strâmt dintre fese, l-a presat fără ezitare, căutând să pătrundă.

— Deschide-te pentru mine! mi-a poruncit încet.

Împotriva oricărui instinct, mi-am relaxat mușchii, ușurându-i trecerea. Un deget alunecos, apoi două, m-au întins cu aceeași mângâiere indecentă de mai înainte. Am închis ochii, amintindu-mi cu ce forță îmi dădusem drumul data trecută când intrase în mine astfel. Oare putea fi așa? Până să apuc să mă întreb, Blake își vârâse înăuntru capătul rotunjit al penisului, cale de vreo doi centimetri.

— Acum lasă-te în jos, peste scula mea, încet și frumos.

Coapsele îmi tremurau. M-am străduit să mă stăpânesc, în timp ce-l primeam puțin mai mult. Simțeam că înaintăm milimetru cu milimetru. Eram îngrozită, dar nici în ochi, nici în limbajul trupului său nu exista niciun semn urgent, care să mă silească să-mi grăbesc mișcărilor. După câteva minute de progres atent, m-am simțit cumva mai pregătită pentru el. La urma urmei, trecuseră câteva ore în care dopul marcase locul acela dinăuntrul meu. Deși eram amețită, mintea mea a reușit să pună cap la cap informațiile acestea, ceea ce m-a făcut să prind curaj. M-am lăsat și mai mult în jos, dar am căscat larg ochii la primul junghi dureros. Am scâncit din cauza disconfortului și am bătut în retragere.

— Respiră, Erica! Lasă-ți corpul să mă accepte!

Blake m-a ținut în loc, strângându-mi ferm șoldurile în mâini. Încă eram legați. Durerea s-a potolit, așa că el m-a îndemnat să revin, recâștigând terenul pierdut. Cu șovăială, am tras aer în piept și am rămas surprinsă când am văzut că durerea nu mai era atât de intensă ca la început. Senzația de ușurare a fost repede înlocuită de intensitatea trăirilor pe care mi le oferea faptul că eram plină și întinsă uluitor de mult. Durerea venea și trecea, iar noi încetineam în preajma ei, așteptând-o să se domolească, până când reușeam să-mi recapăt suflul și curajul.

Blake și-a închis ochii preț de o clipă, iar efortul reținerii i-a încordat mușchii feței. Apoi i-a deschis la loc, iar privirea lui umbrită de pleoape m-a măsurat de sus până jos.

— Abia aștept să te pătrund până la capăt, Erica. Abia aștept să te fac să-ți dai drumul în felul ăsta.

Aerul mi-a umplut plămâni, iar corpul mi s-a relaxat la auzul promisiunilor lui fără perdea. Cu hotărâre și o blândă naturală, mă făcuse să mă strâng în jurul lui, așa cum făcusem cu dopul, în timp ce mă bătea la fund. Doar că acum senzația era mai intensă și mult mai intimă.

Blake m-a prins de bărbie, îndreptându-mi ochii spre el.

— Uită-te la mine! Simte-mă. Dorința și încordarea i se oglindeau pe chip. Mă privea până în adâncul ființei.

— Puțin câte puțin, îmi dăruiești o bucățică din tine. Sunt înăuntrul tău, așa cum tu ești înăuntrul meu.

M-a făcut să mă las în jos, peste el, până când am crezut că nu mă poate pătrunde mai mult de-atât. Mi-am lins buzele uscate, incapabilă să le opresc tremurul. Căldura îmi izvora din suflet, iar tot corpul îmi era cuprins de o insuportabilă dorință. Măinile mi se cutremurau pe pieptul lui, ridicând și coborând în ritmul gâfâielilor sale. Inima a început să-mi bată mai tare și orice urmă de rezistență a cedat când m-am relaxat în jurul lui. Mi se părea că-l promisem până la capăt, dar atunci el s-a împins în sus, parcurgând astfel și restul drumului. *Oh, fir-ar!*

— Așa!

A scos un suspin tremurător. S-a înclinat și m-a sărutat. Un sărut lent, dur, pătrunzător.

— Tu ești mereu înăuntrul meu, Erica.

M-a cuprins un nou val de căldură făcându-mă să transpir acolo unde trupurile ni se întâlneau, adică mai peste tot. Voiam să mă mișc. Voiam să-și respecte promisiunea plăcerii care deja creștea în mine.

Măinile i se mișcau fără încetare, lipindu-mă strâns de el. Dinții lui îmi zgâriau gâtul sub sărutări fierbinți și apăsătoare. M-am înfiorat peste el.

— Futu-i! a gemut el.

Răsuflarea i s-a accelerat, dar nu s-a clintit din loc.

— S-a întâmplat ceva?

Vorbeam în șoaptă.

— Ce vrei să fac?

— Nu trebuie să faci nimic. Acum doar mă abțin din toate puterile să nu-mi dau drumul. E al naibii de uluitor.

M-a ținut aproape de el preț de câteva clipe. Am încercat să mă relaxez, dar eram prea agitată. Prea excitată. Prea disperată să mă posedă. Am închis ochii, simțind din plin noul lui fel de a mă posedă. Blake s-a potolit și a tras aer în piept.

— Acum o să mă mișc, dar n-o să rezist mult așa. Pentru că am intrat în tine, o să meargă repede și o să fie puțin cam dur.

Am dat din cap, deja îmbătătită doar de poftă, de o dragoste amestecată și de încrederea în Blake. Putea să mă ducă oriunde, să-mi facă orice. Nu mai știam ce-s limitele, fiindcă orice făceam însemna un pas mai aproape de el.

Pipăindu-mi cutele, mi-a întins peste clitoris umezeala strânsă între picioare. A început să-mi mângâie încet carnea întărită. Atingerile îi erau blânde, dar senzația era acută. Trupul mi s-a încleștat în jurul lui, intensificând totul. Am prins strâns în mâini canapeaua din spatele lui, simțind nevoia să-mi înfig unghiile în ceva.

Blake a tras o înjurătură, după care s-a retras suficient cât să se poată împinge. S-a adâncit în mine cu împunsături atente, care creșteau în forță și viteză cu fiecare secundă. Senzațiile erau complet noi și coplesitoare, așa cum se întâmpla de fiecare dată în intimitate cu Blake.

Mi-am mușcat buza, încercând să mă concentrez asupra plăcerii din spatele durerii.

— Ești OK, scumpo?

Avea obrajii îmbujorați și răsufierea întretăiată.

— Da, am murmurat.

El s-a uitat în ochii mei, auzindu-mi ezitarea din glas. A încetinit și m-a ridicat suficient cât să-și coboare degetele de pe clitorisul care zvâcnea, spre intrarea în vagin, până când s-a împins adânc în carnea mea.

Am inspirat brusc. Eram dintr-odată futută într-un fel delicios și am scos un țipăt scurt. Șoldurile mi s-au repezit în față, căutând o senzație și mai intensă. Un foc lichid ardea în mine, mi se prelingea prin vene, creștea și cerșea oxigen.

Mă simțeam... posedată.

— E mai bine?

Murmurul scăzut al vocii lui a vibrat în mine. Am gemut, tremurând, incredibil de udă, incredibil de strâmtă în jurul lui. Avea dreptate. Niciunul dintre noi nu putea să reziste prea mult astfel.

Ritmul nostru, înainte lent, s-a întezit, transformându-se într-un tempo neregulat, pe măsură ce Blake mi-o trăgea tot mai repede și mai tare. Cu un vaiet, mi-am aruncat capul pe spate. Frecarea era intensă, iar usturimea din primul moment în care mă pătrunsese încă stăruia, dând plăcerii un ascuțiș neașteptat. Înnebuneam așa. Minte mi s-a împrăștiat, orice gând a dispărut într-o mare de urlete, rugăciuni și „oh, fir-ar!“, în timp ce el își împlânta iar și iar mădu-larul în mine. Blake și-a adâncit mai mult degetele înăuntru meu, masându-mi clitorisul cu podul palmei, până când am văzut stele verzi.

N-a mai existat niciun urcuș lin până spre culme. Orgasmul s-a înălțat dintr-un adânc pe care nu-l puteam localiza și s-a spulberat în mine. Posedată, pătrunsă și stimulată în mai multe feluri decât putea pricepe creierul meu obosit, am început să țip. Mi-am dat drumul cu putere și o plăcere electrică mi-a țâșnit spre fiecare membru, până în vârfurile degetelor, care au sfâșiat țesătura din spatele cefei lui Blake.

— Oh, Doamne, scumpo! Așa! a gemut el.

M-am clătinat, cu picioarele înmuiate și cu toate simțurile copleșite. Blake m-a prins de șolduri, trăgându-mă în voia lui peste penisul alunecos. Se folosea de ambele mâini și de forța șoldurilor pentru a mă străpunge. Încordarea îi brăzda chipul.

— Nimic n-a fost vreodată atât de strâmt. Al naibii de strâmt.

Vocea îi era brutală, nereținută. Mușchii abdominali i s-au încordat, dezvăluindu-și impresionanta definire. Era superb. Era al meu. Iar eu eram a lui, fără îndoială a lui, din toate punctele de vedere.

Smucindu-mă tare spre el, a dezlănțuit o serie de mișcări viguroase, după care, cu un urlet răgușit, a explodat înăuntru meu.

Am rămas așa, mulați unul pe celălalt, cutremurând din cauza eliberării intense. Se prea poate să fi trecut ore întregi până ce mintea mea a reînceput să funcționeze rațional.

— Oh, Doamne! am șoptit.

Am deschis ochii spre lume, ca și cum m-aș fi trezit din comă. O comă indusă prin sex, care șterge gândurile de orice fel.

Blake a răs, făcându-mă să-i simt respirația răcoroasă pe pielea umedă.

— Bine?

— Mmm! am îngânat leneș, privindu-l cu ochi somnoroși.

— Ar fi trebuit să facem asta mai demult.

El m-a sărutat, iar eu am zâmbit satisfăcută.

— Ți-am zis eu.

* * *

În dimineața următoare am rămas până mai târziu în pat, cât timp Blake lucra în sufragerie, ca să mă pot odihni. Mai aveam puțin și adormeam la loc, când mi-a sunat telefonul. Era Daniel. Nu mai vorbiseram de câteva săptămâni, dar mă așteptam să mă caute iar.

— Bună! i-am răspuns.

— Erica.

— Cum merge treaba?

Am încercat să par veselă, dar încă eram răgușită după o lungă noapte de petreceri și orgasme. El tăcea și am simțit cum îngrijorarea mi se cuibărește în stomac.

— Trebuie să știi de la cine provine scurgerea de informații. Presa îmi scoate sufletul. Au început să întrebe de Patricia.

Vorbele îi erau încărcate de frustrare și hotărâre, ceea ce m-a neliniștit și mai mult. Am înghițit, în ciuda uscăciunii din gât.

— Și de mine se țin scai. Dar ți-am mai zis, nu știi.

— Blake ce zice?

M-am încordat, căci nu-mi plăcea ca numele logodnicului meu să apară în nicio discuție între mine și Daniel.

— Nici el nu știe.

Iar a tăcut.

— Acum s-a aflat, Daniel. N-ai destule pe cap, răzbunarea îți lipsește? Ce sens are să vânezi pe cineva?

— Pentru că mi-ar plăcea să știi cine îmi sabotează campania. Aș vrea să am ocazia de a-l privi în ochi.

Mai degrabă, voia să aibă ocazia de a-i trage un glonț în cap. Mi s-a făcut greață la gândul că era foarte posibil ca asta să-și dorească.

— Spune-mi!

— Ți-am spus: nu știu.

Mă chinuiam să-mi controlez vocea. Îmi doream cu disperare să mă creadă.

— Atunci nu pot decât să presupun că-i vorba de Blake.

Tonul lui categoric m-a trezit la un alt fel de realitate. M-am ridicat în capul oaselor, cu inima galopându-mi de frică.

— Nu! aproape că am strigat. Blake n-are absolut nicio legătură.

Doamne, orice, numai să nu-l ia din nou la ochi pe Blake!

— Atunci cine? a strigat Daniel la rândul lui.

Am tresărit și am strâns mai tare telefonul în mână.

— Nu știu, am insistat.

Nu puteam să-i spun. Cum aș fi putut? Îl vedeam în stare de gesturi nebunești. Uram ce ne făcuse Richard mie și lui Marie, dar dacă asta l-ar fi costat viața?

— Îmi pierd răbdarea, Erica. Am și alte metode prin care să obțin informații. Cea mai ușoară cale e să-mi zici tu.

Tăcerea dintre noi se prelungea și nu mai aveam cum să ignor presiunea oribilă că Daniel nu avea să renunțe. Poate niciodată. Mi-am masat fruntea, încercând să alung, prin puterea voinței, durerea de cap ce reapăruse brusc.

— Mi-e frică, am recunoscut. Mă tem că iar o să faci ceva îngrozitor și eu o să fiu prinsă la mijloc. Nu mai vreau să mint ca să te apăr.

În sfârșit, adevărul. Cuvinte pe care de multă vreme îmi doream să le rostesc.

— Poliția a vorbit din nou cu tine?

Acum glasul îi era mai calm și afectat de o altă frământare.

— Nu, însă e doar o chestiune de timp.

Încă o pauză.

— Și dacă te-aș asigura că nimănui n-o să-i fie pusă viața în pericol?

Nu te-aș crede.

— Nu știu.

Parcă nu mai știam să spun altceva. Dacă tot repetam aceste cuvinte la nesfârșit, nu trebuia să-i dau cu adevărat un răspuns.

— N-o să scapi de mine până când n-o să-mi dai un afurisit de nume. E Blake sau altcineva. Tu decizi.

Nu, nu, nu! Mi-au dat lacrimile. De ce-mi făcea asta? De ce era așa pornit să se răzbune?

— Erica!

Mi-am înăbușit un suspin.

— Richard Craven.

— Cine?

— Îl cheamă Richard Craven. E reporter pentru The Globe.

Daniel a răsuflat zgomotos.

— Ai vorbit cu un nenorocit de *reporter*?

— Nu, am spus, enervată de faptul că mă credea în stare de așa ceva.

— Atunci cum mama dracului a aflat?

— Nu mai țipa la mine! am urlat, incapabilă să-i mai suport interogatoriul agresiv.

L-am auzit respirând la celălalt capăt al firului.

— Explică-mi, te rog, de unde știe reporterul Richard Craven că eu sunt tatăl tău biologic, mi-a zis el ceva mai calm, dar cu o evidentă încordare.

Mi-am șters cu furie o lacrimă și am luat, la rândul meu, o gură de aer care să-mi dea curaj. Habar n-aveam cum să-i explic situația fără s-o pun și pe Marie în pericol. Așa ceva n-aș fi făcut. Îmi doream să cred că Daniel n-ar fi fost în stare să rănească o persoană apropiată de mine, dar cu el nu puteam fi niciodată sigură. Busola lui morală se dovedise a fi altfel calibrată decât a mea. Totuși, îmi dădeam seama că nu va renunța fără a primi anumite răspunsuri și nu voiam să creadă că informațiile porniseră chiar de la mine. Pe cât de circumspectă eram eu, pe atât de bine știam că nici el nu-mi acorda prea multă încredere.

— Are o relație cu o veche prietenă a mamei. Ea...

Am închis ochii, rugându-mă să fi luat decizia corectă.

— După moartea mamei, ea i-a ținut locul. Știe cine ești. N-a intenționat să ne facă rău niciunuia dintre noi. El a manipulat-o astfel, încât să obțină informații despre mine, pe care să le folosească împotriva ta.

— Ea cine e?

— Ți-am dat ce mi-ai cerut și mă aștept să-ți ții făgăduiala. Îl detest pe Richard la fel de mult ca și tine, dar nu mai vreau alte pete de sânge pe mâinile mele. Daniel, promite-mi! Promite-mi că nimeni n-o să fie rănit!

O secundă mai târziu, el a închis. Am rămas cu ochii pironiți în telefon, uluită de cele ce tocmai se petrecuseră. Am recapitulat întreaga discuție, îndoindu-mă de tot ce spuseseam. Până la urmă, nu primisem nicio asigurare.

Undeva în vârtejul de emoții, am simțit ușurarea că-l crușasem pe Blake de mânia lui Daniel. Dar ea s-a risipit repede când mi-am dat seama că, poate, am pus în mare primejdie viața altcuiva.

Capitolul 15

Chiar și după tulburătorul telefon primit de la Daniel, am reușit să dorm aproape tot weekendul. Dimineața de luni a sosit repede și am încercat să ignor sâcâitoarea temere că-l pusesem pe Richard în pericol. Mă bătea gândul să mă întâlnesc cu el. Aveam o mulțime de lucruri să-i spun, dar poate c-aș fi reușit cumva să-l conving să renunțe la interesul față de Daniel. Într-un fel sau altul... Am intrat grăbită în cafeneaua Mocha, ca să scap de un reporter și ca să-mi iau combustibilul matinal. Simone m-a lăsat să mă furișez prin spate și, astfel, să ajung nevăzută în partea mea de clădire. Când am deschis ușa firmei, am înlemnit.

Inima a început să-mi bată frenetic și palmele mi s-au umezit când am văzut ce mă aștepta.

La masa noastră de ședințe stăteau Sophia și, lângă ea, bărbatul care, de luni întregi, încerca să-și bage nasul în afacerea mea: Isaac Perry. Alli era așezată în fața lor, cufundată într-o tăcere încordată.

— Ce se întâmplă aici?

Când ochii ni s-au întâlnit, pe chipul lui Alli s-a revărsat ușurarea, urmată iute de îngrijorare. S-a ridicat și a venit spre mine.

— Ei sunt aici de azi-dimineață, de când am deschis. Nu vor să-mi spună de ce. Zic că au lucruri de discutat și că trebuie să fii de față.

Am trecut pe lângă ea, încruntându-mă la cei doi.

— Ce căutați aici? Afară!

Isaac s-a ridicat, cu un aer mult mai rezervat decât al Sophiei.

— Erica, ia loc ca să putem vorbi! I-am ignorat rugămintea și am rămas în picioare lângă masă.

— Afară!

Am arătat înspre ușă, uitându-mă urât la Sophia. Aceasta s-a sprijinit relaxată de spătarul scaunului pe care-l ocupa alături de Isaac. Stătea cu picioarele ei lungi încrucișate unul peste celălalt, îmbrăcată într-o rochie strâmtă și neagră. Își ținea stiloul lipit de buzele curbate într-un surâs.

— Ia loc! mi-a spus ea sec.

Bine. M-am trântit în capul mesei.

— Vorbește! Repede!

Isaac a tras aer în piept.

— În primul rând, felicitări pentru vânzarea afacerii.

Am înțepenit.

— De unde știi despre asta? am întrebat încet.

— Alex Hutchinson și cu mine lucrăm de ceva vreme la propria noastră tranzacție. Săptămâna trecută a venit în oraș ca să punem totul la punct.

Și-a ferit ochii, însă eu am continuat să-l fixeze, încercând să-l străpung cu o privire criminală.

— Ce tranzacție?

Sophia s-a lăsat în față, întinzându-și pe blatul mesei degetele impecabil îngrijite.

— Tranzacția prin care Perry Media Group achiziționează Clozpin, laolaltă cu alte câteva firme controlate de Alex.

Am simțit cum stomacul mi se prăbușește pe podea. Un val de greață mi-a străbătut în goană tot trupul. Alli a scos un sunet de pură revoltă.

— De ce ai face așa ceva?

Isaac și-a dres vocea.

— Știi că vestea vă șochează, dar afacerea cu Alex era în lucru de multă vreme. Achiziționarea Clozpin a fost o noutate, dar o evoluție logică pentru noi.

— Care „noi“? am întrebat.

— Sophia și compania mea. Sophia deține o cotă-parte din Clozpin și va avea un rol activ în firmă. De la distanță, bineînțeles, dar venim des aici, așa că ne vom putea întâlni de câte ori vei avea nevoie.

Am izbucnit într-un răs caustic. Isaac vorbea la fel ca Alex. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic ieșit din comun. Doar că între mine și el nu exista nicio relație profesională. Așa își dorise Blake și, până la urmă, îi susținusem punctul de vedere. Iar cu Sophia eram al dracului de sigură că nu voiam să am nicio legătură.

— O să facem niște schimbări pe parcursul următoarelor săptămâni.

Privirea îngâmfată a Sophiei s-a oprit asupra figurii uluite a lui Alli.

— Alli, din păcate, pe tine nu vom putea să te păstrăm în cursul acestei tranziții. În condiții normale, ți-am acorda două săptămâni, dar dată fiind natura achiziției, considerăm că cel mai bine ar fi să părăsești compania începând de azi.

Ochii lui Alli s-au făcut și mai mari, iar gura ei s-a căscat și mai tare.

— Poftim?

— Isaac are deja o echipă completă de marketing. Serviciile tale nu mai sunt necesare.

M-am ridicat în picioare, ținându-mi palmele lipite de masă.

— Nu puteți face așa ceva! Aveam o înțelegere. Personalul rămâne. Privirea Sophiei s-a îndreptat ca o săgeată către mine.

— Îmi pare rău, m-a zeflemisit ea, fără nicio urmă de remușcare. Clauza nu se aplică și în cazul unei achiziții de către o terță parte. Perry Media Group e o terță parte. Ai citit cu atenție contractul, Erica?

Cuvintele ei mi-au tăiat răsuflarea. Am început să mă lupt cu furia care clocotea în mine. Sophia mă trăsese în piept. Ea, împreună cu Alex și cu Isaac. Toți mă regulaseră ca la carte. Am încercat să mă adun, să-mi recapăt demnitatea, deși eram sigură că Sophia îmi observase reacția.

Dacă Alli era scoasă din joc, probabil că avea să-mi vină și mie rândul în curând. Nimeni nu mă ura mai mult decât Sophia și era clar că ea dicta acolo, nicidecum Isaac.

— Deduc că eu urmez, am spus, sperând să i-o iau înainte.

Un zâmbet i-a săltat jumătate din față. A lovit cu unghiile în masă.

— Oh, nu! Vrem ca tu să rămâi. Avem planuri mari și ne dorim ca tu să fii aceea care să le duci până la capăt.

M-am așezat la loc. Nu din pricina înfrângerii, ci fiindcă pentru nimic în lume nu m-aș mai fi putut ține pe picioare.

— Glumești, nu-i așa?!

Tensiunea plutea în aer. Nu voiam să par slabă, dar, în tăcere, mă rugam de Isaac. Expresia prin care mi-a răspuns era aproape îndurerată, ca și cum Sophia i-ar fi sucit literalmente mâna la spate, silindu-l să intre într-o situație plăcută doar pentru ea. În momentele acelea eram convinsă că Sophia era o sadică în toată regula. În ciuda dorinței arzătoare de a i se supune lui Blake, părea cu adevărat încântată de suferința altora.

— Bineînțeles, vom aduce angajați noi. Oameni din agenția mea și din echipa lui Isaac. Tu vei lucra direct sub supravegherea lor, la punerea în aplicare a noii viziuni pentru site, a spus ea, cu glasul mustind de autoritate și îngâmfare.

Sub supravegherea lor. Sub supravegherea ei.

I-am aruncat o privire sfidătoare, dar eram paralizată. Atmosfera era încărcată, iar tăcerea din cameră — asurzitoare. Sângele îmi vâjâia în urechi. I-am observat vag pe James și Chris învârtindu-se pe lângă noi, în așteptare. Cu toții se uitau la mine, așteptându-mi următoarea mișcare.

— Nu poți să faci asta.

Vocea îmi era firavă, parcă străină. Nu mă puteau obliga să fac așa ceva.

— Tu nu mai ai niciun drept de proprietate, Erica. Acum ești o angajată a companiei și faci cum spunem noi.

Ceva se rupsesse. Nu era ca un pumn în stomac, nici măcar ca o palmă peste față. Stăteam acolo, distrusă. Pustiită. Durerea și șocul produse de vorbele ei lăsau loc altor lucruri. Realității, alegerilor pe care le făcusem deja și celei cu care mă confruntam în acea clipă.

Sophia voia să mă bage în pământ. Nu putea să-l aibă pe Blake, așa că, în schimb, țintea unica plăcere de a ruina proiectul la care lucrasem din greu, silindu-mă s-o ajut la asta.

— N-o să fii șefa mea, Sophia.

Ochii i s-au întunecat.

— Păi, cineva trebuie să fie. Din nefericire, Blake m-a lăsat într-o situație precară când s-a retras din agenție. N-am avut încotro și a trebuit să-mi diversific investițiile. Isaac și cu mine am fost amândoi surprinși când Alex ne-a spus cât de receptivă te-ai arătat la ideea vânzării. Dar nu-ți face griji, acum afacerea e pe mâini bune. O să vezi cu ochii tăi.

Pe dracu'!

Mi-am împins scaunul și m-am ridicat în picioare.

— N-o să iau parte la mascarada asta. N-o să mă uit la tine cum distrugi ceea ce am construit în ani de zile.

Pentru prima dată de când intrase în sediu, pe chipul Sophiei s-a ivit o umbră de nemulțumire, iar pleoapele i s-au strâns ușor.

— Dacă pleci acum, o să pierzi tot.

— Poate. Poate că tu îți joci cartea cea mare, Sophia, dar trebuie să știi că eu n-o să intru în jocul ăsta cu tine. Nu așa.

Ea a râs scurt.

— Ai fii în stare să renunți la tot, pur și simplu?

— Pur și simplu, am spus calm, după care m-am îndreptat spre biroul meu.

Mă luptam să-mi umplu plămâni cu aer, dar nu reușeam decât să inspir superficial, amețind. Nu-mi venea să cred că se întâmpla așa ceva, dar totul era adevărat. În numai câteva minute, în doar câteva zile, totul se schimbase irevocabil. Realitatea întrecea cele mai dezastruoase scenarii la care mă puteam gândi.

M-am retras în micul meu spațiu delimitat de paravan și, pentru câteva momente, am rămas în picioare, cuprinzând cu privirea obiectele de pe biroul meu. Nu mai era al meu, de-acum încolo. Pentru prima dată de când mă știam, nimic nu mai conta. Nici actele, nici listele, nici programul zilnic pe care mi-l făcusem. La naiba, nici măcar bilețelele adezive de pe birou, fără de care, în mod normal, n-aș fi putut trăi. Nimic nu conta dacă proiectul Clozpin nu-mi mai aparținea. Nu eram dată afară dintr-o slujbă obișnuită, cu program de la nouă la cinci. Lăsăm în urmă un capitol din viața mea pe care niciodată, *niciodată* nu aveam să-l recapăt.

Dar ce altceva îmi rămânea de făcut?

Mi-am închis laptopul și l-am îndesat în geantă, alături de fotografia înrămată în care apăream alături de Blake.

— Erica, nu face asta! Vrem să rămâi.

I-am aruncat o privire mânioasă lui Isaac, venit după mine.

— Bineînțeles că vreți. Ca să mă obligați să privesc cum distruge Sophia totul.

— N-o să distrugem totul. N-am cheltuit atâția bani ca să-i arunc pe fereastră.

Mi-am strâns pleoapele, încercând să-mi alung emoțiile prin puterea voinței.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Cu ce ți-am greșit vreodată ca să merit așa ceva? E vorba despre seara aceea... cu Blake?

Am scuturat din cap, nevenindu-mi să cred că momentul în care Blake mă apărase de purtarea îngrozitoare a lui Isaac sădise în acesta sămânța unei astfel de răzbunări.

— Eu purtam discuții cu Alex încă dinainte să te cunosc. Mă interesa domeniul de activitate și ăsta a fost unul dintre motivele

pentru care voiam să te întâlnesc. Când mi-am dat seama că el îți era partener, am vorbit despre adăugarea firmei tale la achiziție. Știam că niciodată nu mi-ai fi vândut mie direct și, judecând după ultima noastră întrevvedere, nu eram sigur nici măcar că ai continua colaborarea, știind că sunt implicat.

— Ai dreptate. N-aș fi continuat-o.

Umerii i s-au lăsat în jos.

— Acum tranzacția s-a făcut. Hai să profităm la maximum de situație și să găsim o cale de a lucra împreună!

Preț de o secundă, am crezut că asta ar fi posibil, până când mi-am amintit de mutra îngrozitoare a Sophiei. Mi-am îndesat în geantă ultimele lucruri personale, câteva fleacuri.

Aționam pripit, poate chiar irațional. Nu mai știam ce e firesc, logic sau măcar sănătos. Întreaga lume mi se răsturnase. Afacerea care, atâta vreme, îmi justificase existența era acum smulsă de sub influența mea. Oricât de mult mi-aș fi dorit-o înapoi, nu mă vedeam implicată în planurile destabilizatoare ale Sophiei. Nu mi-l puteam închipui nici pe Blake dorindu-și să fac asta. Glasul lui tăcut din mintea mea mă asigura, în mică măsură, că eram pe cale să fac pasul corect.

— Nu se poate, Isaac. Ți-am spus acum câteva săptămâni că nu vreau să lucrez cu tine și am vorbit serios. Situația n-o să se schimbe, doar pentru că m-ai silit să părăsesc o poziție de control. Nu aveam încredere în tine pe atunci și să fiu a naibii dacă acum am.

— Aș putea să discut cu Sophia despre reprimirea lui Alli în echipă. Du-te acasă, relaxează-te și hai s-o luăm mâine de la capăt! S-au întâmplat multe.

Am ieșit din spatele biroului, detestând lacrimile care-mi umpleau ochii. Îmi plăcea sau nu, eram expusă. Sophia mă rânise acolo unde mă durea mai tare și o făcuse chiar în văzul lumii.

— Nu știu cu ce te are la mână, Isaac, dar e destul că se află aici. S-a vârat în afacerile tale, iar acum, în ale mele. M-ai tras pe sfoară cu vânzarea asta. Tu, Alex și acum ea. Doar că n-o să-i dau ocazia asta.

El s-a holbat la mine preț de câteva clipe.

— Chiar pleci? Știam c-o să fii supărată, dar nu poți să ne părăsești așa, pur și simplu. Alex voia să rămâi, iar eu îmi doresc același lucru. Avem nevoie de tine.

Pe moment, am fost aproape de a ceda rugămintilor. Voiam să mai fiu necesară companiei care, de mult timp, mă motiva. Firma era ca un copil, un prunc pe care-l îngrijisem încă din prima clipă, când nici eu, nici ea nu reprezentam nimic. Nu mă despărțeam doar de Isaac, de Sophia și de toată situația aceea nenorocită. Lăsam în urmă ceva prețios, creat de mine.

Mi-am înghițit emoțiile care amenințau să mi se reverse printre gene.

— Mult noroc, Isaac! O să ai nevoie.

Mi-am șters o lacrimă răzleață, după care am ieșit în spațiul principal. L-am străbătut în grabă, cu Alli pe urmele mele, fără să-i mai arunc nici măcar o privire Sophiei.

Trebuia să scap de-acolo. Nu știam cum ajung mai repede afară. Trebuia să plec înainte să mă răzgândesc, înainte să-i dau Sophiei satisfacția victoriei.

Nu voiam să intru în jocul ei.

Am pășit pe stradă. Atmosfera îmi părea schimbată. Zgomotele mașinilor care treceau îmi erau străine. Mă deranja aroma de cafea care cuprinsese aerul după ce un client ieșise de la Mocha. Nimic din toate astea nu-mi mai aparținea. Nu-mi găseam locul acolo și nicio dată nu aveam să mai aparțin acelei perioade din viața mea.

— Acum ce facem?

Glasul trist al lui Alli a răzbătut prin amorteala ce mă cuprinsese. Escalade-ul era parcat de cealaltă parte a străzii, cu Clay așteptând la volan și verificându-și telefonul. M-am uitat în stânga și în dreapta, dar nu știam unde să mă duc, încotro s-o apuc. Simțeam nevoia să merg pe jos. Aveam nevoie de aer. De o băutură tare. De o îmbrățișare. De toate cele de mai sus.

— Nu știu, am răspuns în cele din urmă.

— Aveai idee că Sophia e implicată în vânzare? De unde naiba să am idee? Revedeam fiecare clipă, căutând un indiciu care m-ar fi putut face să intuiesc așa ceva.

— Alex n-a dat niciun semn. Totul era numai lapte și miere. O tranzacție profitabilă pentru amândoi. Cred că s-a dovedit profitabilă pentru toată lumea, în afară de mine.

— Și de mine, nu uita. Nu că aș fi dorit să rămân fără tine, Erica, dar eu ce-am făcut ca să merit asta? Știu că Sophia te detestă, însă nu e prima oară când drumurile ni se intersectează și niciodată n-am mai văzut un asemenea venin din partea ei. Sunt complet luată prin surprindere.

I-am aruncat o privire absentă.

— Heath.

Alli a scuturat din cap.

— Dar ei sunt prieteni!

— Heath i-a dat vestea că el și Blake urmează să-și retragă investiția din agenția ei.

— M-a dat afară pentru că Heath i-a adus vești proaste?

— Nu.

Mi-am încordat maxilarul, căci nu voiam să-i zic mai multe. Ea și Heath aveau destule probleme de rezolvat și fără să dezgrop eu secretele din trecutul lui.

Alli s-a apropiat, postându-și trupul micuț în fața mea.

— Spune-mi!

— Întreabă-l pe Heath despre ea. Sunt sigură că-ți poate spune mai multe decât mine.

— Erica, stau în stradă, dată afară dintr-o firmă în care mi-am pus tot sufletul, alături de tine. Nu-mi spune c-ar trebui să discut cu Heath. Dacă știi, despre Sophia, ceva ce ar trebui să aflu și eu, spune-mi!

Fir-ar să fie! Nu voiam să deschid subiectul tocmai atunci. Prin minte-mi alergau o mie de gânduri și nu-mi doream să-i dezvălui celei mai bune prietene niciun amănunt despre presupusa aventură pe care Heath și Sophia o avuseseră cu ani în urmă.

— Erica, te rog!

Alli avea ochii mari, iar tremurul pe care l-am simțit în vocea ei când mi-a pronunțat numele arăta că era la un pas de a izbucni în lacrimi. Amândouă eram.

— A fost ceva între ei, Alli.

Ea a scos un scurt sunet de uimire.

— C-ce?

— O vreme, Blake a avut grijă de fratele lui și l-a ajutat să treacă prin niște momente grele. Asta știai. Și Sophia a avut de-a face cu drogurile. Ea și Heath petreceau împreună, iar Blake nu știe sigur, fiindcă niciunul nu vrea să recunoască, dar crede că e posibil ca ei să se fi cuplat, înainte să-i trimită pe amândoi la dezintoxicare. Apoi, când Sophia a ieșit, Blake a părăsit-o. Poate și din cauza drogurilor, dar au existat multe motive. Ea a rămas apropiată de Heath și, în mod evident, amândoi frații au investit în compania ei, ca s-o ajute să se lanseze. Cred că a fost un premiu de consolare pentru faptul că Blake îi frânsese inima. Dar încep să mă întreb dacă nu cumva Sophia a rămas prin preajma lui Heath doar ca să aibă o intrare la Blake. El ar face orice pentru fratele lui, iar ea joacă foarte bine rolul victimei, atunci când vrea.

Alli a închis ochii, în timp ce lacrimile amenințau să se reverse.

— Dac-au fost vreodată împreună, el de ce nu mi-a spus? La New York mi-a prezentat-o ca și cum ar fi fost doar vechi prieteni.

— Au fost. Sincer, nu știu ce-a întâmplat între ei. Numai ei știu. Iar dacă a fost mai mult decât prietenie, sunt convinsă că Heath n-a dorit să te rănească spunându-ți.

Am închis ochii. Blake făcuse același lucru cu mine. Mă cruțase de detaliile trecutului său, pentru a-mi menaja sentimentele. Iar eu, ca o proastă, căutasem totuși să le aflui. Oare aflasem chiar atât de multe dezgropându-i viața de altădată? Poate că nu. Sau poate că ieșise ceva bun din faptul că scosesem la lumină aceste amănunte murdare.

— Se pare că oricum am de suferit. Sophia nu știa cum să scape de mine mai repede.

Alli și-a cuprins trupul cu brațele. Îmi venea să fac același lucru. Îmi venea să mă ghemuiesc și să dispar în beton. Voiam să nu mai simt nimic, nici măcar un strop din chinurile la care ne supunea femeia aceea răzbunătoare.

— Nu-mi vine să cred că ai plecat, mi-a spus ea încet, readucându-mă la realitate când tocmai renunțasem.

Am ridicat din umeri, lăsându-mă pradă celor petrecute de-a lungul ultimei ore.

— N-am avut de ales.

Mi-am coborât privirea spre propriile picioare. Alli s-a apropiat de mine și m-a strâns cu putere la piept.

— O s-o scoatem noi la capăt. Poate acum nu pare c-o să reușim. Dar trebuie să cred că ziua de mâine n-o să mai fie atât de oribilă.

Am îmbrățișat-o cu și mai multă forță și mi-am înăbușit lacrimile, căci nu voiam să cedez nervos într-un loc în care puteam fi văzute de Sophia. Urma s-o scoatem noi la capăt. Nu?

Alli s-a retras, apoi și-a șters lacrimile care i se prelingeau pe obraji.

— OK. Bine, trebuie să mă adun. Hai să vorbim mâine, dar sună-mă dacă ai nevoie de ceva în seara asta, da? Trebuie să mă duc acasă și să încerc să lămuresc lucrurile.

— Așa o să fac. Și îmi pare rău. Nu știu câtă importanță mai are asta, probabil că nu prea multă, din păcate.

M-am uitat în pământ, dorindu-mi să mă înghită și să dispar cu totul.

— Nu trebuie să-ți pară rău, Erica. Te rog, nu te învinovăți pentru ce s-a întâmplat! Du-te acasă și vorbește cu Blake. Poate o să găsim o cale de ieșire.

Mi-a aruncat un surâs trist, după care s-a întors și a luat-o spre casă.

Pe jumătate paralizată de evenimentele din acea după-amiază, am scotocit prin poșetă, până când mi-am găsit telefonul. Am format numărul lui Alex și am pornit-o în josul străzii. Mi-a răspuns recepționera lui și am cerut să vorbesc cu el.

— Domnul Hutchinson nu e disponibil în momentul de față.

— Spune-i că sunt Erica Hathaway și c-o să sun dracului toată ziua, dacă e nevoie. Dă-mi-l la telefon!

— O clipă, vă rog, a bâiguit ea speriată.

Câteva secunde mai târziu, cineva a ridicat receptorul.

— Erica.

Alex a avut bunul-simț să mă întâmpine cu o oarecare reținere.

— Mi-ai vândut afacerea lui Isaac Perry. Nu-i așa?

El a oftat.

— Da, m-am întâlnit cu el vineri, după ce am fost la tine.

— Ei bine, el și amica lui, Sophia Devereaux, mi-au concediat pe loc directoarea de marketing.

Alex a tăcut puțin.

— Nu am anticipat că asta au de gând să facă. Era limpede că tu-ți doreai ca echipa să rămână.

— Aici nu-i vorba despre ce-mi doresc eu. E vorba despre răzbunare.

— Nu și din partea mea.

— Atunci despre ce e vorba?

Îmi adunam toate puterile ca să nu urlu la el prin telefon. Bărbatul a făcut o pauză.

— E vorba despre afaceri, Erica. Despre a-ți crea ocazii și a obține profit. Companiile trec zilnic dintr-o mână în alta. Îmi dau seama că ți-a fost dificil din punct de vedere sentimental...

— Să te ia dracu', Alex!

Nu mă mai puteam abține. Tonul lui condescendent! De parcă n-aș fi avut niciun alt motiv să-mi pierd cumpătul, în afara faptului că eram o femeie prea sensibilă, care bâjbâie printr-o lume a bărbaților.

— Sunt doar *afaceri*, mi-a spus el sec.

— Afaceri, hm? Cum rămâne cu morala și etica?

— N-am făcut nimic imoral. Am negociat o tranzacție corectă.

— M-ai indus în eroare. Mi-ai ascuns informații esențiale, care, în clipa de față, ne-au lăsat pe mine și pe cea mai bună prietenă a mea fără un loc de muncă.

— Ai plecat?

— Da, am plecat.

Ce altceva era să fac? Să stau acolo și să primesc ordine de la diabolica fostă iubită a logodnicului meu? Nu în viața asta!

Alex a oftat zgomotos.

— Acum nu mai pot face nimic, Erica. Îmi pare rău că lucrurile au ieșit astfel pentru tine. Cred că, pur și simplu, așa merg lucrurile.

— Minunat, Alex! A fost o plăcere să fac afaceri cu tine.

Am închis, știind că mă voi enerva și mai tare dacă lungesc con-vorbirea. Deja regretam jumătate din lucrurile pe care le spuseseam. Disperarea cu care căutam o cale de scăpare din coșmar mă făcuse să par emotivă și vulnerabilă. Iar lui, pur și simplu, nu-i păsa. Nu așa cum le păsa lui Blake sau celorlalți oameni pe care-i strânsesem în jurul meu.

Am mai străbătut câteva străzi, fără să știu încotro mă îndreptam, fără să am vreo țintă exactă. Cu mâini nesigure, am format numărul lui Blake. El a răspuns după primul zbârnâit al soneriei.

— Alo?

Buzele îmi tremurau în timp ce căutam cuvintele potrivite prin care să-i explic cele petrecute. Atunci au început să curgă lacrimile. Tot ceea ce mândria ținuse închis în mine se dezlănțuia. Mă prăbușeam și aveam nevoie de un loc moale în care să aterizez.

— Erica, ești OK? Vorbește cu mine!

Mi-am înăbușit un suspin. Îmi venea să mă destram în bucățele la auzul vocii lui.

— Am nevoie de tine.

Capitolul 16

După două ore de plâns neîntrerupt și un pahar și jumătate din cel mai scump whisky al lui Blake, furia mi s-a potolit, transformându-se într-un soi de deznădejde amortită. Blake mă ținuse în brațe și-mi promisese c-o să depășim împreună momentul. Dar cu cât mă străduiam mai tare să-l cred, cu atât mai puțin convins părea. A început să se plimbe înapoi și încolo prin sufragerie, uitându-se în mod repetat la ecranul telefonului, de parcă s-ar fi abținut să treacă la acțiune dintr-o clipă în alta.

— O să-l distrug, în morții mă-sii! bombănea.

În alte condiții, poate că mi s-ar fi făcut milă de persoana pe care Blake voia s-o nimicească, însă nu și în ziua aceea. *Distruge-l cât poți!* Dar, în adâncul sufletului, știam că nu era nimic de făcut. Chiar și cu mintea încețoșată de oboseală, îmi dădeam seama că Isaac n-ar fi dat atâția bani pe o afacere doar pentru ca avocații lui să lase o porțiță neglijentă cu ajutorul căreia eu să mai recuperez vreo părticică. Nu, ar fi pus totul la punct. Așa cum fac de fiecare dată oamenii asemenea lui Blake.

— La ce bun? Ne-a irosit deja destul timp.

Am ridicat din umeri, o mișcare aproape imperceptibilă din poziția pleoștită în care stăteam pe canapea.

— Pentru că merită.

— Sunt doar afaceri, am îngânat încet, imitând vorbele rostite de Alex cu puțin timp în urmă.

Doar că situația în care mă lăsase el nu avea nicio latură nostimă. Și-l uram pentru asta. Mi-am dus paharul la buze, foarte conștientă că ura mi se evaporă pe măsură ce beam. Blake s-a aplecat și mi l-a luat din mână.

— Ți-ajunge!

Am lovit cu palma goală în canapea.

— În momentul ăsta am o listă neagră foarte lungă. Nu mă face să trec și numele tău pe ea.

— Măine o să fii tu însăși pe lista neagră, dacă n-o iei mai ușor. O să-ți aduc niște apă.

M-am prăbușit înapoi pe canapea, înfrântă. Complet înfrântă. Voiam să mă înec în alcool, până când ziua aceea îmi va fi dispărut din gânduri. Dacă nu puteam să-mi șterg definitiv din memorie mutra Sophiei, voiam măcar s-o încețoșez bine de tot, măcar pentru câteva ore.

Blake s-a întors cu un pahar de apă. Am strâmbat din nas, dar l-am ținut ascultătoare în poală. El s-a așezat pe măsuța pentru cafea din fața mea, cuprinzându-mi picioarele cu ale lui.

— Pot să ți-o cumpăr eu înapoi, mi-a spus, pe un ton lipsit de emoție.

L-am privit nedumerită.

— De ce?

— Pentru că firma ar trebui să fie a ta.

— Dar am vândut-o.

— Atunci o s-o răscumpărăm. O să-i fac lui Isaac o ofertă de nerefuzat.

Ochii mi s-au deschis larg.

— Nu-mi place cum sună asta. Grimasa care-i întunecase chipul mai toată seara s-a înmuiat. Mi-a mângâiat genunchiul cu degetul mare.

— Nu-ți face griji, eu nu folosesc metodele lui Daniel.

Am scuturat din cap, căci nu voiam să mă gândesc și la asta, peste toate celelalte lucruri care merseseră îngrozitor de prost în ultima vreme.

— Nu merită, Blake. Am vândut-o. El zice că și-a dorit-o sincer. Așa că... acum e a lui.

Am oftat, acceptând realitatea faptului că dreptul meu de proprietate asupra afacerii rămăsese, oficial, în trecut.

— Măcar mi-am încasat banii. Pot să-mi achit datoria față de tine. Voiam oricum mai multă libertate, ca să mă implic în proiecte noi, așa că acum va trebui să-mi dau seama ce-am de făcut cu toată libertatea pe care o am. Ironic, hm?

Blake a scos un gemăt de frustrare.

— Pentru a suta oară, nu trebuie să-ți achiți datoria față de mine! E o chestiune pur teoretică. În foarte scurt timp o să împărțim aceleași bunuri. Aici nu-i vorba despre bani și o știi bine.

— Afacerea a reprezentat întotdeauna mai mult decât un simplu câștig financiar. Dar...

Mi-am mușcat buza, coborându-mi pleoapele. Se dusese, totul se dusese naibii.

— Va trebui să învăț să mă desprind. Va trebui să gădesc o cale pentru a o lua de la capăt.

Mi-am deschis ochii care mă usturau și am văzut în privirea lui Blake resentimentele pe care le împărtășeam. Asta mi-a zdrobit inima, căci trăirile lui le validau pe ale mele. Nimic nu se compară cu trădarea sau cu înfrângerea, atunci când ai fost prea orb ca să vezi ce ți se pregătește.

Nu puteam să nu recunosc că, într-un fel, Sophia câștigase, dar n-aveam nicio putere să schimb cele întâmplate.

* * *

Următoarele câteva zile s-au scurs fără niciun incident. Blake și-a luat concediu ca să stea cu mine și să se asigure că nu intru într-o stare catatonică, deși toată ființa mea asta-și dorea. Dar, până la urmă, munca l-a chemat înapoi la birou. El avea responsabilități. Un scop în viață. Lucruri care mie-mi lipseau.

M-a sunat Alli. Foarte mulți îmi dăduseră telefon. Chiar și Marie mă căutase, însă numai lui Alli îi răspundeam. Nu suportam să le spun oamenilor, iar și iar, întreaga poveste. Să le ascult compătimirile. Să fiu întrebată ce aveam să fac de atunci înainte. Alli era singura care înțelegea cu adevărat prin ce treceam.

— Ai mai primit vreo veste? am întrebat-o.

— Am vorbit aseară cu James. Cred că Sid a plecat.

— Bine, am mormăit, jupuind o gaură a jeansilor.

— James rămâne, pentru că în momentul de față are nevoie de slujba asta, așa că așteaptă să se termine.

Am dat din cap.

— Nu-l pot învinovăți. E o situație încurcată rău.

— Pe bune! Chiar nu cred că se așteptau să pleci, Erica.

Nimeni nu era mai surprins decât mine.

— Ai vorbit cu Heath? am întrebat-o, cu șovăială.

— Da.

Am așteptat să-mi spună ea mai multe. Nu voiam s-o forțez dacă nu-și dorea să discute despre asta. Era treaba lor.

— Sunteți OK?

— Suntem bine. Am avut o discuție lungă. O să-ți zic eu altă dată. Acum zău că nu contează.

— În regulă, am răspuns, mulțumită să mă opresc acolo.

— M-a sunat Marie. Era îngrijorată că nu i-ai răspuns la telefon, iar de la firmă i s-a spus că nu mai vii la birou.

Am închis ochii, incapabilă să mă gândesc la întâlnirea cu Marie și să adaug încă o suferință peste mormanul de cenușă în care se transformase viața mea. Nu voiam să reflectez la bariera invizibilă care se pusese între noi. La faptul că ea mă știa supărată și la refuzul

meu de a ceda. Nu știam sigur cum aveam să trecem vreodată peste toate astea. Aveam în continuare resentimente față de ea, dar îmi doream să admită că Richard o folosea și ne făcea rău amândurora. Poate că urma să recunoască. Poate că trecuse destul timp.

— O să-i scriu un mesaj, am spus în cele din urmă.

— Ar trebui s-o suni, Erica. E realmente îngrijorată.

— I-ai spus despre afacere?

— Da, m-am gândit că nu te-ar deranja.

— Prefer să aflu de la altcineva. S-ar putea chiar să povestesc tot ce s-a întâmplat unuia dintre reporterii care mă tot sună, ca să dea sfoară în țară. Nu vreau să mai fiu vreodată nevoită să înșir istoria asta.

— Erica...

Mi-am înghițit lacrimile. Nu uram mulți oameni. Nu era loc în sufletul meu pentru așa ceva, dar creasem un colțișor special pentru Sophia, Isaac și Alex. Un colțișor pe care mila sau iertarea nu puteau să-l atingă. Pe care timpul nu putea să-l șteargă. Nu aveam să-i iert niciodată. Niciodată!

— Trebuie să închid.

Alli a tăcut.

— OK. Sună-mă dacă simți nevoia.

— Așa o să fac. Mulțumesc.

Am închis și imediat m-am pus pe plâns, până când am adormit.

* * *

În a cincea zi, mi-am dat seama că trebuia să ies din apartament. Eram o epavă și simțeam nevoia să mă plimb din nou pe afară, chiar și pentru scurt timp.

Am pornit pe stradă, m-am așezat pe o bancă și, timp de aproximativ un ceas, m-am uitat la lume. De cealaltă parte a drumului, oamenii intrau și ieșeau din magazin. Intrau cu mâinile goale, ieșeau cu pungi pline de cumpărături și sticle cu vin.

Noi trăiam din mâncare comandată acasă și din proiectele culinare, uneori reușite, ale lui Blake. Tânjeam după o masă gătită

în casă. Din foarte multe puncte de vedere, mă simțea pustiită și, cumva, mă întrebam dacă nu cumva acele goluri puteau fi umplute cu paste. Măcar pentru o oră sau două.

Am simțit o strângere de inimă când m-am gândit la mama. Poate că pe ea o căutam, dar trebuia să mă mulțumesc cu replica unuia dintre delicioasele ei feluri de mâncare. Am traversat și m-am avântat la cumpărături pentru fiecare dintre rețetele mele preferate, învățate de la ea. Am cumpărat mai mult decât aș fi putut căra fără probleme. Când mi-a sunat telefonul, am tras o înjurătură.

M-am oprit pe marginea trotuarului și mi-am lăsat plasele jos, ca să pot scotoci prin poșetă. Numărul era unul local, însă necunoscut mie.

— Alo?

— Erica? m-a întâmpinat o voce bărbătească familiară, dar pe care nu știam de unde s-o iau.

— Cine e?

— Richard.

Maxilarul mi s-a încordat și stomacul mi s-a încleștat.

— Richard Craven?

— Știu cine ești. Ești motivul pentru care, de două săptămâni încoace, mă tot lupt cu reporterii.

— Așa e. Îmi pare rău pentru asta.

— Zău?

El a oftat.

— Uite, speram să putem vorbi.

— Nu!

Tonul meu era acid în stare pură.

— Ascultă-mă!

— N-o să-ți ofer o declarație în exclusivitate, dacă asta urmărești. Nici ție, nici altcuiva. Găsește alt om care să-ți dea știrea pe care o vânezi.

— L-am găsit.

Nodul din stomac mi s-a umflat, transformându-se într-un bolovan.

— Zău!

Îmi păstram glasul calm, fiindcă nu voiam să-mi trădez frământările.

— Vreau să discut cu tine despre tatăl tău.

— N-am ce să-ți spun despre el, i-am răspuns liniștit, dar ferm.

— Am primit informații care s-ar putea să ți se pară interesante.

E posibil să te răzgândești.

Am clătinat din cap. De parc-ar fi putut să mă mai șocheze ceva în legătură cu Daniel!

— Vrei să ne întâlnim?

Dacă avea un subiect de presă, urma să citesc despre el în ziare, dar nu intenționez să joc rolul principal. Totuși, poate că deja mi-era sortit s-o fac.

— Doar zece minute! a insistat Richard.

Am înjurat în gând.

— Bine, zece minute. Asta e tot ce capeți.

— E tot ce-mi trebuie. Se poate azi?

— N-am absolut nimic în program.

Am găsit o mică satisfacție în sarcasmul pe care numai eu îl pricepeam.

— Grozav! E un mic bistro vizavi de redacție. *Famiglia*.

— Bine. Ajung acolo într-o oră.

Aproape un ceas mai târziu, coboram la cea mai apropiată stație. Blake îi dăduse lui Clay o pauză foarte necesară. Eu oricum nu prea ieșeam din casă, așa că nu-mi păsa. Acum, că eram afară, îmi prețuiam clipa de libertate. Căci mă simțeam cum nu se poate mai liberă. Nimeni nu se învârtea pe lângă mine. Nimeni n-avea nevoie de mine.

Nimeni nu-mi spusese că libertatea poate să pară atât de găunoasă.

Ignorând senzația, tocmai mă îndreptam cu pași repezi spre local, când mi-a sunat telefonul, luminând ecranul cu chipul lui Blake. Am răspuns.

— Hei, vrei să iau ceva în drum spre casă? .

— Nu, am cumpărat eu de mâncare.

Un claxon a urlat în spatele meu.

— Unde ești?

— Mă întâlnesc cu Richard. M-a sunat. Zice că vrea să vorbim.

— Ești sigură că-i o idee bună?

— Nu prea. Sunt convinsă că vrea numai să mă tragă de limbă, dar am și eu câteva cuvinte alese pentru el.

— Doar ai grijă. E reporter. O să se folosească de orice-i spui și o să-ți răstălmăcească fiecare vorbă. Și așa ești în lumina reflectoarelor.

— Știu. Nu intenționez să-i zic prea multe în afară de câteva înjurături.

— Destul de corect. Unde vă vedeți?

Restaurantul se afla chiar în fața mea.

— Într-un local italianesc, peste drum de redacția lui.

— E periculos?

Mi-am aruncat ochii în jur. Oamenii umblau pe străzi tot așa lipsiți de grijă ca și în cartierul nostru.

— E în regulă, Blake. Sunt într-o zonă aglomerată, la lumina zilei.

— OK, trebuie să pun la punct câteva treburi aici. După ce termin, trec pe acolo și te iau.

Telefonul meu a început să scoată un șir de semnale scurte.

— Primesc un alt apel. Ne vedem după.

— Te sun când ajung.

Mi-am îndepărtat aparatul de ureche și am văzut pe ecran numele lui Daniel. *Rahat!* Ce sincronizare impecabilă! Mi-a dat prin gând să nu răspund, dar mă temeam că va insista.

— Daniel.

Am înghițit în sec și am încercat să par sigură pe mine.

— Unde ești? a lătrat el.

M-am încordat, amintindu-mi furia cu care-mi vorbise ultima dată.

— Parcă ți-am spus să nu mai ții la mine.

— N-am timp să discut despre bunele maniere, Erica. Unde dracului ești?

Începeam să-mi pierd cumpătul. Eram emoționată, dar și speriată. M-am uitat în stânga și în dreapta, brusc îngrozită c-ar putea să descopere unde mă aflam.

— Nu-i un moment potrivit, am spus repede.

— Erica, ești...

Am încheiat convorbirea și am oprit soneria telefonului, după care am lăsat aparatul să-mi cadă înapoi în poșetă. La naiba, nici prin gând nu-mi trecea să-i spun lui Daniel unde eram! Asta-mi mai lipsea, ca el și acolitul lui, Connor, să-și facă apariția la restaurant, pentru a-l lua de guler pe Richard. Am închis ochii și m-am întrebat de ce-mi păsa, de ce-l mai lăsam să facă în vreun fel parte din viața mea. Mi-ar fi fost mai bine fără el. Exact așa cum voise mama. De ce nu-mi făcuse nimeni un rezumat despre persoana lui, înainte să mă apuc prostește să-l caut?

Poșeta îmi vibra pe lângă corp. Știam că era tot Daniel. Nu-i păsa decât de campania lui. Nu făcuse altceva decât să mă rănească. Din cauza lui trecusem prin chinurile iadului, atât din punct de vedere fizic, cât și emoțional. Și totuși iată-mă, căutând să aflu dacă Richard știa ceva care ar fi putut să-l afecteze ori să-i pună în pericol libertatea.

Am întins mâna spre clanța ușii restaurantului, hotărâtă să mi-l scot din minte pe Daniel. Am zărit în față profilul lui Richard. Stătea cu telefonul la ureche. M-am apropiat, fără să-mi pese că-l întrerupeam. M-am trântit pe scaunul dinaintea lui și i-am aruncat o privire arțăgoasă. Cu un aer inexpresiv, el s-a uitat înspre fereastra din față, repetând numele restaurantului pentru persoana cu care vorbea.

— Ne vedem atunci.

A închis și a pus mobilul între noi.

— Ne întâlnim din nou.

— Ce vrei? m-am răstit eu, nerăbdătoare să-i spun cât de puțin mă impresiona și cât de mult rău îi făcuse uneia dintre cele mai bune prietene ale mele, doar pentru ca el să avanseze în carieră.

— N-am venit aici să ne certăm. Vreau doar să-ți pun câteva întrebări.

Am râs scurt.

— Sigur! Oficial, n-am nimic să-ți zic.

— Presimțeam c-o să spui asta. Atunci de ce ești aici?

M-am lăsat în față.

— Mi-aș dori să aflu cum reușești să dormi noaptea.

Richard și-a mijit ochii.

— Ascultă, eu caut doar adevărul.

— Așa că ai manipulat o persoană dragă mie ca să capeți informații? Ce fel de om face așa ceva?

El a oftat, apucându-și puntea nasului între degete.

— Țin la Marie.

— Pentru cineva care caută adevărul, mănânci o grămadă de rahat. Ea măcar știe ce-ai făcut?

Bărbatul a scrâșnit din dinți, evitându-mi privirea.

— Am vorbit.

— Și?

Am așteptat. Voiam să-mi spună că-și dăduse arama pe față. Dar dacă ar fi făcut-o, ar fi distrus-o și pe ea. Nu puteam să uit durerea ivită pe chipul ei când i-l dădusem pe Richard în vileag. Îl iubea.

— În mod deloc surprinzător, nu mi-a înțeles motivele, nici obligațiile pe care le am ca om de presă.

— Cum rămâne cu obligațiile pe care le ai ca persoană de bun-simț? Marie e un om blând, cumsecade, iar tu probabil că i-ai frânt inima. Și pentru ce? Pentru un subiect?

El a scuturat din cap și a privit pe lângă mine.

— Uite, știu că Daniel Fitzgerald e mai mult decât pare la prima vedere. A ocolit orice controversă majoră care s-a apropiat de el în ultimii zece ani și nimeni nu sapă mai adânc în ceea ce-l privește. Vreau să știu de ce și o să aflu.

Am rămas cu ochii ațintiți asupra lui și cu buzele pecetluite, strânse într-o linie țeapănă. De la mine nu avea să scoată nici pe dracul. El s-a aplecat, ca și cum s-ar fi pregătit să mă convingă de ceva.

— Tu ai intrat din senin în viața lui Daniel, nu-i așa? Câteva săptămâni mai târziu, fiul lui vitreg moare. Aparent se sinucide. Iar el își continuă campania ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— E politician. Ai idee câtor oameni trebuie să le dea socoteală, câți bani se bagă în chestiile astea? O campanie se pregătește în ani de zile.

Richard a clătinat din cap.

— Nu, povestea nu se rezumă la asta. Poliția știe ceva, iar eu am sentimentul că și tu ai niște informații.

Inima a început să-mi bată mai tare când l-am auzit pomenind de poliție. Una era să-și bage el nasul, dar oricât de mult aș fi respectat legea, mă speria de moarte faptul că mințisem ca să acopăr crimele lui Daniel.

— Erica, asta-i ultima ta șansă.

Privirea mea întrebătoare s-a întors brusc înspre a lui.

— Ultima șansă pentru ce, mai exact?

— Pentru a spune adevărul. Daniel o să se ducă la fund. Trebuie să te întreb dacă vrei să-l lași să te tragă după el. Îmi dau seama că-ți e tată, dar până unde ești dispusă să mergi ca să-l aperi?

M-am strâmbat.

— Nu știi nimic despre el. Ori despre mine. E tatăl meu. Și ce dacă? Mi-a zâmbit și am simțit un gol în stomac.

— Știu mult mai mult decât atât, păpușă!

— Atunci de ce nu e la închisoare?

Speram să nu audă isteria crescândă din vocea mea. Ce altceva ar fi putut să știe?

— I-am cercetat asocierile. Mi-am făcut relații.

— Și?

Îmi țineam răsuflarea, întrebându-mă câte avea să-mi divulge, de fapt, în strădania de a mă face să vorbesc.

— Am găsit pe cineva.

Continuam să-mi țin răsuflarea.

— Pe cine?

— Pe cineva care a făcut parte din rețeaua lui din sudul Bostonului și care vrea să vorbească. Ba chiar o să mă întâlnesc cu el, imediat ce termin aici. Are detalii despre ce s-a întâmplat în noaptea morții lui Mark MacLeod.

Inima îmi bubuia în urechi, acoperind murmurul tihnit al restaurantului.

— Deci, cum spuneam. S-ar putea să fie ultima ta șansă.

— Treaba asta n-are nicio legătură cu mine.

Mi-aș fi dorit să fie adevărat. Nu voiam să fiu implicată în faptele lui Daniel. Nu regretam dispariția lui Mark, însă nu mă interesa nicio informație în plus despre ea. Nu voiam să port cu mine gândul că era posibil ca el să fi murit din cauza mea și că mințisem pentru a-mi proteja tatăl de justiție.

— Ba are mare legătură cu tine. Mi-am petrecut jumătate din viață lucrând ca reporter și îmi dau seama că ești băgată până la gât în chestia asta. Vorbește cu mine, fir-ar să fie!

Zgomotul telefonului care-mi vibra în poșetă mi-a distras atenția de la faptul că intram în panică.

— Trebuie să plec. Baftă, Richard!

M-am ridicat în grabă de pe scaun. El m-a strigat pe nume, dar nu voiam să mai am niciun amestec. Nu intenționeam să-l ajut. Și o parte nebună din mine își dorea să-l prevină pe Daniel.

Am ieșit din local și m-am oprit în mijlocul trotuarului. Mă uitam în lungul străzii după un taxi care să mă ia de acolo, când ochii mi s-au oprit asupra unui bărbat aflat vizavi. Era înalt și solid, cu fața umbrită de o șapcă jerpelită, de un cenușiu-spălăcit. Privirile ni s-au întâlnit. Îl cunoșteam. M-am încruntat, încercând să mi-l aduc aminte.

— Erica, stai!

Richard venise lângă mine, însă eu nu puteam să-mi iau ochii de la bărbatul acela. Nu-și avea locul acolo, dar mă fixa. Probabil că și el mă cunoștea, dar cum...

N-am apucat să pun totul cap la cap, căci el și-a ridicat brațele în față, strângând în mâini metalul sclipitor al unei arme.

Nu!

Gura mi s-a căscat într-un țipăt mut, însă n-am reușit să mă mișc destul de iute. Pocnetul zgomotos al împușcăturilor a răsunat în aer.

O explozie de durere mi-a sfărtecat trupul. Lumea s-a oprit în loc.

Habar n-aveam cât de grav fusesem rănită, căci nu vedeam decât sânge. Eram scaldată în el. Am căzut în genunchi.

Oh, Doamne! Nu se întâmplă așa ceva! Nu-i adevărat!

Pe stradă era haos. O ceață formată din figuri înfricoșate, care fugeau din calea pericolului. Larmă. Țipete, alte împușcături, apoi scrâșnetul unei mașini. Din nou agitație pe stradă și voci bărbătești furioase.

Îmi țineam mâinile tremurătoare lipite de acele locuri din zona abdomenului care radiau de durere. Richard zăcea nemișcat lângă mine. Și mai mult sânge.

Capul mi se învârtea și am căzut într-o parte, pe asfalt. Cu ultimele puteri, am strâns din dinți, încercând să rezist până la venirea ajutoarelor.

— Erica!

Ca un înger, Blake m-a cuprins în brațe. Repede, dar cu grijă, m-a ridicat și m-a dus în restaurant. M-a întins pe covor, în fundul localului. Încordarea de până atunci mi s-a risipit și l-am prins de mână, în timp ce se întindea spre mine. I-am strâns-o tare, incapabilă să-i dau drumul.

— Ești cu mine, scumpo! Totul o să fie bine. Vin ajutoare.

Vocea lui îmi părea străină, ca și cum nici el n-ar fi crezut ce spunea. M-am uitat în ochii lui, concentrându-mă doar asupra lor, însă durerea din ei era aproape la fel de insuportabilă ca aceea care zvâcnea în mine. Blake s-a smuls din strânsoarea mea și mi-a ridicat bluza deasupra sutienului.

A oftat adânc.

— Futu-i!

Și-a scos tricoul și mi-a apăsât stomacul cu el. Am scos un țipăt. El m-a liniștit, dar fără să-și clintească mâinile ori să slăbească presiunea.

— Ești bine, mi-a spus iar.

Voiam să-l cred. Am închis ochii. Mă simțeam din ce în ce mai slăbită cu fiecare secundă care trecea. Mâna fierbinte a lui Blake mi-a cuprins obrazul. Cald, era foarte cald.

— Uită-te la mine, scumpo! Ține ochii deschiși!

Mi-am ridicat pleoapele pe jumătate. Mai mult nu voiau să se clinească. Totul părea mai lent: aerul care-mi umplea pieptul, bățile inimii. Haosul din jurul nostru se desfășura cu încetinitorul, într-o negură de sunete și mișcări. Dar eu nu-l vedeam decât pe Blake, nu auzeam decât vocea lui.

Povara durerii se topise și îmi simțeam corpul mai ușor în moleșeala lui. Folosindu-mi toată forța, mi-am ridicat mâna către chipul logodnicului meu.

— Blake... te iubesc.

Nu mi-am recunoscut propriul glas, dar am simțit cuvintele în suflet. Îl iubeam pe omul acela. Cu fiecare fărâcă din ființa mea, chiar dacă lumea se stingea împrejurul meu. Am închis iar ochii, căci toropeala mă învăluia în întuneric.

— Nu! a gemut Blake. Să nu spui asta! Rămâi cu mine!

Mi-am așezat mâna peste a lui. Abia dacă mai simțeam căldura sângelui care-i îmbiba tricoul. Nu mai puteam. Nu mai puteam să-mi țin ochii deschiși. Voiam. Voiam să fiu acasă, cu Blake, în brațele lui. Am suspinat, iar ușurarea și o neașteptată ameteală m-au copleșit când m-am imaginat deja acolo.

— Rămâi trează, scumpo! Te rog, încearcă să rămâi trează de dragul meu.

Și el suferea. Chinul din vocea lui m-a străpuns ca o lance, o ultimă lovitură prin durerea ce mă amorțea. *Blake...* Numele lui era o șoaptă sau poate doar un murmur în mintea mea. L-am repetat ca pe o rugăciune, până când el a dispărut. Nu-l mai auzeam, nici nu-l mai simțeam. Vocea lui, fața lui, până și visul nostru, toate pieriseră.

Capitolul 17

Țiuitul persistent semăna cu o muscă de care nu poți să scapi. M-am încruntat, căutând puterea să-l opresc. Mi-era frig. Nu cunoșteam locul acela. Totul părea neclar, dar încăperea era scăldată în lumină, iar becurile bâzâiau surd deasupra mea.

Încet și cu mare efort, m-am concentrat asupra altor lucruri. Textura aspră a păturii albe cu care eram învelită. Tubul dur care-mi intra în nări. Un foșnet molcom lângă mine.

Apoi câmpul vizual tot mai larg mi-a fost umplut de chipul lui Blake. Am dat să mă întind spre el, dar o durere înțepătoare mi-a străbătut brațul când am dat să-l mișc. Am tresărit. Blake mi-a prins mâna între palme, mângâind-o încet și încălzind-o în același timp.

— Blake.

Vocea mi s-a frânt când am vorbit. Aveam gâtul uscat, dar, dintr-odată, l-am simțit umezindu-se din pricina lacrimilor și a emoției. Vederea lui Blake mă copleșise. Fuseserăm despărțiți pentru prea multă vreme, deși nu puteam să-mi explic motivul.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai fost împușcată.

Am închis ochii și am căutat în memorie. Totul era nedeslușit, dar, încetul cu încetul, ca și în cazul camerei, ultimele amintiri ale minții mele conștiente au devenit mai limpezi.

Restaurantul. Împușcăturile și țipetele. Sângele. Doamne, îmi cursese atâta sânge! Și lui Richard, la fel.

Richard fusese rănit... sau mai rău.

— Richard e bine?

Ezitatea și-a făcut loc în privirea lui Blake. A clătinat din cap.

— N-a supraviețuit.

Oh, nu! Nu-mi venea să cred. Discutasem cu el. Deși fusesem pusă pe ceartă, nu-mi venea să cred că murise. Blake mi-a așezat o șuviță de păr după ureche, mișcând un tub incomod care-mi sufla în nări oxigen. Am strâmbat din nas și am dat să-l scot. El m-a oprit, așezând tubul la locul lui.

— Nu, ține-l!

— Nu-l vreau.

— Pentru Dumnezeu, Erica! Ai fost împușcată de trei ori. Poți, te rog, să-l lași acolo? Măcar până vine doctorul.

M-am cufundat înapoi în pernă, renunțând la luptă și simțind că micul val de energie care mă trezise dispărea. Eram epuizată, dar încă nu voiam să-l părăsesc pe Blake.

— Îmi pare rău, am murmurat.

El a oftat încet.

— Te doare? Pot s-o chem pe asistentă.

Mi-am cercetat în gând tot trupul. Durerea din abdomen era mai ascuțită decât mi-o aminteam, dar tot n-aveam idee unde se aflau rănile. Dumnezeu să mă ajute, omul acela... El trăsesese. Am închis ochii și am încercat să-mi amintesc figura lui. Păr negru și ochi negri. Cu fața umbrită de șapcă, nu putusem să-i disting prea multe trăsături. Dar prezența lui, statura și felul în care era îmbrăcat îl scosese în evidență. Nu era doar un alt individ la costum, un tânăr profesionist care trece pe stradă.

— Omul care m-a împușcat. El...

— E mort, scumpo, mi-a răspuns Blake.

Am deschis brusc ochii.

— L-au împușcat polițiștii?

— Nu.

Blake și-a frecat firele de barbă abia crescute, care-i acopereau maxilarul.

— Daniel l-a împușcat.

Mi-a stat inima.

— Daniel?

— După ce am terminat de vorbit cu tine la telefon, el m-a sunat panicat. Zicea că ești în pericol și că trebuie să afle unde te-ai dus. Evident, nu voiam să-i spun. Voiam să ajung eu însumi la tine, dar a insistat. Era... înnebunit. Cumva știa ce urma să se întâmple. A sosit cu câteva minute înaintea mea. A luat arma de la garda lui de corp și l-a împușcat mortal pe atacator la câteva secunde după ce acesta deschisese focul asupra ta.

Dintr-odată, mi-am adus aminte. Șapca din material cadrilat. Bărbatul musculos care aducea cu Connor, așa cum arătase când îl văzusem prima oară. Mi-am dus la buze degetele tremurătoare.

— Mi-l amintesc.

M-am uitat la chipul îngrijorat al lui Blake.

— L-am văzut acum multă vreme, când eram cu Daniel. Într-un bar sărăcăcios din sud, pe nume O'Neill. Stătea de pază la ușă. Părea a-l cunoaște pe Daniel. El era. Mi-l amintesc.

Blake a scuturat din cap.

— De ce ar fi dorit să-ți faci ție rău?

— Habar n-am. Dar Richard...

M-am încruntat, încercând să-mi aduc aminte discuția noastră. Avea informații despre Daniel. Informații despre care-mi spusese îndeajuns, încât să mă facă să plec mai repede.

— Richard voia să-i vorbesc despre Daniel, să-i mărturisesc tot ce știu în legătură cu el. Îl bănuia implicat în moartea lui Mark. Zicea

că e ultima mea ocazie să spun adevărul. Avea o întâlnire cu cineva din cartierul ăla, care urma să-i dezvăluie tot ce nu aflase despre moartea lui Mark.

— Crezi că respectivul știa de prezența ta acolo?

— Poate. S-ar putea să-i fi spus chiar Richard.

Blake s-a ridicat în picioare și a început să se plimbe în sus și-n jos pe lângă patul meu. Și-a ciupit buza de jos.

— Presa n-a spus nimic, în afara faptului că Daniel l-a împușcat pe omul acela. Mă întreb cât știu, de fapt, ziaristii.

În salon a intrat o asistentă, urmată de un bărbat înalt, cu păr scurt, castaniu, și cu halat alb, de medic.

— Uite cine s-a trezit!

Asistenta m-a bătut ușurel peste picioarele învelite în pătură și mi-a verificat fișa. Doctorul a făcut același lucru, zâmbind optimist, deși era clar că avusesem și zile mai bune.

— Sunt doctorul Angus.

S-a așezat pe un taburet și, folosindu-se de roțile acestuia, s-a împins lângă mine. Blake s-a dat înapoi, în vreme ce asistenta se agita de cealaltă parte a patului și-mi măsura funcțiile vitale. A notat cifrele, iar medicul mi-a inspectat bandajele de sub pijamaua de spital. M-am concentrat asupra albului gol al tavanului. Nu eram pe deplin pregătită să văd ce se-ntâmplase cu trupul meu. Încă mă simțeam recunoscătoare pentru că trăiam și-l aveam pe Blake alături. Nu știam sigur cât mai puteam îndura.

— Totul arată bine. Operația a decurs fără probleme și cred că rănilor o să se vindece frumos.

După ce m-a acoperit la loc, m-am uitat în ochii lui.

— Operație?

— Unul dintre gloanțe ți-a străbătut corpul, dar noi a trebuit să le scoatem pe celelalte două și să încercăm să reparăm o parte din leziuni.

Leziuni. Cuvântul mi-a răsunat în mintea deja încetoșată.

— Leziuni?

Optimismul din privirea lui s-a stins un pic, iar ochii i s-au întors către Blake.

— Ar trebui să te mai odihnești puțin. Ești stoarsă. Măine-dimineață o să fac o nouă vizită și putem discuta atunci mai pe larg.

— Nu, vreau să aflu!

Am încercat să mă salt în pat, dar un junghi ascuțit m-a împiedicat.

— Au!

Asistenta a găsit un fir bej, aflat lângă mine, și l-a strâns de câteva ori.

— Apasă pe ăsta pentru durere, iubita!

— Mulțumesc, am mormăit, detestând cât de limitate îmi erau mișcărilor în patul acela.

Câteva clipe mai târziu, femeia s-a făcut nevăzută, lăsând în lipsa ei o atmosferă din ce în ce mai tensionată.

— Am putea să vorbim un moment între patru ochi?

Doctorul s-a uitat întrebător la Blake, apoi din nou la mine.

— Nu, puteți spune orice. Blake e logodnicul meu, am insistat eu.

Medicul a tușit ușor, coborându-și privirea spre mâinile pe care le ținea încleștate. A tras aer în piept, după care ochii i s-au îndreptat iar spre mine.

— În regulă, atunci. Unul dintre gloanțe ți-a străpuns superficial partea laterală corpului, aici, dar, după cum am spus, a ieșit.

Și-a așezat palma peste partea mea stângă și o căldură s-a împrăștiat dinspre locul în care simțeam o durere slabă.

— Celelalte două gloanțe au intrat în abdomen. S-au produs câteva leziuni la nivelul organelor tale reproducătoare.

Plămânii mi s-au golit de aer. Tăcerea atârna între noi, ca și cum am fi rămas cu toții încremeniți în timp.

— Ce înseamnă asta?

Un val de panică mi s-a revărsat prin vene. Respirația mi s-a accelerat și mi-au dat lacrimile. Medicul s-a uitat încă o dată la Blake, pe al cărui chip nu se citea nicio emoție.

— Am reparat țesutul afectat al uterului. Acela ar trebui să se vindece odată cu trecerea timpului, însă n-am reușit să salvăm restul. Ovarul a fost pierdut. Și-a strâns buzele, într-o expresie compătimitoare.

— Îmi pare foarte rău, Erica.

— Cum rămâne cu...

Am înghițit cu noduri, încercând să pronunț cuvintele. Cuvinte pe care nici măcar nu le rostiserăm vreodată în cuplu și totuși, iată-ne, în fața unui străin care amenința totul.

— Asta înseamnă că n-o să mai pot avea copii?

— Cred că ar fi bine să te consulți cu un specialist în domeniu, dar dacă aveai în plan să rămâi însărcinată... ei bine, nu-i imposibil, dar probabil că n-o să fie ușor. Acum ai un singur ovar, iar rănile suferite de uter pot afecta fixarea sarcinii și păstrarea ei până la termen. Numai timpul va hotărî.

Cu excepția răsufării mele îngreunate, nu s-a mai auzit nimic timp de câteva secunde. Eu amuțisem, iar Blake nu-și lua ochii de la doctor. Voiam să se uite la mine. Dar mă îngrozea ce aveam să văd în privirea lui. Medicul a vorbit în cele din urmă.

— Ai vreo întrebare pentru mine?

Nu. Am scuturat din cap. El mi-a strâns cu blândețe mâna, după care a plecat, spunându-i lui Blake niște vorbe asupra cărora nu m-am putut concentra. Gândurile îmi înotau prin minte. Am apăsât de încă două ori pe butonul firului bej. Voiam să amorțesc. Durerea era prea mare. Deodată, totul devenise insuportabil.

Blake m-a luat de mână, mângâindu-mi iar cu degetul mare locul în care perfuzia îmi intra în venă. Și-a coborât buzele spre pielea mea, presând-o ușor. N-a zis nimic. Pur și simplu mi-a dezmiertat cu gingășie brațul. Avea maxilarul încordat, iar buzele cărnoase strânse și mai tare.

— Blake. Îmi pare rău. Nici nu știa cât de rău îmi părea. Când și-a ridicat în sfârșit privirea, avea ochii umezi. A clipit și s-a grăbit să-i lase la loc în jos. Un hohot dureros stătea să-mi izbucnească din

piept, dar l-am reținut, temându-mă să-i dau frâu liber. De ce? Era tot ce puteam să mă întreb și nu-mi răspundea decât liniștea.

Blake s-a mișcat lângă mine. A băgat mâna în buzunar, de unde a scos inelul meu. Scânteii dansau pe șiragul de diamante superb șlefuite. M-am uitat în jos, la mâna mea albă, pe care se vedeau vânătăi. Probabil că-mi scosese inelul înainte de operație. Cu toată goli-ciunea și cu toate rănilile de sub pijama, brusc m-am simțit dezbrăcată fără el.

Blake mi-a luat degetele și mi-a strecurat cu grijă bijuteria peste inelar. Am închis ochii și am lăsat lacrimile să mi se rostogolească pe obraji. Două buze calde mi-au atins pielea de deasupra inelului, în același loc pe care-l sărutaseră cu ocazia cererii în căsătorie, amintindu-mi de promisiunea noastră.

* * *

Săptămâni întregi, Blake și-a revărsat toată afecțiunea asupra mea. N-am mai discutat despre spusele doctorului și o parte din mine se întreba dacă nu cumva era o încercare a lui de a se pretinde că acele vorbe n-au fost rostite niciodată. Poate că doar ajuta să mă însănătoșesc mai repede. Am intrat în joc, purtându-mă ca și cum rănilile mele, toate, aveau să se vindece, iar noi aveam să ne întoarcem la viețile noastre de mai înainte. Să ne punem din nou pe picioare.

Tocmai îmi sorbeam ceaiul, cu gândurile înăbușite de televizorul care urla în fața mea. Am tresărit la auzul unei bătăi în ușă. Blake și-a ridicat privirea din laptop și s-a dus la intrare.

— Ce naiba cauți aici?

M-am ridicat cu grijă în capul oaselor, uitându-mă peste spătarul canapelei. În prag stătea Daniel, aparent deloc descurajat de atitudinea amenințătoare a lui Blake.

— Am venit s-o văd pe Erica, a spus el calm.

O clipă de încordare s-a scurs între ei, până când am intervenit.

— E OK, Blake. Intră! Aș fi dorit să mă ridic în picioare și să-l întâmpin, dar încă eram ținută pe canapea. Cel puțin așa insista Blake. Eu îmi doream să umblu încolo și înapoi, însă el mă limitase la mișcările obligatorii.

Daniel a intrat în sufragerie și s-a așezat pe canapeaua din fața mea. Am oprit sonorul televizorului. Aveam o mie de întrebări. Știrile fuseseră extrem de vagi și nu voisem să-l caut, ca să nu trezesc bănuiele. Îmi făceam griji că vizita lui nu era o idee bună, dar eram disperată să aflu ce însemnau toate cele întâmplate. Trebuia să aflu de ce un om căutase să mă omoare și de ce Richard își pierduse viața din cauza asta.

Ce se petrecuse cu adevărat în ziua aia? Mă rugam în tăcere de Daniel să-mi explice, în vreme ce el își roteea privirea prin interiorul încăperii.

— Vrei ceva de băut? l-am întrebat fără vlagă, în încercarea de a sparge gheața.

El s-a uitat la barul din cealaltă parte a camerei, dar a scuturat din cap.

— Nu. Mulțumesc.

Aveam multe întrebări, dar una singură mă mistuia.

— Cine era el?

Daniel și-a coborât ochii spre mâinile împreunate, însă nu mi-a răspuns.

— L-am recunoscut. Lucra la O'Neill. În ziua în care am fost acolo.

— Lucra pentru mine.

Am dat încet din cap, jucându-mă cu nodul păturii pe care o aveam în poală.

— Încerca să mă șantajeze. Voia bani ca să-și țină gura în legătură cu moartea lui Mark.

— Știa adevărul?

Daniel a dat din cap.

— De ce-l știa?

Ochii i s-au ridicat înspre ai mei.

— Tu de ce crezi?

Am înghițit în sec. *Doamne!* Blake a venit și s-a așezat lângă mine. I-a aruncat lui Daniel o privire ucigătoare. Acesta și-a dres vocea și a început.

— A aflat despre tine din presă. Când a descoperit că ești fiica mea, apoi a făcut legătura între tine și campanie, probabil și-a dat seama că țin destul de mult la tine. M-a amenințat c-o să te caute dacă nu-l plătesc.

— Și nu l-ai plătit.

— Aș fi făcut-o. Dac-aș fi crezut că așa o să se termine. Speram la o soluție permanentă, dar până să înțeleg ce punea la cale, n-am mai avut ce altceva să fac decât să încerc să ajung la tine înaintea lui.

Mi-am coborât pleoapele, pentru a potoli lacrimile.

— Și Richard? A fost... un accident?

— Poate că a crezut că e Blake sau poate că, pur și simplu, stătea prea aproape de tine. Era de presupus că un om important pentru tine e important și pentru mine.

— E groaznic! Încă nu-mi vine să cred. Parcă ar fi un vis. Unul din care o să mă trezesc și o să fie din nou ziua aceea, înainte ca toate astea să se fi întâmplat. Pur și simplu, am stat acolo, așteptându-l să atace. Nu reușeam să-mi dau seama cine era, dar îi cunoșteam figura.

Daniel a rămas tăcut, cu buzele strânse.

— Ei bine, până la urmă tot am ajuns la soluția permanentă. Poliția a identificat o amprentă din apartamentul lui Mark ca fiind a lui. Și a folosit împotriva ta aceeași armă cu care-l omorâse pe Mark. Nu era la fel de isteț pe cât era de ambițios. Ghinionul lui, norocul meu. Cazul a fost în sfârșit închis. Anunțul o să fie făcut din clipă în clipă.

Emoțiile mi-au inundat sufletul. Ușurarea era inconfundabilă. Era cu puțință chiar să se fi sfârșit? Mi se părea imposibil, dar simțeam că nu mai puteam suporta toată povestea asta.

— Nu-mi vine să cred!

— S-a terminat. Îți promit. Avocații mei își iau o binemeritată vacanță. Poliția n-ar trebui să te mai deranjeze. Nici reporterii.

Slavă Domnului!

— Altfel, tu cum te simți?

Am deschis ochii și m-a străbătut un alt fel de durere, una mult mai adâncă decât cea fizică, din pricina căreia viața mea încremenise în ultimele două săptămâni. Blake mi-a strâns o mână într-a lui. Pe cea liberă mi-am așezat-o peste pânțele, acel pustiu în care aș fi putut să port o viață. Eventualitatea era acum doar una statistică, o slabă șansă ca lucrurile să decurgă normal. Mi-am înghițit lacrimile care izvorau de fiecare dată când mă gândeam la asta.

— Ar trebui să pleci, a spus Blake încet, dar ferm. Nu mai are nevoie și de alte supărări.

— E în regulă, am spus, însă vocea mi s-a frânt.

— Ba nu! E nenorocita lui de vină! Uită-te ce ți-a făcut!

O lacrimă mi s-a scurs încet pe obraz.

— Încetează, te rog!

Daniel s-a încruntat și îngrijorarea s-a așternut din nou peste trăsăturile lui. Nu aveam tăria fizică ori sufletească de a-i împiedica pe cei doi să se sfâșie atâta vreme cât se aflau în aceeași încăpere. I-am aruncat lui Blake o privire rugătoare.

— Blake, poți să ne lași un minut?

El a strâns din pleoape, în timp ce ochii îi alunecau spre Daniel. Când și i-a reîntors către mine, expresia i s-a mai îndulcit, dar numai foarte puțin. S-a ridicat și s-a retras în bucătărie.

— Ce s-a întâmplat, Erica?

— Sunt bine. Doar că, ăăm, s-ar putea să-mi fie greu... Cred că acum îmi va fi cam dificil să am copii. Sunt niște stricăciuni pe acolo.

— Doamne!

Pentru prima dată, am văzut o frică sinceră în privirea lui. Când m-a măsurat de sus până jos, parcă pâlise.

— Erica, Dumnezeuule mare, îmi pare rău! Am făcut o mare încurcătură. Voiam...

Capul i-a căzut în mâini. S-a ridicat brusc și s-a dus la bar, unde și-a turnat o băutură. A golit repede paharul, apoi l-a umplut la loc. A rămas cu ochii pironiți în fundul lui. Răspunsurile nu erau acolo. Voiam să-i spun că le căutasem deja. M-am întors cu gândul la ziua în care doctorul îmi dăduse vestea cea proastă. Puteam să păstrez regretele, însă nimic nu avea să schimbe răul făcut.

Viața mea era o mare încurcătură. Măcar atât aveam în comun.

— Ce-ai de gând să faci cu candidatura pentru postul de guvernator?

El a mai luat o înghițitură zdravănă din whisky-ul scump al lui Blake și a oftat.

— Fir-ar să fie, nu știu! Au mai rămas doar două săptămâni până la alegeri. Ce-aș putea să mai fac? În momentul de față știrile sunt mai mult despre schimbul de focuri decât despre campanie.

— Aș putea încerca să te ajut.

El a făcut ochii mari și în ei s-a ivit din nou acel licăr de teamă.

— Nu.

— Știi că nu te-am sprijinit prea mult, am spus.

— Ai avut motive întemeiate să n-o faci. Iar acum ai unul și mai întemeiat. Nici n-ar trebui să te apropii de mine ori de campania mea. M-am posomorât.

— Chiar nu am altceva de făcut. Afacerea s-a dus. Sunt înțelepnică aici.

Nu voiam să înșir lista cu motivele care-mi ruinaseră viața. El s-a apropiat și s-a așezat lângă mine, pe canapea.

— Ce s-a întâmplat cu afacerea?

— Cumva a fost vândută pe la spatele meu. E o poveste lungă, dar e suficient să-ți spun că acum am o mulțime de timp liber. Aș putea să te ajut, dac-ai vrea.

— Ar trebui să te odihnești și să stai departe de toate astea.

M-a luat de mână.

— Să stai departe inclusiv de mine.

Mi-a dat drumul, lăsându-și mâna să-i alunece într-o parte, ca și cum atingerea l-ar fi ars.

— Daniel.

— Am făcut destul rău. De fiecare dată când cred că am rezolvat o problemă, răsar alte trei. De când m-ai găsit, Erica, n-am adus decât groază în viața ta.

S-a ridicat în picioare, evitându-mi privirea.

— Acum s-a sfârșit. Ancheta e încheiată. Putem rupe orice legătură. Nu trebuie să-ți mai faci griji c-o să te deranjez. Te voi lăsa în pace. Să sperăm că n-o să mă mai vezi decât la știri, ba chiar și atunci... Fir-ar, nu știi!

Și-a înfipt degetele în părul cărunt.

— În momentul de față nimic nu mai are sens.

Am simțit cum izvorăsc noi lacrimi.

— De ce vorbești așa?

— Fiindcă sunt lucruri care trebuie zise. Pentru că asta e motivul... *Asta* e motivul pentru care am părăsit-o pe mama ta.

Ochii lui albaștri s-au întors fulgerător înspre ai mei, iar în ei s-au aprins trăiri pe care nu le mai întrezărisem până atunci.

— Tu doar ai ghicit câte ceva, dar n-ai idee cum e să duci traiul meu. N-aveai de unde să știi că, dând de mine, o să te adâncești atât de mult în el, dar și pe ea am avertizat-o. I-am spus că nu putem fi fericiți așa. Erica...

Și-a masat fruntea, fără a reuși să îndepărteze grimasa întipărită acolo.

— Îmi doream să fiu cu Patty. Jur pe viața mea că am iubit-o pe mama ta. Voiam s-o iau de soție și să întemeiem o familie, dar n-am avut de ales. Tu nu poți înțelege, dar n-am încotro. Totul e pus la cale și în ciuda anilor care mi-au trebuit ca să ajung aici... Doamne, iată-ne! Iată-mă! În realitate, n-am făcut nicio mare ispravă. Iar tu nu ești în siguranță pe lângă mine.

S-a uitat în paharul rămas gol. Nu știam ce să-i zic. Era adevărat că viața mea se transformase într-un vârtej amenințător și murdar de când îl găsisem, dar gândul că el avea să plece pentru totdeauna mă distrugea, încetul cu încetul.

Până să apuc să ripostez, Daniel a făcut un pas către mine. S-a aplecat și m-a sărutat la granița frunții cu părul. A zăbovit preț de o clipă și a început să-mi șoptească:

— Tu ești fiica mea. Singurul meu copil. Te iubesc, dar e timpul să plec.

S-a retras cu ochii în pământ. A părăsit apartamentul la fel de repede precum venise, lăsându-mă cufundată într-o tăcere uluită.

Capitolul 18

Tatăl meu plecase în grabă și nu mai știam ce să cred. Am pornit din nou televizorul, așteptând să-mi alunge gândurile involburate. Nu puteam vorbi cu logodnicul meu despre lovitura pe care mi-o dăduse Daniel prin ceea ce spusese. Blake nu voia să-mi pese. Nimeni nu voia să-mi pese. Ce altceva ar mai fi putut să-mi facă omul ăla ca să-mi atragă ura? Cu toate astea, ura se evaporase, iar în locul ei nu rămăsese decât un gol amar. Ambalajul colorat a ceea ce ar fi putut să fie. O urmă de regret pentru ceea ce se-ntâmplase deja.

— Pari obosită. Vrei să te întinzi?

Blake stătea, ca întotdeauna, cocoțat pe canapeaua din față, cu ochii, ca de obicei, plini de îngrijorare.

— Nu, vreau să mă ridic.

Mi-a aruncat o privire nesigură.

— Ce-ai zice de o baie? Te-ar relaxa.

Am oftat. Un drum până la cadă era, probabil, tot ce avea să-mi permită. Însă îmi plăcea ideea.

— Bine. Dar merg singură. Trebuie să încetezi cu dădăceala, Blake!

El s-a ridicat repede și m-a ajutat să mă salt în picioare.

— Poți să mergi până la baie, însă eu n-o să încetez să te îngrijesc până la sfârșitul zilelor mele. Așa că poți să renunți de pe acum.

Mi-a mângâiat obrazul.

— A fost cât pe ce să te pierd.

Am închis ochii, lăsându-mă în voia atingerii lui. *Și eu a fost cât pe ce să te pierd.* Gândul era prea îngrozitor ca să-l pot cuprinde.

Îmi petrecusem ultimele câteva zile plângându-mi de milă în toate felurile posibile. Vânzarea afacerii părea mult mai puțin tragică în comparație cu faptul că aproape îmi pierdusem viața. Chiar și posibilitatea ca noi doi să nu avem niciodată copii, oricât de zdrobitoare ar fi fost când reflectai asupra ei (iar eu mă străduiam din răsuputeri să n-o fac) pălea în comparație cu adevărul faptului că, în acea după-amiază, m-aș fi putut stinge în brațele lui Blake. Bărbatul care-l omorâse pe Mark la ordinul direct al lui Daniel încercase, fără nicio ezitare, să măucidă și pe mine.

Deși nu jeleam dispariția lui Mark, nu-mi venea să cred că cineva putea disprețui atât de mult o viață de om. Cu indivizi de soiul ăsta se înconjurase Daniel. Sau poate că ei îi fuseseră mereu prin preajmă. În ciuda tuturor secretelor lui Blake, existența tatălui meu părea mult mai întunecată, cu taine pe care niciodată nu mi-aș fi dorit să le scot la lumină.

Când am intrat în baie, Blake tocmai umplea cada.

— Lasă-mă să te ajut, mi-a spus, scoțându-mi tricoul cu grijă exagerată.

— Intri și tu?

El și-a mușcat buza preț de câteva clipe, cu ochii la apa acoperită de un strat ispitor de spumă.

— Nu sunt sigur că-i o idee bună.

— Te rog... mi-e dor de tine.

Mi-era dor de bucuria din privirea lui. Mi-era dor până și de supărările lui. În ultima vreme, nu mai simțea pentru mine decât milă.

A oftat.

— Bine. Dar știi că nu putem...

— Știu.

L-am întrerupt, căci nu voiam să-mi amintească. Fără sex timp de câteva săptămâni. Nu știu ce importanță mai avea, dar doctorul așa recomandase, iar Blake insista să-i respectăm toate instrucțiunile *ad litteram*. Privarea de sex nu avea să aducă înapoi ceea ce pierdusem. Nu garanta decât o altă lungă perioadă de așteptare și frământări. Din nou frustrată, l-am tras de tricou, îndemnându-l să și-l scoată.

— De la un timp ești prea serios. Toată ziua faci pe infirmiera cu mine, iar asta te consumă. Vreau doar să mă relaxez și să fiu aproape de tine, OK?

Mi-am trecut ușor degetele prin părul lui închis la culoare, împingându-i spre spate șuvițele răvășite de pe frunte. Părea obosit și, cumva, la fel de vlăguit din punct de vedere fizic, pe cât mă simțeam eu din punct de vedere emoțional. Trecuserăm prin atâtea nenorociri!

— Bine, a șoptit el.

În timp ce se dezbrăca, m-am întors spre oglindă. Mi-am desprins părul din cocul neglijent în care era strâns. Am tresărit când am simțit un mic junghi în abdomen, provocat de ridicarea brațelor. Arătam oribil. Chiar și după săptămâni întregi de stat pe canapea, eram mai slabă. Și palidă. Ratasem ultimele săptămâni calde ale verii. Voiam să arăt și să mă simt din nou ca pe vremuri, să semăn mai puțin cu ființa fragilă și zdrobită în care mă transformasem după teribilele întâmplări prin care trecusem.

Mi-am lăsat elasticul pentru păr să cadă în sertarul pentru machiaj. Dintre cosmetice, mă privea cutia deschisă în care se aflau pastilele anticoncepționale. Am ridicat-o. Eram la jumătatea ciclului lunar când se întâmplase. Blake s-a oprit.

— Ce-i aia?

— Doar pilulele mele.

Am ridicat din umeri, încercând să vorbesc pe un ton firesc, dar nu mai era nimic firesc în legătură cu fertilitatea mea. Devenise brusc

un subiect tabu. Am lăsat pastilele pe măsuța de toaletă. Gândurile mi se învălmășeau și am râs ca pentru mine.

— Ce-i așa de amuzant?

Blake mi-a întâlnit privirea în oglindă. Mi-am coborât repede ochii, căci nu voiam să regăsesc durerea pe care o văzusem pe chipul lui atunci când doctorul ne dăduse vestea. Eram vie, dar nicidecum nevătămată. Dar, în fond, care era noutatea?

— Nu știu. Mi-am petrecut ani de zile încercând să nu rămân gravidă, temându-mă că s-ar putea întâmpla, iar acum n-aș fi în stare nici dacă mi-aș dori. Dar pentru că totuși există o șansă, probabil că va trebui să iau în continuare chestiile astea nenorocite.

El mi-a luat pastilele și le-a azvârlit înapoi în sertar.

— Dă-le încolo! Hai, înainte să se răcească apa!

Nerăbdătoare să uit, mi-am alungat ideea din mine. Blake m-a ajutat să urc în cadă și m-am cufundat în apa caldă. M-am relaxat, recunoscătoare pentru ușurarea de care aveam parte. Când mi s-a alăturat, Blake și-a lăsat picioarele să-i alunece pe lângă ale mele. I-am simțit părul aspru pe pielea mea. Banala atingere și amintirea faptului că noi nu ne mai atinseserăm prea mult după cele întâmplate m-au făcut să oftez. Cumva, în săptămânile în care fusesem zgândărită de acele medicilor și cocoloșită ca o victimă neajutorată, uitasem simpla plăcere de a simți pielea lui Blake lipită de a mea. Simpla lui mângâiere putea să mă aline, să mă vindece. Mi-am sprijinit capul de marginea căzii.

— Mă simt un pic desfrânată.

— Da? Cum așa?

— E marți după-amiază și noi lenevim în cadă.

El a râs încet.

— Poate că merităm puțin desfrâu.

Pe sub apă, mi-a luat piciorul și a început să-mi maseze mușchii. Senzația aproape că m-a copleșit. Doamne, ce dor mi-era de atingerile lui! Chiar cele simple, mâna mea într-a lui sau un sărut tandru, mă făceau să-mi doresc mai mult.

să-i simt pielea lipindu-se de a mea. Aveam nevoie să scap de toate astea.

Am suspinat cu buzele lipite de ale lui în momentul în care mâna sa și-a croit drum printre picioarele mele și a pătruns, cu dezmierdări, până înspre mijlocul coapselor. Le-am strâns laolaltă, căci îmi doream mângâierea lui, dar nu acolo...

— Ți place să fii pedepsită? De aia ne tot trezim în asemenea situații?

Am scuturat din cap, brusc nesigură de răspunsul meu. Blake și-a strecurat mâna până între picioarele mele, pe care le-a desfăcut și mai mult. M-am zbatut, dar el nu s-a clintit. Ocolindu-mi chiloții, s-a adâncit în locul în care mă udasem. Am scos un strigăt stins. Mi-am lipit pieptul de el, căci îl voiam mai aproape, voiam ca trupul lui să ascundă cumva de ceilalți felul în care îmi întorcea lumea pe dos.

— Fir-ar!

Blake și-a întredeschis buzele, iar privirea i s-a întunecat. A făcut un pas înapoi și m-a ridicat, ca să-l încălesc. Rochia mi-a alunecat în sus și m-am străduit s-o trag la loc. Eram complet deschisă în fața lui. Pofta și rușinea se războiau în mintea mea. Ce-mi făcea și de ce o părticică din mine își dorea categoric toate astea?

— Or să ne vadă! am șoptit îngrozită.

— Nu ne vede nimeni.

M-a sărutat iar și mi-am uitat slăbiciunile. Limba lui mi-a lăsat o dără indecentă de la ureche, pe gât în jos, până acolo unde s-a oprit pentru a-mi suga cu putere clavicula. Mă însemna. Voiam s-o facă.

Am gemut. Măinile mele au încetat să-i mai respingă avansurile și s-au îndreptat către cămașa lui. Strângând în pumni țesătura, m-am prins de el ca și cum ar fi fost o ancoră în timpul furtunii pe care o iscase în mine. Blake mi-a mângâiat carnea udă, masându-mi clitorisul cu degetul mare și adâncindu-și degetele în vaginul meu. M-am opus pornirii de a-mi arcui șoldurile înspre mișcările lui, așa cum aș fi făcut dacă ne-am fi aflat oriunde altundeva.

— Blake, n-ar trebui.

— Eu te vreau *pe tine*.

Am răsuflat adânc.

— E o chestiune importantă. Ar trebui să vorbim despre ce înseamnă pentru viitorul nostru. Niciunul dintre noi n-ar fi putut să prevadă ce s-a petrecut. Nu vreau să ai resentimente față de mine, în caz că n-o să pot...

Un licăr de furie i s-a ivit în privirea hotărâtă.

— Doamne, Erica, vino încoace!

M-a luat de mână și, aplecându-se, m-a ridicat cu grijă din celălalt capăt al căzii, astfel încât să mă așez călare peste el. Piepturile ni s-au lipit. El mi-a cuprins fața în palme. Erau calde și-mi alunecau încet pe piele.

— O să găsim noi o soluție, ok?

Bătăile inimii nu mi s-au domolit. Încă nu-l credeam.

— Dar dacă n-o să reușim?

A tresărit.

— Nu mai vorbi de parcă n-o să se întâmple niciodată.

— Încă există o șansă, știi.

Măruntă, dar exista.

— Exact!

Am dat lent din cap. Poate că avea dreptate.

— M-ai văzut vreodată să nu obțin ce vreau?

— Nu, am recunoscut.

— Bine. Dacă o să ne dorim un copil, o să avem. Într-un fel sau altul. Toate la timpul lor. O să te faci bine. Pe urmă o să arunci pastilele alea.

M-am holbat uimită la el.

— Oricum n-o să putem planifica nimic. Dacă încercăm, n-o să faci altceva decât să te frământați, ceea ce o să mă îngrijoreze și pe mine. Hai să ne trăim viața! Lasă-mă să fac dragoste cu tine în fiecare noapte și ce-o fi o fi.

Am dat să vorbesc, însă el m-a oprit, ducându-mi un deget la buze.

— Fără alte întrebări. Pot fi foarte încăpățânat când vreau. Sunt destul de sigur că, dacă-ți dorești un copil, o să-ți ofer unul.

Cuvintele lui mi-au tăiat respirația. Au dat năvală peste durerea care mă străfulgera. Curate și liniștitoare. Îl credeam.

M-am sprijinit de trupul lui, mângâindu-i mușchii mari și bine lucrați ai pieptului. Inima îi bătea lin sub degetele mele. Uneori trebuia să-mi amintesc că era om, ca mine, fiindcă întotdeauna vedeam în el ceva mai mult de-atât. Un erou legendar, mai puternic decât orice altă persoană pe care o cunoscusem vreodată, cu o atitudine la fel de hotărâtă ca a mea. În adâncul sufletului meu, credeam că împreună eram în stare de orice

M-am pierdut în ochii lui, o tornadă de nuanțe căprui și patimi oglindite între noi.

— Te iubesc, i-am șoptit și l-am sărutat dulce.

Am început cu blândețe, savurând simpla bucurie de a-i simți buzele pline lângă ale mele. Apoi mi-am rotit limba, o invitație către a lui. I-am urmat gustul. L-am sărutat mai adânc.

El mi-a atins obrazul și s-a retras un pic. Mi-am schimbat poziția deasupra lui, perfect conștientă de dorința pe care i-o simțeam crescând.

— Toată discuția asta despre copii, Blake, chiar mă face ca, pentru prima oară în viață, să-mi doresc să fac unul. Nu mă așteptam la așa ceva.

Umbra unui surâs i-a fluturat pe buze.

— Nu putem. Nu azi...

L-am pipăit pe sub apă și mi-am întins palma peste penisul lui. El a inspirat printre dinți, închizându-și încet ochii.

— Erica, nu putem!

— Știu, am răspuns și i-am închis gura cu un sărut. Dar doctorul n-a zis că n-am voie să te satisfac, nu-i așa?

— Nu trebuie să...

L-am amuțit iar, adâncind sărutul. L-am strâns mai tare și mi-am iuțit mișcările în sus și în jos, pe toată lungimea lui. Mâinile îi alergau fără încetare pe umerii mei, strângându-mi părul în pumni în timp ce ne devoram gurile unul altuia. Mușchii i se înfiorau acolo

unde trupurile ni se întâlneau, iar mijlocul meu se încleșta drept răspuns. Ceva s-a trezit. În mine s-a aprins acea pasiune dintre noi care nu putea fi niciodată împlănită. Îmi doream eliberarea. Dar, în momentul acela, și mai mult mi-o doream pe a lui. Voiam să-i arăt cât îl iubeam, să-i mulțumesc pentru că mă însoțise în iad și pentru că avea încredere în viitorul nostru. Nu-mi puteam închipui viața fără omul acela și mă rugam să nu ajungă vreodată să mă urască dacă nu-i puteam oferi familia la care visa.

El mi-a prins șoldurile, apoi le-a eliberat pe neașteptate.

— Erica, te vreau mult de tot, totuși nu pot. Mă scoți din minți. Vreau să te ating, dar mor de frică să nu-ți fac vreun rău.

Mi-am încetinit mângâierile și m-a depărtat puțin de corpul lui. Chipul îi era crispat și fiecare mușchi stătea încordat. Aveam de gând să-i ofer plăcere, însă cumva trebuia să-i alung teama din priviri.

— Pune mâinile pe marginea căzii!

A tresărit ușor, poate la auzul tonului meu. Știam că nu avea cum să-mi facă niciun rău, dar dacă făceam rugămintea să sune ca o poruncă, poate că urma să se simtă mai sigur. Și-a ridicat brațele din apă și le-a rezemat pe marginea căzii, așa cum îi cerusem.

— Acum ține-le acolo! Să nu le miști decât atunci când îți spun eu, OK? Și-a mușcat buza de jos. Eu am ridicat din sprânceană.

— OK?

A dat din cap și atunci i-am cuprins penisul cu ambele mâini. Mi le-am așezat una peste alta, alunecând pe toată lungimea lui, astfel încât să-i ating fiecare centimetru. Blake a tresărit sub dezmierdările mele, când i-am atins, cu degetul mare, vârful moale și sensibil.

— Doamne, ce dor mi-e de tine, Erica!

A oftat, iar capul i s-a rotit spre spate, pe marginea căzii. M-am lăsat peste el, frecându-i pieptul cu sfârcurile, pe deasupra apei.

— Te iubesc, Blake!

I-am supt pielea cu aromă sărată.

— Și ador să te văd cum îți dai drumul.

Cu nodurile degetelor albite din cauza efortului, el a continuat să se țină strâns de buza căzii. Și-a săltat capul și m-a fixat cu o privire pătrunzătoare. Mai avea puțin. L-am sărutat apăsător, până când a început să gâfâie.

— Dă-ți drumul! i-am spus, imitând ordinul pe care el mi-l dăduse de atâtea ori.

Împingându-și soldurile înspre mângâierile mele grăbite, orgasmul i-a fost însoțit de un tremur violent și un geamăt găuit.

* * *

După numeroase încercări, Blake a reușit, în sfârșit, să mă ademească afară din apartament, pentru a veni să lucrez împreună cu el. Încercam să văd partea bună a lucrurilor, dar amintirea celor întâmplate mă trăgea, inevitabil, înapoi în jos. Nu voiam să ies din casă. Nu voiam să înfrunt lumea care mă mutilase. Mai mult, nu suportam birourile, când știam că, la câteva străzi distanță, noua firmă condusă de Isaac și Sophia mergea înainte fără mine, zi după zi.

Uneori mă întrebam dacă ei aflaseră despre schimbul de focuri. Bineînțeles că au auzit de asta. Întrebarea era: le păsa oare? Avea vreo importanță că fusesem la un pas de moarte?

Sunt doar afaceri, bombăneam eu, imitându-l pe Alex. Trebuia să depășesc momentul și să-mi pun speranța în lucruri noi. Îmi plăcea sau nu, totul se schimbase. Trebuia să accept asta.

Gândurile mi se tot întorceau la proiectul lui Geoff. Chiar și în timp ce jeleam pierderea firmei Clozpin, mă trezeam reflectând la logistica afacerii lui. Aveam prea mult timp liber ca să nu trec la treabă. Dar ignorasem ultimele e-mailuri de la Geoff dinaintea atacului, iar de atunci el nu mă mai căutase. Nici măcar nu eram sigură că-și mai dorea ajutorul meu. Dacă da, ce puteam să-i ofer? Bani, dar nicio îndrumare. O simplă investiție ar fi fost un sprijin găunos. Nu-mi doream doar să finanțez planuri de afaceri. Voiam să fac parte din ele, dar nu știam de ce mai eram cu adevărat în stare după cele întâmplate. În ultima vreme abia dacă reușeam să trec de magazinul alimentar.

În loc să mă avânt afară din casă, pentru a încerca s-o iau de la capăt, mi-am îndreptat atenția asupra apartamentului. Am gătit în fiecare seară. Am comandat decorațiuni online, hotărâtă să aduc o părticică din mine în spațiul care, înainte, fusese dominat de viziunea minimalistă a lui Blake. El nu s-a împotrivit. Părea mulțumit că mă ridicasem din pat și eram activă, deși refuzam să ies din casă pentru drumuri mai lungi. Deși Clay mă însoțea peste tot, eu tot nu mă simțeam în largul meu.

Am încercat să mă apuc de zugrăvit camerele, dar Blake nu m-a lăsat, temându-se că efortul fizic ar putea vătăma ce se vindecase deja. Totuși, în ciuda frământărilor lui, mi-era mai bine. Încă simțeam durerea, dar îmi dădeam seama ca sunt mai bine. Rănile de un roșu-țipător se mai estompaseră. Nu îndeajuns, încât să dispară de tot, dar doctorul îmi promisese că, odată cu trecerea timpului, avea să se întâmple și asta. Nuanța pielii mele era iertătoare. Trebuia să-mi găsesc alinarea în lucrurile mărunte.

Mă încordam pe măsură ce ne apropiam de biroul lui Blake. El mi-a atins mijlocul, amintindu-mi de sprijinul lui necondiționat. Am încetinit în fața ușii, însă Blake s-a oprit brusc.

— Întâi vreau să-ți arăt ceva. Hai să mergem sus!

A făcut semn înspre lift.

— Ce-i acolo?

A rânjit.

— O să vezi.

L-am urmat și am urcat cu liftul. Când cabina ascensorului s-a deschis, el mi-a acoperit ochii cu palmele.

— Ce-mi faci? am răs, încercând să-mi ascund neliniștea.

— E o surpriză. O să ajungem în câteva secunde. Hai cu mine!

Cu grijă, i-am urmat îndrumările, până când am încetinit, apoi am rămas pe loc. Am auzit voci care-mi păreau familiare. Blake și-a îndepărtat mâinile și am tresărit din pricina imaginii din fața ochilor mei. Mă aflam în fața unei ușii foarte asemănătoare cu aceea care ducea spre biroul lui de jos. Pe geamul opac scria: *E. Landon srl.*

Inima îmi bătea cu putere în piept:

— Blake...

Prin sticla transparentă din care erau alcătuite literele, am zărit fețe cunoscute. Deschizând ușa, Alli m-a întâmpinat din interior.

Mi-a zâmbit larg.

— Surpriză!

Am râs, neștiind exact în ce consta surpriza.

— Ce-s toate astea?

Încăperea lungă era plină cu mese de lucru. Lângă una dintre ele, Sid și Cady, care vorbeau între ei, și-au îndreptat atenția către mine. Geoff s-a ridicat de la un birou, cu ochii lui albaștri strălucind datorită entuziasmului pe care toți păreau să-l împărtășească.

Mă simțeam ca Dorothy, reunită cu cei mai buni prieteni ai ei, după o aventură dintre cele mai ciudate. Dar ce naiba? M-am uitat la Blake.

— Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

Alli i-a luat-o înainte.

— În timp ce tu erai în convalescență, Sid și cu mine am început să vorbim. Cu banii dobândiți din vânzare, încă nu eram nevoiți să ne apucăm de altceva. Pe urmă, Blake ne-a făcut cunoștință cu Geoff. El ne-a spus cât de mult te-a interesat proiectul lui. Am hotărât să ne adunăm și să vedem dacă-l putem pune în aplicare.

Măinile îmi tremurau când le-am ridicat spre buze. Veștile mă copleșiseră.

— E prea mult! Nu vă pot spune cât de mult mă bucur să vă văd pe toți aici.

Sid mi-a surâs timid.

— Și noi ne simțim la fel. Ne-a fost dor de tine.

Mi-am înghițit nodul de emoție din gât.

— Credeam c-am pierdut totul. Sinceră să fiu, după cele petrecute în ultima vreme, am început să-mi dau seama că asta mi-a lipsit cel mai mult. Să lucrez din nou împreună cu întreaga echipă. Niciodată n-am crezut c-o să capăt o nouă șansă.

Lui Alli îi tremurau buzele, fiind pe punctul să mă facă și pe mine să izbucnesc în plâns. M-a tras într-o îmbrățișare plină de semnificație și înțelegere. N-aș fi putut rezista fără ea. A făcut un pas înapoi, după care și-a șters o lacrimă cu mâna.

— Ei bine, du-te să-ți vezi biroul. E așa grozav!

Blake m-a luat de mână, cu ochii scânteind de emoție. Un zâmbet m-a luminat.

— Sigur.

El m-a condus până în capătul îndepărtat al camerei, într-un uriaș cabinet de lucru privat. Ușa s-a închis cu un clinchet în urma noastră.

Nu făcuse nicio economie în privința mobilării spațiului. Un uriaș birou umplea încăperea, alături de o canapea mică și o enormă tablă albă. Mici obiecte pe care le ținusem acasă, într-o cutie, îmi împodobeau blatul mesei, la fel ca în vechiul sediu.

— Mulțumesc! Mulțumesc pentru tot. E de-a dreptul uluitor!

— Și intim, a murmurat el, luându-mă de talie.

Am închis ochii, răvășită de cea mai mică atingere a sa. Trecuseră săptămâni întregi și eram gata-gata s-o iau razna. M-am întors și mi-am așezat brațele pe după gâtul lui. M-am izbit de el, sărutându-l cu înflăcărare. El mi-a răspuns cu aceeași nerăbdare, împingându-mă blând cu spatele spre birou.

Oricât de recunoscătoare îi eram pentru sediu, în clipa aceea lumea a încetat să mai existe dincolo de noi doi.

— Te vreau, Blake! Doamne, mor să te am!

— Știu.

M-a sărutat, atingându-mi tandru buzele cu buzele lui.

— Dar hai să mai așteptăm!

Am scos un sunet de uimire.

— Să așteptăm?

— Peste câteva zile o să ne căsătorim. O armată întreagă nu m-ar putea împiedica să fac dragoste cu tine în noaptea nunții. Am așteptat atâta vreme. Ce mai înseamnă câteva zile?

Am scos un oftat aproape dureros, dorindu-mi ca valul de dorință iscat în mine să se potolească. Alte câteva zile. O eternitate, după atâta timp scurs fără intimitate. Am închis ochii și am cedat.

— Ok.

Blake mi-a zâmbit și mi-a ridicat bărbia.

— Dar pe viitor o să pun zdravăn la treabă biroul ăsta. Fii liniștită!

Capitolul 19

Apele creșteau. Căldura și schimbarea anotimpului se amestecau cu aerul oceanului. Nori gri și turcoaz lunecau pe cerul toamnei, dezvăluind albastrul senin de deasupra. O zi perfectă.

Cineva m-a strigat pe nume. Alli s-a aplecat peste veranda casei familiei Landon, făcându-mi semne cu mâna să intru. Zâmbetul de bucurie care-i marca trăsăturile în acea zi nu se schimbase. Nodul de emoție din stomacul meu creștea, amenințând să explodeze o dată la câteva minute.

Era ziua cea mare. Ziua în care aveam să devin soția lui Blake. Ziua în care urma să ne legăm pe vecie unul de altul.

M-am alăturat lui Alli și celorlalte fete. Chelnerii și prietenii de familie forfoteau prin locuința părinților lui Blake. Prietena mea m-a tras într-unul dintre dormitoarele mari, acolo unde cu toții se pregăteau de ceremonie.

Fiona era deja îmbrăcată, întruchiparea perfecțiunii în ținuta ei de domnișoară de onoare: o rochie vaporosă fără bretele, de culoarea levănțicii. Alli și Simone ba îmi abăteau atenția de la agitația mea, ba

îmi spuneau ce am de făcut în continuare. Machiaj, coafură și zâmbete pentru fotograful omniprezent care ne surprindea în momentele noastre de relaxare. Eram amețite de șampanie. Întreaga zi părea ireală. Fiecare clipă se scurgea cu încetinitorul și, totuși, zbura prea repede. Mama lui Blake se agita pe lângă noi. Fiona alerga de colo-colo pentru fiecare detaliu, asigurându-se că evenimentul la planificarea căruia ajutase atâta timp avea să fie desăvârșit. Alli mă copleșea cu iubire și indicații, având grijă să mă aflu peste tot unde era nevoie de mine. Râdeam și ne luptam cu lacrimile. Aș fi dorit să pun secundele astea deoparte, astfel încât să mi le pot aminti pentru totdeauna.

Blake și ceilalți băieți erau de negăsit. Nimeni nu voia să spună unde se ascundeau. Mi-era dor de el, dar am respectat tradiția și am decis să am răbdare. Așteptaserăm atâta vreme. Mai puteam sta puțin.

Marie a sosit când totul stătea să înceapă. Era uluitoare, într-o sclipitoare rochie de culoarea cafelei, care i se mula pe trupul zvelt. S-a apropiat și m-a îmbrățișat strâns.

— Arăți superb! Mulțumesc că ai venit, i-am șoptit.

Mi-a zâmbit cald, cu ochii în lacrimi.

— Și tu la fel. Nici n-aș fi voit să fiu altundeva decât aici, cu tine, fetiță scumpă!

— Fără plânsete! s-a răstit Alli. Are machiajul perfect. Păstrați-vă cumpătul, oameni buni!

Am izbucnit în râs, ordinele lui Alli destinzând și înveselind atmosfera. Mă împăcasem cu Marie. Amândurora ne părea rău că fuseserăm atât de orgolioase și pentru tot ceea ce ne despărțise. Ea încă îl jelea pe Richard, încă era în stare de șoc după ce el nu numai c-o trădase, dar fusese și smuls pe neașteptate din viața ei. Nu mă îndoiam că-l iubise. Mi-o spuneau lacrimile pe care și le înghițea de fiecare dată când ne întâlneam.

Richard fusese în locul nepotrivit la momentul nepotrivit, dar și eu la fel. Eram gata să-l acuz pe Daniel, dar la fel de ușor m-aș fi putut învinovăți pe mine deoarece, cu luni în urmă, îl adusesem plină de

naivitate în viața mea, intrând în lumea lui periculoasă fără să cunosc consecințele actelor mele. Lucrurile își urmaseră cursul, dar se întâmplaseră prea multe ca să port cuiva ranchiună. Richard murise, iar eu fusesem cât pe ce să am aceeași soartă. Marie era prea importantă pentru mine și timpul era prea scurt ca să amânăm împăcarea.

— Ești pregătită pentru toată povestea asta? m-a întrebat.

Am râs.

— Da, așa cred.

— Și eu cred la fel.

Mi-a zâmbit.

— O să fii superbă, Erica. Dar zău c-o să-mi pierd capul când o să te văd în rochia aia!

— Nu-ți uita ideea! a intervenit Alli.

Prietena mea a ieșit din baia învecinată cu o uriașă husă pentru haine în care se afla rochia mea de mireasă. Izvorul lacrimilor mele de fericire s-a pornit din nou. Am inspirat iar și iar ca să mă liniștesc, hotărâtă să nu stric machiajul perfect la care Alli muncise ore întregi.

Câteva minute mai târziu, m-am îmbrăcat și Marie mi-a tras cu grijă fermoarul de la spate, strângându-mi materialul peste piept. Nu rămăsese niciun centimetru liber pe nicăieri. Rochia îmi venea ca turnată, nici nu mi-aș fi putut-o închipui așezându-se mai bine. Era de un crem-deschis, cu decolteu în formă de inimă și o mie de mărgele mărunte brodate în dantela ce acoperea stratul de mătase moale aflat dedesubt. Elegantă și discretă. Delicată și feminină.

În rochia aceea urma să devin soția lui Blake. Urma să rostesc jurămintele. Jurămintele noastre... am închis ochii, gândindu-mă la tot ce aș fi dorit să-i spun lui. La cât de mult însemna pentru mine și la faptul că asta nu avea să se schimbe niciodată.

Alli m-a strâns ușor de umeri.

— Mor acum. Sper că-ți dai seama.

Am râs.

— De ce?

Un zâmbet cald i-a luminat privirea.

— OK, înnebunesc de invidie, dar totul pălește în comparație cu cât sunt de bucuroasă pentru voi doi. Pur și simplu nu-mi vine să cred că se întâmplă! Simt că trăiesc cea mai fericită zi a vieții mele, deși tu ești personajul principal.

Am dat repede din cap, iar ochii mi s-au încețoșat de lacrimi.

— E o rochie superbă, am recunoscut.

Dar fata care o purta era terminată. Încă un ceas și aveam să scap de emoții.

— Ce pot să zic? Am gusturi grozave!

Mi-am trecut ușor mâinile peste dantela delicată, care-mi îmbrăca talia și se termina în dreptul coapselor.

— Ai. Slavă Domnului că te-ai întors în Boston! Aș fi fost disperată fără tine.

Cineva a bătut în ușă, sperându-mă. Fiona a deschis și s-a încruntat la Heath, dichisit într-un frac elegant.

— Ce cauți aici?

— Livrare specială.

Ochii lui Alli s-au aprins, ca și cum el ar fi fost mirele și atunci s-ar fi văzut pentru prima oară unul pe celălalt. Îmi doream să vină ziua aceea și mă rugam ca Alli să aibă parte de ea. Heath a intrat pe ușă întredeschisă.

— Un mic cadou din partea mirelui.

Mi-a făcut cu ochiul și mi-a pus în poală o cutie plată, de mari dimensiuni, după care a dispărut din ascunzătoarea fetelor. Simone a scos un mic țipăt și s-a apropiat în timp ce deschideam darul. Înăuntru era încolăcit un șirag luxos de diamante. S-au auzit exclamații de uimire și admirație.

— Sfinte Sisoe! a șoptit Simone. Alea sunt diamante?

Am înghițit în sec.

— Aproape sigur.

Nici nu-mi puteam închipui cât costase bijuteria aceea, dar în viața mea nu văzusem ceva atât de frumos. I-am întins colierul sculptorului lui Simone, care mi l-a prins în jurul gâtului. Era atât de frumos,

încât îți tăia răsufierea și se asorta cu celelalte daruri primite de la Blake, inelul și brățările.

După alte câteva minute de agitație și pregătiri, am ieșit din cameră și am străbătut întreaga locuință. Prin ferestrele care dădeau spre ocean și spre curtea întinsă, i-am văzut pe nuntași așteptând în lumina caldă a soarelui de octombrie. Am început să tremur, entuziasmată și totuși fără să-mi vină a crede.

— Erica.

În clipa în care m-am întors, Elliot tocmai se apropia de mine. Beth îi era alături, împreună cu Clara și Marissa, îmbrăcate în niște dulci rochițe albe.

— Oh, Doamne, sunteți superbe! am spus.

Fetele au zâmbit, cu privirile strălucind de nerăbdare. Alli s-a aplecat, le-a dat petalele de flori și verighetele noastre, apoi le-a reamintit sarcinile pe care le exersaserăm cu o seară în urmă. Elliot m-a luat de mână și m-a strâns ușor.

— Ești gata?

Am răsuflet cu neliniște. *Da!* Lăsând emoțiile la o parte, nicio dată nu fusesem mai pregătită să devin soția lui Blake. Îmi venea să ies pe ușă și să alerg la el. Îl voisem de bărbat încă din prima clipă în care-l văzusem. În adâncul inimii mele, mi-o dorisem întotdeauna.

Am dat din cap și l-am luat de braț pe Elliot, lăsându-l să mă însoțească tot restul drumului.

M-am îndreptat spre Blake, fără să văd pe altcineva în afară de el. Pluteam și fiecare secundă mă ducea mai aproape de iubirea vieții mele. În momentul acela, frica nu mai avea loc în sufletul meu. Nu mai exista nicio îndoială, nici măcar o umbră.

Ceremonia a trecut ca un vis. Blake, răpitor în fracul lui, pe fundalul oceanului. Familia lui și a mea, prietenii noștri drept martori la ceea ce noi știam de atâta vreme: că ne doream veșnicia unul alături de celălalt.

Au fost sărutări. Au fost lacrimi. Eu nu știam decât că el era al meu. Dragostea pe care i-o purtam îmi era de acum întipărită în suflet pentru totdeauna.

Mi-am sprijinit capul de umărul lui Blake, în timp ce petrecerea era în plină desfășurare. Fusese o zi lungă, dar adrenalina mă ținuse în picioare. Cortul încălzit instalat în curtea familiei Landon era plin de invitați. Se auzeau râsete, muzică și discuții. Eram înconjurați de veselie.

Fetele lui Elliot, dând dovadă de o energie nemărginită, dansau pe ring în preajma părinților lui Blake, care se priveau în ochi cu o dragoste ce-mi încălzea inima. Venise și mentorul lui, Michael Pope. N-am vorbit despre Max, dar i-am zărit mândria din priviri când ne-a felicitat. Fusese ca un tată pentru Blake și nu puteam decât să-i împărtășesc regretul că Max ne dezamăgise pe toți cu faptele lui îngrozitoare.

Totuși, nimic n-ar fi fost în stare să umbrească sărbătoarea. Veniseră mai mulți oameni decât mă așteptasem. „Restrânsul” nostru eveniment sporise în absența mea, dar rudele lui Blake și prietenii erau atât de calzi, încât nici că m-aș fi putut simți mai iubită și mai acceptată. Zâmbeam, deși picioarele mă dureau foarte tare. Ziua aceea fusese absolut perfectă.

M-am ridicat și i-am sărutat ușor obrazul lui Blake. El s-a uitat în jos, mângâindu-mi brațul.

— Hai să mergem la o plimbare și să luăm o gură de aer curat!

— Cum rămâne cu oaspeții noștri?

El și-a îndreptat privirea spre petrecerea devenită tot mai zgomotoasă în ultima oră, pe măsură ce paharele erau umplute din nou. Simone vorbea tare și Alli râdea.

— Se distrează de minune și fără noi. A trebuit să te împart cu alții toată ziua. Acum te vreau pentru mine.

Și-a lăsat degetul mare să-i alunece pe obrazul meu.

— Nu știu ce părere ai tu, dar eu abia aștept să începă luna de miere.

Mi-am mușcat buza, iar el mi-a aruncat un surâs drăgăstos. Fiorul de a mă regăsi în brațele lui m-a încălzit, m-a umplut de

mulțumire. Tot trupul parcă-mi vibra de bucurie, de înflăcărare pentru că eram a lui Blake și, speram eu, curând urma să-i aparțin și mai mult.

— Unde mergem?

— Știu eu locul potrivit.

Mi-a făcut cu ochiul și m-a luat de mână, conducându-mă afară din cort, în jos pe treptele de lemn ce duceau către plajă. Mi-am aruncat ochii spre nuntași. Vocea lui Simone răsuna din poala lui James. Acesta zâmbea, sorbind-o din priviri. Nimeni nu ne simțea lipsa.

Soarele asfințise, iar adierea oceanului îmi răcorea pielea. Cu o mână îmi duceam rochia și pantofii, iar pe cealaltă mi-o ținea Blake într-a lui. Înaintam muți de nerăbdare. M-am uitat în față, spre povârnișul stâncos care întotdeauna reprezenta capătul drumului, atunci când ne plimbam pe plaja din fața casei părinților lui.

— Unde mergem? Mă omoară durerea de picioare!

— O să merite, îți promit.

Ochii îi scânteiau, ca și cum ar fi ascuns un mare secret. Când nisipul a lăsat loc pietricelelor și bolovanilor, am încetinit. Blake m-a cuprins cu brațul. M-am cutremurat și m-am cuibărit în căldura îmbrățișării lui. Ne-am uitat spre zarea întunecată. Deasupra noastră, o lumină caldă învăluia casele înșirate de-a lungul malului.

— Îmi place la nebunie aici. Proprietatea părinților lui Blake, de lângă ocean, în apropiere de Martha's Vineyard, era un colț de rai. El și-a întins degetul spre o casă cocoțată deasupra stâncii care se sfârșea la picioarele noastre.

— Cum ți se pare casa aceea?

— E uluitoare!

Totul la ea era impresionant. În vreme ce locuința lui Greg și Catherine avea un aer ceva mai modern, cealaltă casă păstra tot farmecul unei clădiri istorice. Se întindea pe lângă grădini impecabile și o curte cu vedere spre nesfârșita întindere a apei. Blake m-a strâns mai aproape.

— Vreau să ți-o ofer.

Am ridicat din sprâncene.

— Casa?

Mi-a zâmbit larg.

— Da, casa, printre altele.

— Te rog, spune-mi că n-ai de gând să intri și să le faci o ofertă!

A răs.

— Nu, nu cred. Hai! Să ne uităm mai bine!

Mi-a luat-o înainte și s-a întors ca să-mi prindă mâna. Am ezitat, încercând să-mi închipui cum aveam să urc pe mica stâncă așa cum eram îmbrăcată.

— O să-mi stric rochia.

— Cui îi pasă? Oricum n-o porți decât o dată.

— Ce-o să fac cu pantofii?

I-am ridicat. El mi i-a înșfăcat și i-a azvârlit pe iarba curții spre care ne îndreptam.

— Blake! am răs eu. Sunt sigură că oamenii ăia nu vor să ne băgăm nasul în treburile lor și să tragem cu ochiul pe la geamuri.

— Prostii! Nu-i nimeni acasă.

Am scuturat din cap și l-am luat de mână, croindu-mi drum pe panta bolovănoasă. Blake m-a ajutat să urc în curtea ce se întindea sus. Iarba udă de rouă îmi răcorea picioarele în timp ce umblam prin jurul locuinței. El m-a condus la ușa din față, o intrare grandioasă, încadrată de coloane albe și lumini decorative.

— Blake! am șoptit cu asprime, în timp ce el încerca ușa, deschizând-o.

Până să apuc să-l opresc, deja mă luase în brațe și mă trecuse pragul. După ce am intrat, m-a lăsat jos. La dreapta noastră se întindea o bucătărie mare și albă, iar la stânga se afla un întins living deschis. Am cercetat toate detaliile pe care le puteam zări în semiîntuneric. Blake m-a strâns mai tare de mijloc și m-a lipit de pieptul lui.

— Ce părere ai? mi-a șoptit, cu ochii lui frumoși scăpărând de încântare.

— E frumoasă.

Mi-am trecut degetele peste buzele lui.

— Ca tine.

El a gemut și, în același timp, m-a săltat de pe podea.

— Ca tine.

Limba lui avea gust de șampanie și întreaga lui ființă era euforică după uluitoarea zi pe care o trăiserăm. Niciodată nu-l mai văzusem arătând atât de bucuros.

— Cred că te-ai îmbătat puțin, l-am tachinat eu când m-a lăsat jos, cu un zâmbet larg pe chip.

— Sunt fericit. În clipa asta sunt cel mai fericit om de pe pământ. Pot să ți-o garantez!

I-am răspuns cu același zâmbet, căci nu-l puteam contrazice. Eu însămi eram din cale-afară de fericită. Blake m-a răsucit și m-a îndrumat pe scări în sus.

— Unde ne ducem?

— Îți fac turul locuinței. Până acum îți place, nu?

Am râs.

— Sinceră să fiu, nici în vis nu mi-aș putea închipui o casă mai frumoasă. Există o singură problemă.

El s-a uitat la mine, arcuindu-și sprâncenele.

— Care?

— Nu-i a noastră, iar acum poți să adaugi intrarea prin efracție pe lista infrafracțiunilor comise de-a lungul vieții tale. Dacă vrei să ieși la vânatoare de case după ce ne întorcem din luna de miere, ai permisiunea mea oficială. Ar trebui să plecăm. Pentru noaptea asta am planuri mai mari decât să ajung la închisoare.

— Crede-mă, și eu la fel.

S-a oprit pe palier, trăgându-mă spre el.

— Vreau să-ți mai arăt ceva. Dar mai întâi vreau să închizi ochii.

M-a ridicat din nou în brațe și am simțit că străbăteam un coridor lung. Interiorul se cufundase în întuneric, dar, din spațele pleoapelor, am întrezărit o rază de lumină. Speriindu-mă că nu

eram atât de singuri pe cât ne credeam, am deschis ochii. Intraserăm într-un dormitor uriaș, de vreo trei ori mai mare decât cel pe care-l aveam deja.

În mijlocul încăperii, între patru stâlpi, era așezat un pat enorm, învelit cu o plapumă din mătase albastră. În peretele din fața lui era zidit un șemineu bogat împodobit, din interiorul căruia răzbătea lucirea caldă a unui foc aprins. Pe poliță și peste tot în jur ardeau lumânări ce luminau interiorul spațios. Ce erau toate acestea?

— Blake, am spus, abia șoptit.

El m-a lăsat jos, ținându-mi trupul lipit de al lui. L-am privit în ochii care acum îi scânteiau mai tare ca oricând. Licărul lor poznaș fusese înlocuit de cu totul altceva.

— E a ta. A ta și a mea.

Mi s-a tăiat respirația.

— Asta...?

— Casa. Toată. E cadoul meu de nuntă pentru tine.

— O casă?

Am râs, deloc surprinsă că Blake folosisese ziua noastră specială drept justificare pentru această extravagantă achiziție.

— Ți place? m-a întrebat, cu un aer timid.

Mi-au dat lacrimile.

— Blake, e... Dumnezeule, e superbă! Nu știu ce să zic!

Mi-am dat seama că ne aflam, literalmente, la câțiva pași distanță de părinții lui.

— Ai tăi știu?

Nesiguranța lui s-a risipit odată cu un zâmbet.

— Glumești? Chiar Catherine mi-a spus despre ea, imediat ce vecinii au hotărât s-o scoată la vânzare. Ne-am înțeles încă dinainte să apuce să discute cu un agent imobiliar.

Uau!

— Mi se pare incredibil că ai făcut așa ceva.

Încă nu puteam să accept gândul că acea uriașă, magnifică locuință avea să fie a noastră. *A noastră.*

— Nu te deranjează să fii așa aproape de ei?

El a scuturat din cap.

— O să urmeze o perioadă de adaptare. Dar, într-un fel, le-o datorez. Până de curând, mi-am petrecut multă vreme stând pe margine. Și m-am gândit că ne-ar prinde bine să fim, în sfârșit, mai aproape de familie.

Mi-am lăsat ochii în jos, jucându-mă cu trandafirul care-i ieșea din buzunarul hainei.

— Îi iubesc pe părinții tăi ca și cum ar fi ai mei.

Blake mi-a ridicat bărbia, mângâindu-mi cu gingășie obrazul.

— Chiar sunt ai tăi. Acum formăm o familie, tu și cu mine. Iar ei te iubesc ca pe fiica lor. Asta n-o să se schimbe niciodată.

— Sunt cea mai norocoasă fată din lume!

El și-a plimbat degetul mare peste buzele mele tremurătoare, aplecându-se încet pentru a le prinde într-un sărut.

— O să-mi petrec restul vieții asigurându-mă că lucrurile or să rămână așa. Vreau să-ți ofer totul...

M-am ridicat pe vârfuri și m-am lăsat în voia lui. Măinile i se plimbau pe trupul meu. A expirat adânc, cu răsuflarea întretăiată.

— Ești gata să-ți iei rămas-bun de la rochie în noaptea asta? Fiindcă nu mai pot aștepta niciun minut să fac dragoste cu tine.

Am dat din cap, rămasă fără aer și fără cuvinte. Blake mi-a mângâiat umerii.

— Atât de frumoasă!

M-am răsucit în brațele lui. El mi-a desfăcut repede fermoarul de la spate. Materialul greu a căzut pe podea, strângându-mi-se la picioare. Din urmă, l-am auzit pe Blake azvârlindu-și jos propriile haine. M-am întors și l-am surprins fixându-mă, cu gura căscată și cu o privire hămesită. Am rămas în picioare înaintea lui, purtând doar lenjeria din dantelă albă pe care știam c-o adora.

El mi-a pipăit elasticul chiloților, apoi a dezmiertat cu degetul mare cicatricea ce se ivera de sub el. Peste fericirea amețitoare din

acea zi a căzut o umbră de mâhnire. Blake m-a prins de bărbie și mi-a ridicat ochii spre ai lui.

— Fără tristețe în seara asta! E momentul ca bărbatul casei să facă dragoste pasională cu frumoasa lui mireasă. Sunt disperat după tine, așa că s-ar putea să nu mă opresc ore în șir.

În secunda următoare mâinile lui erau peste tot, desfăcându-mi corsetul și trăgându-mi în jos chiloții din dantelă delicată, exact așa cum îmi imaginasem că avea să facă. Lăsându-se în genunchi, a zăbovit acolo, presărându-mi sărutări delicate pe abdomen și chiar deasupra peticului de păr dintre picioare.

A încetinit în dreptul locului în care rana îmi încrețise pielea și a dezmiertat cu buzele cicatricea de un roz-aprins ce începea să se formeze acolo. Încercasem să ignor acea imperfecțiune, ferindu-mi privirea ori de câte ori mă îmbrăcam sau dezbrăcam.

— Nu, Blake...

M-am acoperit, jenată. L-am prins de umeri, îndemnându-l să se ridice în picioare. El s-a înălțat, dar numai pentru a mă îndruma spre patul moale și a-și îndrepta din nou atenția asupra corpului meu, sărutându-l și lingându-l. Am inspirat brusc atunci când limba i-a alunecat în jos pe partea interioară a coapsei, apoi a urcat la loc. Blake a trecut în sus, punând stăpânire pe fiecare petic de piele cu gura lui uluitoare, până când am început să tremur, la un pas de orgasm.

Când mi-a prins fața în palme, de pe chipul lui dispăruse orice urmă de amuzament. Eram înfierbântați de pasiune, de șampanie și de flăcările lumânărilor ce ne învăluiau în căldura și lumina lor blândă.

— Erica... te iubesc... cu totul. Chiar și cicatricele.

Sărutul profund și hotărât care a urmat m-a lăsat fără suflare. Oricum nu sunt sigură c-aș mai fi putut spune ceva. Nici măcar n-aș fi putut trage aer în piept, având în vedere felul în care mă ținea și mă atingea. Îmi fusese așa dor de el!

— Ți-am spus că într-o noapte o să te sărut din cap până în picioare. Aproape că am terminat.

Mi-a ridicat genunchii, îndoindu-i peste umerii săi. Apoi gura lui s-a coborât peste mine, împărțindu-mi cu dărnicie sărutări lente și apăsate peste locul fierbinte dintre coapse. Limba lui s-a jucat cu deschiderea vaginului meu și m-a chinuit pătrunzând doar câte puțin în locul care deja se udase learcă în așteptarea lui.

L-am prins tare de păr. M-am arcuit spre el, dorindu-mi cu disperare să fiu atinsă în acel punct sensibil. Coapsele îmi tremurau, frecându-se de obrajii lui bărbieriți. Cu mâini puternice, Blake m-a desfăcut iar, dezgolindu-mă complet în fața lui.

Am prins plapuma în pumni, pregătindu-mă pentru orgasmul ce se apropia și amenința să mă spulbere. Nu-mi venea să cred că rezisaserăm până atunci, iar acum eram neajutorată în fața senzațiilor care-mi săgetau tot trupul. După alte câteva secunde de atenție din partea gurii lui, eram deja pe marginea prăpastiei. Inima îmi bătea nebunește. Tânjeam după el, eram ca un fitil ce aștepta să fie aprins cu o singură scânteie. Și chiar asta a făcut, mângâindu-mă cu limba până când abia mai puteam să respir.

— Blake!

I-am urlat numele, copleșită de plăcerea pe care mi-o oferea. Trecuse prea multă vreme. M-am cutremurat, pe deplin fericită, dar știind că aveam toată noaptea înaintea.

Blake s-a ridicat deasupra mea, încălzindu-mă și ocrotindu-mă cu corpul lui puternic. Mi-am tras sufletul, lăsându-mi ochii să se concentreze din nou asupra figurii lui. El mi-a zâmbit și m-a sărutat dulce.

— Mi-a fost dor de asta, am murmurat.

— Și mie. În noaptea asta o să te fac să-ți dai drumul de atâtea ori, că o să pierzi șirul. Trebuie să recuperez timpul pierdut.

Am zâmbit în extaz și m-am simțit cuprinsă de mulțumire.

— Abia aștept.

El și-a sprijinit mâinile de-o parte și de alta a capului meu, fixându-mă cu o privire uluită.

— Erica, ai idee cât de mult te iubesc?

Am înghițit cu greu. Dacă dragostea lui reprezenta măcar o fracțiune din iubirea pe care i-o purtam eu, atunci da, știam. Fiecare fărâmă de uimire din ochii lui îmi pătrundea în toată ființa, oprindu-mi-se în suflet. I-am atins ușor trăsăturile aspre cu vârful degetelor, simțind cum în mine se amestecă venerația și dorința.

— Cred că da. Dar aş prefera să-mi arăți.

Blake a închis ochii. Cu blândețe, mi-a despărțit picioarele, împingându-le cu genunchii. Eu mi le-am înfășurat în jurul șoldurilor lui, îndemnându-l să mă pătrundă.

Încet, încet, a alunecat în mine, contopindu-ne. Am scâncit, încordându-mă. Am țipat ușor, tremurând de plăcerea de a-l avea din nou în mine, umplându-mă perfect după o absență atât de lungă.

Primul val de încântare m-a luat prin surprindere. Purul extaz al regăsirii corpurilor noastre era aproape de neîndurat. Am revenit cu picioarele pe pământ, doar pentru a-mi simți dorința crescând din nou.

— Blake! am plâns încet, prinzându-mă de el în timp ce mă purta iar și iar spre culme, cu mișcări adânci, neîntrerupte.

Mă umezisem împrejurul lui, iar gândurile mi se învolburau din pricina patimii cu care ne atingeam, a energiei ce exploda între noi de fiecare dată când făceam dragoste. Aveam întreaga noapte la dispoziție s-o ținem tot așa. Aveam toate nopțile la dispoziție. Aveam o veșnicie întreagă.

Blake și-a ascuns nasul în părul meu, inspirându-mi parfumul, sărutându-mă, iubindu-mă.

— Soția mea! a șoptit el.

O lacrimă mi s-a prelins pe obraz, alunecându-mi spre ureche. Răsuflările ni s-au amestecat; respiram în același ritm. Nu puteam fi mai apropiați. Eram unul și același. Nimic nu ne-ar fi putut despărți.

Capitolul 20

Din difuzoare, personalul aeroportului transmitea instrucțiuni privind îmbarcarea pentru alte zboruri, în timp ce așteptam să ne vină și nouă rândul. Dimineață urma să ajungem la Dublin, prima oprire din lunga lună de miere promisă și planificată de Blake. Stăteam așezată lângă el, concentrându-mă asupra unui punct invizibil din bezna care se lăsase afară.

Îmi petrecusem săptămâni întregi odihnindu-mă. Mă luptasem să mă pun din nou pe picioare din punct de vedere fizic și emoțional. Dar faptul că devenisem soția lui Blake reaprinsese focul în mine. Eram gata s-o iau de la capăt. Turul lumii cu avionul, sau măcar un tur parțial, era un prim pas în noua direcție.

Telefonul a început să-mi vibreze în buzunar, distrăgându-mi atenția de la visarea cu ochii deschiși. Pe ecran apărea numele lui James, așa că am răspuns repede.

— James, bună!

— Bună, îmi pare rău dacă te deranjez în luna de miere. Nu știam sigur când pleci.

— De fapt, sunt chiar în aeroport. Ce s-a întâmplat?

El și-a dres vocea.

— Mă întrebam dacă ai cumva vreun loc pentru un programator în noua firmă.

Am ezitat, puțin surprinsă de cererea lui.

— De ce? E totul în regulă?

— Nu tocmai, nu. Totul s-a dus dracului aici. Site-ul... A dispărut.

— Poftim?

M-am uitat la Blake, apoi am dat telefonul mai tare, astfel încât să-l poată auzi și el pe James.

— Trecerea la noua echipă mergea bine. Mă rog, nu grozav, însă tehnicienii lui Isaac se lămureau încet, dar sigur. Ne mutam în serverele Perry Media Group, când totul a căzut.

A oftat.

— M-au acuzat pe mine că am sabotat tranziția. Evident, nu eram vinovat, așa că am plecat.

— Crezi că am fost atacați de un hacker?

Am scuturat din cap. Încă vorbeam despre Clozpin ca și cum aș mai fi avut vreun drept asupra lui. Nu mai aveam. Îl pierdusem.

— Categorie.

— Pe bune? A revendicat cineva atacul de când ai plecat?

El a făcut o pauză, iar gândurile mele au umplut liniștea. În minte mi s-au furișat amenințări din trecut. Dar cum...

— Cred că a fost Trevor.

Mi-a stat inima, în vreme ce numele lui Trevor răsuna în tăcerea care se lăsase. O fantomă care sperasem că va dispărea laolaltă cu Max, după ce Blake le distrusese site-ul plagiat. Rămăsese singurul om despre care puteam fi oricând sigură că ne va *trolla* și ataca violent proiectele online. Din fericire, dispăruse o vreme. Oare era cu adevărat posibil să se fi întors pentru a ne bântui? Mi-am ridicat privirea spre Blake, ai cărui ochi erau reci, ca de oțel.

— Dar de ce? Sophia și Isaac nu ne sunt aliați. De ce ar ataca firma lor?

— Dacă-i mâna lui Trevor, pun pariu că el habar n-are despre dușmănia dintre tine și Isaac. Din câte știe, vânzarea a fost perfect amiabilă, iar tu ești încă implicată în proiect.

Am scos un oftat de exasperare.

— Mă mir că nu m-au căutat...

— Cred că în clipa asta sunt ocupați cu repararea pagubelor. Dar o să le fie greu, având în vedere publicitatea negativă și pauza pe care o ia site-ul. Pe vremuri eram mici, iar când ne-a lovit Trevor, ne-am revenit destul de repede. Acum e altceva. Tot ce-au făcut din momentul preluării a fost în lumina reflectoarelor, fiindcă Isaac a scos în față noua afacere imediat după plecarea ta.

Am închis ochii. N-aveam de unde să știu. Săptămâni în șir trăisem aproape complet izolată. În plus, dacă ar fi prins cineva de veste, probabil că oricum nu mi-ar fi spus adevărul.

— E o nebunie!

— Stai că nu s-a terminat.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu?

— Cine le-a atacat site-ul a atacat și conturile de e-mail găzduite de serverul lui Perry. Au fost făcute publice unele chestii.

— Cum ar fi?

— Copii ale unor e-mailuri și fotografii ilicite.

Am crezut că o să mi se facă rău. Fotografii ilicite?

— Fotografii cu cine? am întrebat, cu șovăială în glas.

— Cu Isaac și niște manechine. Plus o droaie de plângeri. Știi că sunt câteva fete care-l amenință cu procese pentru hărțuire sexuală? Sophia practic l-a șantajat să cumpere site-ul tău, la pachet cu afacerea lui Alex, fiindcă-l avea la mână cu toate mizeriile astea. I-a promis că o să le închidă gura fetelor din agenția ei, în schimbul unor acțiuni la Clozpin.

Am scrâșnit din dinți. Știam eu! Știam eu că-l avea cu ceva la mână pe Isaac. Dar nu-mi puteam da seama cu ce. Diversificare pe dracu! Voise să se răzbune și reușise.

— Totul s-a transformat într-un dezastru mediatic pentru Perry Media, a continuat James. Nu vreau să am nimic de-a face cu treaba asta. Chris a sondat terenul și a fost recrutat de un alt laborator tehnologic din oraș. Intenționam să fac același lucru, dar m-am gândit să iau întâi legătura cu tine. Voiam să plec odată cu voi toți, dar, știi, unii dintre noi nu sunt căsătoriți cu miliardari.

Am răs încet, aruncându-i o privire lui Blake.

— Nu, te înțeleg. Și nu te învinovățesc. Eu pur și simplu n-am putut... n-am putut să rămân și să lucrez cu ea. Ar fi fost un iad.

— Da, mă rog, pot să-ți confirm presimțirea. Când n-a fost stresant, a fost un adevărat iad.

— Sinceră să fiu, mi-ar plăcea foarte mult să te reprimesc în echipă. Imediat după ce eu și Blake o să ne întoarcem, o să începem lucrul la niște proiecte noi. Poate ne vedem atunci.

— Pare un plan bun. Și-mi pare rău că ți-am dat veștile tocmai acum. Nu voiam să deranjez.

— Deloc, James. Mă bucur că m-ai sunat. Vorbim în curând.

Am închis și am rămas câteva clipe cu ochii la aparat, așteptând să treacă șocul. Nu știam sigur dacă mă încânta sau nu faptul că Isaac și Sophia reușiseră să-mi îngroape site-ul. Mă împăcasem cu pierderea lui, dar trebuie să recunosc că mă bucuram pentru că toate cele întâmplate scosese la iveală înșelătoriile și secretele lor murdare. Mă îngrijora însă mai tare eventualitatea ca Trevor să se reapeuce de șmecheriile lui. Nu ataca pentru prima dată Clozpin. Fusese neabătut în strădania lui de a se amesteca în afacerile lui Blake, până când eu îl înfruntasem. Ce-ar mai fi putut să vrea de la noi după atâta timp și atâtea distrugeri?

— Nu-mi vine să cred, am zis în cele din urmă, întorcându-mă către Blake.

— Ți-am zis eu că în Isaac nu se poate avea încredere.

— Adevărat. Iar eu ți-am spus că Sophia e o ticăloasă intrigantă. Deci cred că amândoi învățăm, în sfârșit, să ne bazăm pe instinctele celuilalt. Crezi că Trevor e de vină?

Blake s-a uitat pe lângă mine. Părea rece, lipsit de orice emoție, așa cum devenea ori de câte ori oameni ca Trevor îl amenințau pe unul dintre noi.

— Probabil, mi-a răspuns în cele din urmă.

— Ce-o să facem?

El mi-a luat mâna și mi-a strâns-o.

— În clipa asta, nimic. Se pare că a pus ochii pe Perry, așa că lasă-l o vreme să facă prăpăd în ograda lor.

— N-o să dispară, Blake. Sigur știi asta.

Difuzoarele au reînceput să răcnească, făcând un nou anunț. Se pregătea îmbarcarea pentru clasa întâi a zborului nostru. Blake s-a ridicat pentru a ne lua valizele.

— Hai! Să mergem!

L-am urmat, cu gândurile împovărate de noutățile primite de la James. Am decolat de pe aeroportul Logan. Avionul a virat grațios, iar luminile orașului s-au ivit sub noi. Pentru moment, m-am autoconvins să ne lăsăm toate problemele în urmă.

Muḩumiri

Ani de zile mama m-a întrebat când o să scriu un roman. Eu obișnuiam să-mi dau ochii peste cap și să spun că nu am timp de așa ceva. Trei copii, o afacere care-mi consuma timpul și energia, dar și alte obstacole făceau ca visul să pară imposibil. Nici în cele mai nebunești fantezii nu mi-am închipuit că, într-o bună zi, scrisul va deveni o parte atât de importantă din existența mea. Acum, că asta s-a întâmplat, m-am hotărât să continui, atât cât voi putea.

În timp ce lucram la *acest volum*, a trebuit să iau niște decizii foarte grele și dureroase. Cea mai dificilă dintre ele a fost aceea de a-mi vinde afacerea. La câteva zile după ce am terminat manuscrisul, cu inima împovărată, am condus până în Boston, pentru a-mi lua rămas-bun de la o echipă pe care ajunseseam s-o iubesc, de la un domeniu care m-a învățat atâtea și care, vreme de zece ani, a dat atâta sens vieții mele.

Această carte le e dedicată oamenilor talentați alături de care am transformat afacerea în ceea ce este ea azi și care, de-a lungul timpului, mi-au devenit unii dintre cei mai loiali prieteni. Susan, Luc,

Kurt, Derek, Yvonne și Chris, din adâncul inimii mele, vă mulțumesc pentru genialitate, pentru toată distracția și pentru că m-ați făcut mândră absolut în fiecare zi.

Cartea le este dedicată, în al doilea rând, și oamenilor detestabili din viața mea de antreprenor, care mi-au servit drept modele minunate pentru personajele mele negative. Și tuturor celorlalți ale căror drumuri s-au intersectat cu al meu, fie cât de puțin, de-a lungul acestei intense călătorii, vă mulțumesc pentru toate lecțiile și momentele însemnate aduse în existența mea. Fiecare experiență m-a ajutat să devin cine sunt și, pentru asta, nu regret nimic.

Deși propria piatră de hotar a inspirat multe emoții redată în roman, vă asigur că eu nu mi-am vândut compania unui răufăcător și nu există niciun hacker care să dea târcoale, pândind ocazia de a ne lovi pe mine și pe iubitul meu miliardar. Am multă încredere în următorul capitol din viața mea și al firmei mele. Așa cum spune Sid cel adevărat de fiecare dată când se întâmplă ceva uluitor... ador viitorul!

Eternă recunoștință soțului meu, Jonathan, pentru că a pășit în viteză prin această incredibilă existență alături de mine. Iubesc aventurile noastre și iubesc faptul că ne avem mereu unul pe altul, pentru a sărbători victoriile și a depăși momentele dificile. Ca întotdeauna, cartea aceasta n-ar fi rodit fără sprijinul tău, fără motivația ta și fără faptul că ai jucat rolul de părinte singur.

Aș vrea să-i mulțumesc mamei mele, Colleen, pentru că m-a ajutat să rămân cu picioarele pe pământ, pentru că m-a ascultat când trebuia să mă descarc și pentru că mi-a ridicat moralul. Nu e cu adevărat o surpriză, dar sunt supernorocoasă că ești trăsniță așa, ca mine. Mereu o să ne avem una pe alta!

Mia Michelle... cea mai bună prietenă a mea de pe Facebook... dulceața mea! Îți mulțumesc că mi-ai fost mereu alături, că ai fost sinceră, m-ai încurajat și mi-ai jurat că n-o să publici niciodată un roman biografic scandalos, inspirat din toate conversațiile noastre de pe Facebook. Dar, serios vorbind, ești realmente unul dintre cei mai

onești oameni pe care-i cunosc. Ai o inimă de aur și mă simt binecuvântată că te-am găsit!

Multe mulțumiri editorului meu, Helen Hardt. Am bătut cale lungă împreună într-un an și nu mă pot imagina făcând călătoria asta fără ajutorul și îndrumarea ta.

Îi mulțumesc încă o dată lui Remi, pentru că mi-a dăruit atâtea lucruri pe care să le aștept cu nerăbdare de-a lungul vieții.

Un mare mulțumesc noului meu înger descercăreț, Shayla Fereshetian. Ai jucat un rol deloc mărunț în salvarea sănătății mele mintale pe parcursul ultimelor săptămâni. Întreabă-l pe orice cunoscut de-al meu: toți cred că al doilea prenume al tău e *Minunata*. Pregătește-te să-ți vezi numele trecut aici cu regularitate!

Mulțumesc extraordinarilor mei cititori ai versiunii beta pentru reacțiile voastre mereu atente și uluitor de prompte. Habar n-aveți cât de importantă este pentru mine contribuția voastră la publicarea unei cărți. Mulțumiri speciale adorabilei Megan Cooke. Documentele tale Word de câte douăsprezece pagini mă împlinesc!

Uriașe mulțumiri corectorilor mei: Amy, Haidee, Liana, Jill și Claire, pentru că au prins orice scăpare a mea.

La final, dar cu siguranță nu fără importanță, un strigăt de mulțumire pentru Team Wild și M89 Underground, mereu dedicatele mele echipe de teren, și pentru frumoșii mei fani și cititori din toată lumea, care mi-au oferit foarte mult sprijin și o mulțime de vorbe bune. Pentru voi îmi scriu cărțile și abia aștept să împărtășim curând *Iubire triumfătoare* și numeroase alte povești!